

Sếp Ta Chuyên Ngành Đào Bẫy

Contents

Sếp Ta Chuyên Ngành Đào Bẫy	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	25
15. Chương 15	26
16. Chương 16	27
17. Chương 17	29
18. Chương 18	31
19. Chương 19	32
20. Chương 20	34
21. Chương 21	35
22. Chương 22	37
23. Chương 23	38
24. Chương 24	41
25. Chương 25	44
26. Chương 26	46

Sếp Ta Chuyên Ngành Đào Bẫy

Giới thiệu

Cô là tiểu công chúa của Hà gia, vì cuộc sống tự lập, tự do mà trót giao dịch với ác ma bà bà (Hà mẹ)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sep-ta-chuyen-nganh-dao-bay>

1. Chương 1

Cô là tiểu công chúa của Hà gia, vì cuộc sống tự lập, tự do mà trót giao dịch với ác ma bà bà (Hà mẹ) rằng 10 năm sau phải dắt theo bạn trai về nhà, nếu không phải lấy chồng theo sự sắp đặt của bà. Lúc ra đi và trở về cô không hề nhớ gì về cái mớ giao dịch ngu ngốc đó. Thế cơ mà mẹ cô lại nhớ rất rõ, đúng vào ngày giao ước, Hà mẹ sử dụng quỷ kế, hại cô lo lắng không thôi, bay ngay sang gặp mẹ, ai ngờ thứ chờ cô ở nhà chính là kế hoạch ép cưới cấp tốc.

Anh, Tổng tài trẻ tuổi của tập đoàn tài chính King. Tuần tú vô song, tiền tài vô số. Cư nhiên lại thích cô từ khi cô còn là 1 cô bé. Chuyện này đương nhiên chỉ mình anh biết.

.....

Thiên a! Hôn, hôn, hôn, anh ta cư nhiên cưỡng hôn cô.

Nhân lúc cô mê man lại 1 ngum nuốt sạch cô vào bụng, sau đó còn âm thầm tính kế đem cô về nhà.

Mà ác ma bà bà cư nhiên lại bắt cho anh ta cái cầu, 1 bước tiến vào nhà làm rể.

Cô như thế mà hồ hồ đồ đồ chính thức trở thành vợ anh.

Tiết tử

Trước cổng trường đại học X, một cô bé người phương đông khoảng chừng 14, 15 tuổi, da dẻ hồng hào, vẽ mặt xinh đẹp lại đáng yêu như thiên sứ ôm cặp sách đứng ở 1 góc như chờ đợi ai đấy.

Những sinh viên khi đi qua ai ai cũng đều ngoái đầu lại nhìn, dù là nam hay nữ. Nhưng cô lại như không quan tâm đến những ánh mắt kia, chỉ chăm chú nhìn về phía cổng, ánh mắt không nén nổi vui mừng, chờ đợi người ấy.

Lúc sau 1 bóng dáng quen thuộc đập vào mắt cô, cô vui mừng chạy thật nhanh về phía người ấy, ôm chầm lấy cổ anh, nhẩy cẫng lên, vui sướng nói:

- Anh, mẹ cho phép em về nước rồi.

Hà Khang Tại thoáng sững người, nhưng cũng rất nhanh chóng tỉnh lại, anh lo sợ em gái ngã, liền buông cặp sách trong tay mà ôm lấy cô, giúp cô vững vàng tiếp đất, ánh mắt không giấu điểm yêu thương cùng che chở, giọng nói có chút trách cứ cùng cưng chiều, nói:

- Hư, chạy nhanh như thế, ngã thì sao?

- Ai nha, không sợ, có anh bắt lấy em còn gì. Hà Khả Khả cười lém lỉnh nói.

- Em đấy, bị anh chiều đến hư. Hà Khang Tại nói, tay véo nhẹ lên cái mũi nhỏ xinh của cô.

Hà Khả Khả, le lưỡi trợn mắt làm bộ đáng yêu chọc, rồi 2 anh em nhìn nhau cười.

Bất chợt, gần đấy vang lên tiếng động, 1 chàng trai từ phía sau Hà Khang Tại tiến đến, Hà Khả Khả nhìn anh đến ngây người, thầm nghĩ “anh thật đẹp, đẹp như 1 vị thần, từng đường nét trên khuôn mặt đẹp đến nỗi khiến người khác nhìn vào phải ngơ ngẩn.”

Thấy 2 anh em nhà họ Hà dường như có khuynh hướng xem người bên cạnh như vô hình, Lôi Kinh liền đành hắng, chủ ý muốn nhắc nhở họ rằng bên cạnh vẫn còn 1 người là anh đây.

Thấy mình có vẻ thất thố, Hà Khang Tại kéo cô em gái còn đang ngây ngốc của mình đến trước Lôi Kinh, giới thiệu:

- Em gái bảo bối của tớ, Hà Khả Khả. Đoạn lại quay sang Hà Khả Khả nói: – Bạn Thân của anh, Lôi Kinh.

- Xin chào. Lôi Kinh dịu dàng nói.

Hà Khả Khả còn đang bị choáng vì sắc đẹp của anh nên chỉ máy móc gật đầu.

Thấy Hà Khả Khả có biểu hiện đáng yêu như thế, Lôi Kinh cười càng thêm sáng lạng, thầm nghĩ: “ cô bé này thật thú vị.”

Thấy em gái nhìn Lôi Kinh đến ngây ngốc, Hà Khang Tại có chút không vui, bữ môi nói:

- Tớ cùng em gái về trước.

Nói xong nhanh chóng dẫn theo em gái rời đi. Hà Khả Khả định lực không đủ lại là lần đầu nhìn thấy soái ca còn soái hơn cả anh trai nên ngẩn ngơ vẫn còn chưa tỉnh, mặc cho anh trai lôi đi.

Lôi Kinh thừa biết bản tính gà mẹ của Hà Khang Tại đối với em gái, chỉ cười cười, còn trong lòng anh suy tính điều gì thì chẳng ai biết.

Nhưng vẫn là người tính không bằng trời tính, lúc anh quyết định bắt đầu triển khai kế hoạch thì cô bé đáng yêu đã cách xa anh đến tận bên kia đại dương.

2. Chương 2

Chương 1.2: Đóng phim

Thấy Khả Khả tỏ vẻ đồng ý anh ta liền kéo cô ta vào đoàn, cười nịnh nọt với người đàn ông ngồi trên ghế, trông ông ta hình như là đạo diễn.

- Sếp em tìm thấy người thay thế cho cô diễn viên kia rồi.

Ông sếp kia sầm soi nhìn Khả Khả rồi phán 1 câu:

- Ừm cũng được đấy, nhanh hóa trang cho cô ta.

Khả Khả thấy hơi ảm ức đường đường Hà đại tiểu thư như cô hạ mình giúp họ, cái ông đạo diễn kia không biết ơn thì thôi lại còn bảo “cũng được”, là ý gì? Cô nổi tiếng là hoa khôi học đường suốt thời còn đi học, cả danh hiệu hoa khôi toàn trường suốt 5 năm đại học vẫn là luôn nằm trong tay cô, thế mà ông ta bảo cô tạm được.

(anchan: tỷ tự kỷ quá đáng đấy)

- Vâng, vâng. Ông anh kia cười cười rồi dẫn cô đến gặp người hóa trang.

Thay trang phục xong khả khả lại gặp phải ông anh lúc này.

- wao! Trông cô xinh đẹp chẳng thua gì nữ chính đúng là mắt nhìn người của tôi có khác. Nghe anh ta nói thể tâm tình Khả Khả cũng tốt lên mấy phần. Ông anh kia đứng cảm thán 1 hồi như sực nhớ ra điều gì liền nói với Khả Khả:

- à! Vai của cô là tỳ nữ của Dạ quý phi, tức cô gái kia. Nói xong anh ta liền chỉ về phía trước, bên trong tiểu đình có 1 cô gái đang ngồi, bên cạnh người quản lý đang ra sức quạt cho cô, chuyên viên trang điểm ra sức bôi bôi, trét trét lên mặt cô ta.

- chỉ cần đi theo phía sau cô ấy là được. Anh ta hướng dẫn, Khả Khả gật đầu. bên kia đạo diễn đã tập hợp mọi người lại chuẩn bị bắt đầu cảnh quay.

Khả Khả y theo lời dẫn của ông anh kia chuyên tâm đi theo “chủ tử” của mình. Mà vị “chủ tử” kia căn bản là ngay cả nhìn cô 1 cái cũng chẳng có, nô tỳ đi theo cũng đã đổi thế mà chủ tử cũng chẳng biết.

Đi theo 1 hồi lại đến cái đình nhỏ lúc này “chủ tử” ngồi nhưng lần này không ngồi, trước khi Khả Khả và “chủ tử” bước vào tiểu đình thì có một mỹ nhân khác cũng đi tới nói trắng ra là đang ngăn đường của “chủ tử”. Mỹ nữ kia xinh đẹp thoát tục, khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn, mày cong như trăng, mắt to long lanh đáng yêu, chóp mũi cao nhọn, môi hồng nhỏ nhắn. Đúng là tiểu mỹ nhân xinh đẹp động lòng người. Khả Khả sau khi đã quan sát xong tiểu mỹ nhân lại len lén nhìn “chủ tử” của mình. Lòng yêu cái đẹp ai cũng có Khả Khả cũng không ngoại lệ. mặc dù cô trời sinh vốn là xinh đẹp nhưng vẫn là thích ngắm người khác hơn là tự ngắm mình.

Nếu nói tiểu mỹ nhân đẹp kiểu ngây thơ trong sáng thoát tục thì “chủ tử” của cô chính là kiểu quyến rũ mê hoặc lòng người. Khuôn mặt xinh đẹp cái cằm nhọn nhọn, mày liễu như sơn cao ánh mắt phong tình, môi hồng căng mọng nhìn là muốn cắn, khóe môi cong cong, ngay cả thân hình cũng tuyệt đẹp. Lại nhìn sang vị tiểu mỹ nhân thân hình khá chuẩn tội 1 cái là cái bụng giả nhô lên rõ to thật là mất thẩm mỹ. Khả Khả trong lòng thầm cảm thán.

Khả Khả đang bận phân tích cái đẹp thì phía 2 đại mỹ nhân phát ra âm thanh rõ to, ngược mắt lên liền thấy “chủ tử” đã tặng cho tiểu mỹ nhân 1 cái tát rõ đau, một bên má đã ửng hồng in dấu mấy ngón tay. Khả Khả mở to mắt hết cỡ, cái này có phải gọi là tranh sừng nơi hậu cung???

Đang ngon trớn đột nhiên “chủ tử” nín bặt, hình như là quên lời thoại.

5 phút trôi qua trong sự im lặng đáng sợ đột nhiên tiếng nói như vọng đến từ cõi âm của chú đạo diễn vang lên:

- cắt! cô làm sao vậy Y Y. Sao không đọc lời thoại?

- xin lỗi đạo diễn vì lúc này nhập tâm quá nên em quên mất thoại. “chủ tử” nói mắt chớp chớp kiểu ngây thơ vô tội

Đạo diễn chán nản nói:

- Lần này tập trung một chút, làm lại.

Màn 2 cảnh 1 tiếp tục bắt đầu.

Vẫn là cảnh tát đó, lần này có vẻ “chủ tử” ra tay còn mạnh hơn lúc này, mặt của tiểu mỹ nhân lệch hẳn sang 1 bên, 5 ngón tay hẳn rõ vết trên khuôn mặt trắng xinh nhỏ nhắn.

Chẳng biết “chủ tử” giờ trò gì lại không đọc lời thoại mà nhào về phía tiểu mỹ nhân ra vẻ lo lắng hỏi han lại còn hết lời xin lỗi. Nhìn sao cũng ra cái bộ dạng mèo khóc chuột, dám chửi khi này là do cô ta cố ý phá cảnh để được tát người đây mà. Nghĩ tới đây Khả Khả chợt rung mình đây có phải là cái mà người ta hay nói, mặt đen tối trong thế giới showbiz. Chỉ có thể diễn tả bằng 2 chữ: gan tỵ.

- Y Y cô lại làm cái gì vậy hả? tiếng nói âm u của chú đạo diễn lại cất lên phá tan không khí giả tạo trước mắt.

- A! xin lỗi đạo diễn, em quên mất, tại lúc này đánh quá tay em lo lắng cho Lôi Quyên nên mới... “chủ tử” cố ý kéo dài giọng.

- Ở đây ai mà chẳng nhìn ra cô cố ý, đã làm mà không nhận thì thôi đi còn cố ý đổ lỗi là tại lo lắng cho tiểu mỹ nhân cô thật là quá trơ trên đó “chủ tử” à. Khả Khả thầm cảm thán.

Đạo diễn e ngại nhìn Lôi Quyên hỏi:

- Cô ổn chứ Lôi Quyên?

- Em vẫn ổn, có thể tiếp tục, chỉ là mong Y Y sư tỷ có thể chuyển tâm 1 chút diễn 1 lần là hoàn tiểu cảnh tránh ảnh hưởng đến nhiều người.

Nghe Lôi Quyên nói xong mặt Y Y đỏ lên Khả Khả đứng cạnh cũng nghe được tiếng cô ta nghiêng rằng.

Màn 3 cảnh 1 tiếp tục bắt đầu

“ba..” lại 1 cái tát rõ mạnh rơi trên mặt của Lôi Quyên lần này chắc “chủ tử” dùng hết 10 phần công lực nên mặt của tiểu mỹ nhân đã bắt đầu có dấu hiệu sưng lên...

Lại 5 phút mặc niệm trôi qua, “chủ tử” không những trơ trên mà còn mặt dày quay sang nhìn chú đạo diễn vẽ mặt như hồi lỗi nhẹ nhàng phát biểu rằng: cô ta quên thoại rồi.

Khả Khả choáng váng đánh 3 lần chưa đã tay hay sao còn định đánh tiếp đúng là đồ phụ nữ trơ trên mặt dày mà Khả Khả thâm mắng.

Đang hăng say mắng chửi “chủ tử” đột nhiên Khả Khả cảm nhận được có sát khí quanh đây, cô liền nhanh mắt tìm kiếm nơi phát ra sát khí để tỷ nữa rủi có xảy ra đại chiến thế giới còn biết đường mà tránh. Ánh mắt cô dừng tại 1 người, Anh ta đang hướng mắt nhìn về phía “chủ tử”, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ thù. Khả Khả chợt rùng mình lui về sau 2 bước, tránh xa “chủ tử” cô ta giờ đang là bia ngắm của sát thủ nếu không muốn vắng miếng thì tránh xa ra.

Người kia như phát hiện ra Khả Khả đang tránh miếng liền hướng cô mà nở 1 nụ cười tà mị.

Sặc! như phát hiện được ánh nhìn của sát thủ đang di chuyển sang người mình Khả Khả liền rụt cổ lại như con rùa né tránh ánh nhìn sắc bén có thể giết chết người kia.

Sát thủ đi về phía đạo diễn, sau lưng anh ta còn có 2 người hình như là phụ tá hay thư kí gì đó vừa nhìn thì Khả Khả đã đoán biết được anh ta chẳng phải loại tốt lành gì. Nhìn thấy anh ta đạo diễn mừng như gặp được vàng xun xoe nịnh nọt. Nhìn phản ứng đó của đạo diễn Khả Khả chợt nở nụ cười khinh thường hướng về phía đạo diễn, lúc này ánh mắt của sát thủ vẫn không rời khỏi người Khả Khả. Đường như cảm nhận được ánh nhìn kì dị đang hướng về phía mình Khả Khả liền cụp đuôi trốn mất.

- Nghỉ giải lao 30 phút. Đạo diễn nói

Được giải lao Khả Khả liền nhân cơ hội chuồn vào trong góc tránh ánh nhìn kì dị kia. Nhân dịp không ai để ý Khả Khả liền lia mắt về phía vị cao nhân kia, nhìn kĩ lại thì sát thủ kia cũng khá đẹp trai, các góc cạnh của khuôn mặt rõ ràng, ngũ quan cân xứng, mày kiếm cương nghị, mắt phượng cong cong nhìn có nét cười như không cười, mũi cao thẳng tắp, bạc môi gợi cảm như hút hồn đối phương, thân hình rắn chắc lực lưỡng, chỉ có thể dùng 2 từ để hình dung: hoàn mỹ

Khả Khả như rơi vào mê hồn trận nhìn mãi không chớp mắt cho đến khi ánh mắt đối phương chạm phải ánh mắt cô thì lúc này mới hoàn hồn. Khả Khả bối rối cúi mặt thật thấp che đi khuôn mặt sớm đã đỏ vì ngượng của mình, tự mình chất vấn: Khả Khả ơi là Khả Khả đâu phải lần đầu mày thấy trai đẹp đâu mà lại nhìn người ta đến chảy cả dãi thế hả, đợi đến khi người ta phát hiện mày nhìn trộm thì mới hoàn hồn, thật là mất mặt mà.

Khả Khả mãi cúi mặt nào có biết đại soái ca kia cũng đang hướng về phía Khả Khả mà cười.

3. Chương 3

Chương 1.3: Trả đũa

Từ đằng xa Y Y đang tiến đến gần sát thủ mặt cười tươi như hoa, nũng nịu gọi sát thủ:

- Kinh, anh đến khi nào vậy?

- Vừa mới đến thôi, ngay lúc em ra sức đánh người ấy. Giọng sát thủ lạnh như băng miệng tuy cười nhưng đáy mắt âm u nhìn Y Y như nhìn kẻ thù.

- Ấy! em nào có đánh người chỉ diễn thôi mà. Y Y ngu ngốc vẫn tự mình là thông minh cả người dựa hẳn vào sát thủ.

Lôi Kinh không nói gì chỉ cười cười. Chỉ có trời mới biết anh ta đang muốn nghiền nát người phụ nữ kia như thế nào. Cô ta cứ nhiên gây thương tổn cho cô ấy? Lôi Kinh kìm chế ý nghĩ muốn xông lên bóp cổ Y Y.

Khả Khả vẫn luôn tự thắc mắc vì sao mỗi lần Y Y làm hỏng cảnh đạo diễn đều rất khó chịu nhưng không dám mắng thì ra cô ta có cái ô to như thế, nhìn thái độ đạo diễn đối với Lôi Kinh như thế chắc chắn rằng sát thủ là boss. Có bạn trai là boss làm chỗ dựa Y Y sao lại sợ 1 đạo diễn nhỏ nhoi chứ.

Khả Khả hướng ánh mắt về phía Y Y và Lôi Kinh tặng kèm cho bọn họ nụ cười khinh thường. Bạn Khả Khả của chúng ta tuy từ nhỏ đã được gia đình yêu chiều và che chở nhưng những việc bạn muốn làm đều là tự lực cánh sinh không nhờ vả hay núp bóng ai, vì thế bạn ghét nhất là những kẻ nhờ ô thẳng tiến, thứ 2 là kẻ làm ô cho người thẳng tiến, mà 2 người bên kia đều nằm trong danh sách đen của bạn, vì thế bạn cười khi dễ họ, cười là còn nhân từ đấy.

Như cảm nhận được ánh mắt của Khả Khả đang nhìn về hướng này Lôi kinh đưa mắt nhìn về phía Khả Khả nhưng cô đã nhanh chóng thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Lôi Quyên. Lúc này Lôi Quyên đang ngồi dưới bóng cây tránh nắng, mặt chườm đá, khuôn mặt nhỏ đỏ và sưng lên nhờ 3 cái tát của đại ma nữ. Khả Khả thấy ánh mắt của Lôi Quyên luôn hướng về phía Lôi Kinh ánh nhìn rất nhu mì, chứa đựng rất nhiều yêu thương, nhưng khi ánh mắt rơi vào người Y Y Khả Khả thấy rõ mắt Lôi Quyên ánh lên tia lạnh thấu người, lúc này khi Y Y đánh Lôi Quyên cô vẫn không nhìn Y Y bằng ánh mắt thù địch như thế nhưng khi Lôi Kinh xuất hiện mọi chuyện lại thay đổi.

Haiz vẫn là đại soái ca có sức mạnh hơn người có thể khiến cho lòng căm hận của tiểu mỹ nhân lên đến cực điểm.

Rời mắt khỏi Lôi Quyên Khả Khả nhìn thấy từ phía xa xa có ánh đèn chớp nháy, nhìn kỹ hơn thì ra là một chú phóng viên đang lia máy, chụp ảnh của Y Y và Lôi Kinh. Khả Khả cũng không buồn vạch trần cứ để chú ấy chụp, tốt nhất là chọn cảnh cô ta lẳng lơ nhất mà đăng lên tạp chí với tiêu đề là: “nữ diễn viên không biết xấu hổ, lẳng lơ nhất giới showbiz.”

30 phút ngắn ngủi trôi qua Khả Khả lê tấm thân trở về chỗ. Mong là bà chị Y Y kia tinh thần vui vẻ hoàn cảnh cho nhanh để cô còn được về nhà, tự đứng dính vào mấy chuyện rắc rối này, Khả Khả hứa với lòng là sẽ không bao giờ mềm lòng giúp đỡ mấy người như thế lần 2.

Đang lúc đạo diễn chuẩn bị cho bắt đầu thì boss Lôi đưa ra 1 chủ ý hết sức là thú vị, anh ta nói:

- Lúc này khi 2 cô diễn tôi có xem qua, hình như kỹ thuật diễn của Y Y trong cảnh này có vấn đề, hay là như vậy cho 2 người đổi vai với nhau để Y Y thử cảm nhận vai của bạn diễn xem cô ấy có thể nhập tâm vào vai của mình được không?

- O ... Chuyện này hình như... Đạo diễn chưa dứt lời thì bị ánh mắt lạnh như băng của boss Lôi làm cho cứng họng, chỉ đành ậm ừ gật đầu cho xong, ai bảo người ta là boss chứ.

Mọi người ai cũng thấy lạ chẳng phải Y Y là bạn gái của anh ta sao như vậy chẳng phải là cho Lôi Quyên cơ hội trả thù.

Y Y nũng nịu nói:

- Kinh người ta không muốn đổi vai đâu. Nói dứt câu Y Y lại sà vào người Lôi Kinh làm nũng.

ọe cái giọng ấy phát ra làm Khả Khả nổi hết da gà cô khinh thường nhìn Y Y.

- Không được, em phải thử qua nhiều vai thì mới nổi tiếng được. Lôi Kinh nói, ánh mắt lạnh như băng nhìn Y Y giọng nói nghiêm nghị như không cho phép Y Y từ chối.

Thế là công cuộc đổi vai bắt đầu.

Lúc đi ngang qua Lôi Quyên khả Khả đột nhiên nói 1 câu mà chính cô cũng không ngờ mình sẽ nói:

- gần đây có phóng viên, tốt nhất là đừng đánh cô ta.

Lôi Quyên nhìn cô, ánh mắt khó hiểu, ngay sau đó lại khôi phục thần thái ban đầu.

Nếu cô ta thông minh thì có lẽ sẽ hiểu được ý nghĩa trong câu nói của mình. Khả Khả thầm nghĩ

Y Y khệ nệ vác bụng bầu còn Lôi Quyên hùng hổ xông đến, sau vài câu nói vô nghĩa Lôi Quyên vung tay lên cao định tát Y Y.

Thôi rồi cô ta nghe chẳng hiểu lời mình. Khả Khả cảm thán.

Y Y nhắm mắt chờ đợi cái tát, 1 lúc lâu sau vẫn chưa thấy thấy động tĩnh liền mở mắt ra, trước mặt Lôi Quyên nước mắt đầm đìa đọc đúng đoạn thoại mà Y Y giả vờ quên lúc nãy.

Ngoài lề 1 chút:

Cốt truyện phim mà Khả Khả đang diễn: Dạ quý phi (Y Y thủ vai) và Mộng quý phi (Lôi Quyên thủ vai) trước khi tiến cung là đôi bạn thân, sau tiến cung cùng 1 lượt, trước khi hoàng đế lâm hạnh các nàng vẫn là bạn thân, sau khi cả 2 con cừu bị sói ăn thì có 1 con bị tha hóa tính cách, trở thành sói là Dạ phi.

Cảnh mọi người đang diễn là lúc Dạ phi ức hiếp Mộng phi lúc này Mộng phi đang mang thai nhận được thánh ân dự định nếu nàng sinh con trai sẽ được lên chức làm hậu. Dạ phi nghe thế tức khí đi kìm hoàng hậu tương lai tính sổ. Sau khi tặng cho bạn thân 1 cái tát thì dạ phi tuôn ra 1 tràng thoại sến chấy nước chủ yếu là tranh thủ thương cảm của Mộng phi để tiếp cận hoàng đế.

Chính là như vậy nhưng đến khi đổi vai Lôi Quyên đã không đánh Y Y mà ngược lại diễn ra 1 cảnh thương tâm, ủy khuất của phụ nữ chốn thâm cung khiến ai cũng thương cảm sùi sụt nước bọt, ý lộn sùi sụt nước mắt.

Chậc! cô nàng này cũng thông minh ra phết còn tưởng cô ta ngu ngốc cho Y Y 1 cái tát tay nữa chứ. Khả Khả cảm thán.

Lúc này cô ngốc Y Y vẫn còn đang ngây người, Khả Khả đứng 1 bên xem kịch, miệng vô thức nhếch lên thành 1 đường cong thích thú, mong chờ những hành động tiếp theo của cô nàng Lôi Quyên.

Mọi cử chỉ, biểu cảm của Khả Khả đều không qua được pháp nhãn của Lôi Kinh nhìn cô, khóe môi anh bất giác cong lên.

- cắt! Lôi Quyên cô diễn tốt lắm. Đạo diễn nói, ánh mắt nhìn Lôi Quyên có vẻ sùng bái bởi ai cũng nghĩ cô ta chắc chắn sẽ cho Y Y 1 cái tát, hiếm khi có cơ hội quang minh chính đại như thế cơ mà.

Đoạn ông ta lại nói với Y Y:

- Y Y cô đã có cảm hứng cho vai diễn chưa?

Y Y thẹn quá hóa giận liếc Lôi Quyên 1 cái rồi nói:

- Rồi ạ! Có thể bắt đầu.

Lần này cô ta cũng không làm khó Lôi Quyên cảnh diễn cũng nhanh chóng hoàn thành, Khả Khả sung sướng thu dọn hành trang về nhà.

Trước khi đi anh chàng lúc nãy nài kéo cô đóng thế đưa cho cô 1 ít tiền bảo là thù lao, cô cũng không khách sáo nhận lấy, dù gì cũng là đồng tiền đầu tiên do cô dùng chính sức mình kiếm được ngu sao mà không lấy. Lấy tiền xong Khả Khả đi nhanh ra cổng, lấy xe, nhanh chóng về nhà.

Thật là 1 ngày xui xẻo tham quan các nơi vẫn chưa hết liền bị 1 đám đồ hơi giữ lại đóng thế, cứ tưởng 1 lát là xong ai dè kéo hết mấy tiếng đồng hồ của cô. Khả Khả thầm nguyên rủa Y Y, không phải do cô ta câu giờ Khả Khả sớm đã về đến nhà có khi còn ngủ được cả 1 giấc ấy chứ.

Lôi Kinh bị đạo diễn và Y Y bám lấy không buông, đến khi thoát được thì bóng hồng sớm đã biến mất từ lâu. Nghĩ đến cô khóe môi anh khẽ cong lên. Thư kí Jame bên cạnh Lôi Kinh nhiều năm thấy bộ dạng của sếp mình như vậy cũng không khỏi ngạc nhiên, nhưng sau đó Lôi Kinh nhanh chóng khôi phục thần thái ban đầu làm Jame còn tưởng anh bị hoa mắt.

4. Chương 4

Chương 2.1: bị phát hiện

Đang ngồi ăn, điện thoại của Khả Khả reo liên hồi, cô hối hả chạy vào phòng tắm, vừa mới bắt máy 1 giọng nói như bom oanh tạc liên tục nã vào tai cô, Tiểu Tinh nói như phát hiện ra châu lục mới:

- Khả Khả cậu thành diễn viên khi nào thế? Lại còn đóng với 2 đại mỹ nữ nổi tiếng nhất giới showbiz nữa.....

Sau khi Tiểu Tinh nã 1 tràng pháo dài thì Khả Khả mới thông thả hồi âm:

- Hửm, cậu nói gì, tớ không hiểu?

“Lần này nguy chỉ một cảnh quay nho nhỏ mà đến cả Tiểu Tinh cũng biết thì bố, mẹ, anh trai sẽ biết hết, tốt nhất là ai hỏi mình cứ bảo không biết, rằng người giống người.” Khả Khả thầm nhủ.

- Cậu nói sao? cậu không biết á? Thế người đóng vai tỳ nữ của Y Y không phải cậu à?...? Rõ ràng là cậu. Lại 1 tràng tung xác pháo. Cô nàng Tiểu Tinh nói to đến nỗi Khả Khả để điện thoại xa hẳn cả cánh tay mà vẫn nghe được giọng của cô nàng.

- Không phải tớ, tớ chẳng biết gì cả, chắc là người giống người thôi. Khả Khả biết với cái lý do ngu ngốc như thế khó mà thuyết phục người, nhưng đành phải nói thế.

- Thật không? Sao lại trùng hợp vậy? Ngẫu nhiên giống nhau, ngẫu nhiên đoàn làm phim cũng quay tại Tử Cầm Thành, ngẫu nhiên cậu cũng đang tham quan ở đấy, thật nhiều cái ngẫu nhiên khiến người ta khó tin mà.

- Tin hay không tùy cậu, tớ bận. Nói xong Khả Khả liền ngắt máy.

Tiểu Tinh chỉ kịp la lên một câu sau đó truyền đến là tiếng tút tút ở đầu dây bên kia.

- Con nhỏ mắc dịch này dám ngắt máy của bà, bà phải tra tới cùng, làm gì có chuyện trùng hợp như thế chứ? Tiểu tinh ra sức gọi lại nhưng chỉ nhận được tính hiệu của tổng đài.

- Shit! tắt máy rồi. Tiểu tinh là thế tuy nhìn bề ngoài nhu mì dễ thương phiên bản thực nữ thật ra bản chất bên trong lại là 1 tiểu lưu manh đúng chất. Tiểu Tinh ầm ỨC không có ai trút giận. Liền hóa sức giận thành sức ăn, ra sức cắn, nuốt đám đồ ăn vặt bên cạnh.

Khả Khả lo hôm nay lại có người giống như Tiểu Tinh điện đến tra xét nên nhanh tay tắt máy, tránh cả ngày mà bị người khác oanh tạc, nếu bị như thế cả ngày thì đến mẩu xương cũng chẳng còn.

Thực sự mà nói có người nào đó rảnh rỗi không có việc gì làm hiện tại đang ở nước ngoài nhưng vẫn thích quan tâm vấn đề trong nước thường xuyên cập nhật thông tin. Vừa mới lên web lập tức thấy được tin tức nóng hổi của giới showbiz, tuy anh không quan tâm lắm nhưng vẫn vào xem vì nhìn thoáng qua có 2 khuôn mặt quen quen.

Hà Khang Tại xem video clip, mắt anh dán chặt vào màn hình, 1 thân ảnh nhỏ bé mà vô cùng quen thuộc đập vào mắt anh. Sao cô lại có mặt trong đoạn clip này?

Nghĩ mãi vẫn không biết nguyên do, Hà Khang Tại lại tiếp tục cảm thán:

Em gái ta xinh đẹp như thế, 2 cô diễn viên kia còn không xinh bằng nó, hà có gì phải ủy khuất đóng vai nô tỳ? (anchan: pó tấy! anh em nhà này tự kỷ quá mức)

Khoan đã người kia hình như là... Mắt Hà Khang Tại dừng lại 1 chút trên khuôn mặt của Lôi Quyên, mày kiếm nhíu lại, hồi lâu lại dần ra, anh lấy điện thoại, gọi về nước, ngắt nỗi Khả Khả đã tắt máy nên anh chẳng gọi được.

Anh khẽ thở dài nói băng quơ:

- Nhóc con chuyện lớn như thế anh làm sao bao che cho em đây?

Thật ra thì vấn đề Khả Khả đóng phim cũng đã đến tai cha mẹ cô, mẹ cô vốn là fan cuồng của ngành điện ảnh luôn túc trực với các tờ báo lá cải cả trong lẫn ngoài nước, hôm nay thấy con gái trên web thật rất bất ngờ, ý nghĩ đầu tiên hiện lên chính là: Tại sao con mình không được đóng vai chính? Nó đẹp hơn hẳn 2 cô diễn viên chơi chơi kia cơ mà? (anchan: haiz! Lại 1 người tự kỷ)

Bố Khả Khả thì bình thường hơn cả, ông điện về nước tìm con gái, định hỏi rõ sự việc nhưng điện mãi chẳng được, ngay sau đó liền điện cho Hà Khang Tại dặn dò vài câu.

Thật ra Khả Khả không cần tất mấy, càng cố giấu giếm càng khiến người khác nghi ngờ, bình thường bạn Khả Khả của chúng ta thông minh là thế nhưng hôm nay đột nhiên đầu óc bị hỏng chỗ nào lại tự đào hố ình nhẩy, thật cảm thông cho bạn. ==

5. Chương 5

Chương 2.2: video clip

Khả Khả cũng thắc mắc, rõ ràng cô chỉ đóng 1 vai nhỏ như hạt đậu thể mà sao Tiểu Tình lại phát hiện? Nghĩ tới đây cô rung mình, chẳng nhẽ cái ông chú phóng viên kia...

Khả Khả không dám nghĩ tiếp, cô lật đật mở laptop, lên web xem tin tức, vừa vào web 1 bản tin to tướng đập vào mắt cô, tiêu đề là: “ Y Y cậy thế có bóng mát che chở là sếp của tập đoàn tài chính King người tài trợ cho bộ phim Cẩm Cung thẳng tay đánh người không chỉ 1 lần”.

Wao! Tiêu đề nghe thật hấp dẫn nha. Khả Khả cảm thán. Bên dưới tiêu đề là ảnh Y Y dán sát người vào Lôi Kinh, kể bên còn có ảnh Y Y tát vào mặt của Lôi Quyên.

- Nga! Góc chụp thật đẹp a~ . Khả Khả vẫn không ngừng cảm thán, nhưng chưa dứt câu liền bưng tỉnh. Thôi chết, chụp đẹp quá nên mặt của cô bên cạnh “chủ tử” cũng thấy gần hết. Thảo nào mà Tiểu Tình phát hiện, cái ảnh to tướng như thế kia mà.

Khả Khả đỏ mặt hời hợt, nhanh tay đọc hết bản tin, chủ yếu vẫn là lên án Y Y ác độc xuống tay không nương tình với đàn em, rồi là ganh tỵ với người mới...

Đều là bất lợi cho Y Y và nâng cao tâm hồn cao cả vị tha của Lôi Quyên rằng dù bị đánh đến sưng mặt vẫn không đánh trả...

Phía dưới còn có ảnh Lôi Quyên khóc khi thay vai với Y Y.

Đòn quyết định sau cùng chính là đoạn video clip kia. Clip hơn 10 phút chính là cắt nối những đoạn Y Y đánh Lôi Quyên cùng với lúc thay vai của Lôi Quyên. Nhưng Khả Khả vẫn ấn tượng nhất chính là cảnh Lôi Quyên vung tay nhưng không đánh, chú phóng viên kia không biết quay cách nào lại dính ngay lúc Khả Khả cười thâm ý nhìn Lôi Quyên, khuôn mặt cô rõ như ban ngày, cả con heo còn biết đó chính là cô húống chỉ là Tiểu Tình.

Từng vệt đen chảy dài trên mặt Khả Khả, xong rồi, xong rồi, lần này xong rồi, ai đến cứu tôi với..... Khả Khả thâm than.

Bên dưới lời bình đa số đều là mắng chửi Y Y ca tụng Khả Khả, cũng chẳng biết ai lại dở hơi có thêm 1 vài câu bình khiến Khả Khả xây xẩm mặt mày, câu bình như sau:

- Ăn xong là xù: anh em có để ý thấy chị gái đóng vai tỳ nữ của Y Y còn đẹp hơn cả cô ta?
- Bé đẹp bé có quyền chảnh: ồ, ồ, ca nhắc ta mới để ý chị ta hình như còn đẹp hơn diễn viên chính vài phần.
- Ăn chuối: sao lại chọn vai phụ còn đẹp hơn cả vai chính không biết có ý đồ gì? Hay là định sau này cho chị ta trực tiếp tranh đấu với mấy chị kia???
- Bé đẹp bé có quyền chảnh: nghe mi nói ta cũng thấy có chút kì lạ chắc là có dụng ý đẩy mấy bác ạ, nhìn xem tỳ nữ của Quyên tỷ (Lôi Quyên) chỉ ở dạng bình thường còn tỳ nữ của Y Y lại thuộc dạng siêu cấp thế là có ý gì? Chắc ai cũng rõ.

- Không mặt quần thật mát: ta nghĩ chắc tại Y Y chẳng quá nên đạo diễn kịch bản có thay đổi đôi chút mang tính trừng phạt ý mà, ta nghĩ không bao lâu cái chị tỳ nữ xinh đẹp kia sẽ được lên chức, sau đó trực tiếp tranh sủng với Y Y, đứng về phe của Quyên tỷ.

.....

Mặt Khả Khả đầy hắc tuyến sao đang bình luận về Y Y và Lôi Quyên sao lại chuyển sang bình luận về cô? Cái đáng chết ở đây là mượn bình luận của cô mà chửi Y Y, thiên a! ta có làm lỗi gì đâu sao lại kéo ta xuống nước. Khả Khả thầm than khóc.

Còn có chú phóng viên, thay trời hành đạo thì thôi đi lại còn kéo cả cô vào cuộc, đầu óc có vấn đề hay sao mà chụp tấm hình nào cũng dính cái mặt của cô vào là sao? Nếu biết trước có hôm nay thì ngày hôm đó cô đã lặt tẩy chú ấy rồi, thà như vậy còn hơn là chính mình bị trảm.

Khả Khả uể oải thả người xuống giường nằm chờ trận giông bão sắp đến.....

6. Chương 6

Chương 3.1: Anh trai

Đang nằm xem tivi thì chuông cửa reo ầm ỉ Khả Khả lười biếng lê từng bước chậm chạp ra mở cửa. Tối hôm qua đang chuẩn bị đi ngủ thì Đặng Tiểu Tinh đến oanh tạc cô một trận đến khuya, khi Khả Khả thành thật khai báo Đặng Tiểu Tinh mới tha cho

Tay Khả Khả vẫn ôm khư khư con khi bông, vừa mở cửa thì 1 bóng đen lao vào ôm chầm lấy cô, khả Khả vẫn chưa kịp phản ứng thì người kia liền tặng cô 1 nụ hôn trên má miệng không ngừng nói:

- Bảo bối, anh nhớ em quá, có nhớ anh không?

Nghe giọng nói kia cô như bừng tỉnh, mới chậm rãi nhả ra từng chữ:

- Anh, buông em ra, em sắp ngạt chết.

Nghe Khả Khả nói vậy Hà Khang Tại mới từ từ buông cô ra, 2 tay vẫn đặt trên vai cô, mắt nhìn em gái từ trên tới dưới. Không chịu được ánh mắt như điện cao áp của anh trai Khả Khả đành hắng:

- nhìn đủ chưa? Có phát hiện em bị mất miếng thịt nào không?

- Không có, toàn vẹn. Nói xong Hà Khang Tại lại ôm em vào lòng. – Anh nhớ em quá.

- Ừm! ừm em biết rồi, nói thôi đừng hành động. Khả Khả vỗ về anh như vỗ về trẻ nhỏ, nói xong cô đẩy anh ra, rồi đến bên đóng cửa lại.

- Đến đây. Khả Khả nói, tay kéo anh trai đến bên sofa. Ấn anh ngồi xuống rồi cô cũng ngồi theo bên cạnh, mắt nhìn anh, hỏi:

- Sao anh lại về nước?

- Anh nhớ em gái của anh nên về thăm nó. Vừa nói dứt lời Hà Khang Tại lại nhào về phía Khả Khả 2 tay đang ra chuẩn bị tặng cô 1 cái ôm nồng nhiệt.

Khả Khả nghiêng người về phía sau, né tránh ma trảo, phán 1 câu:

- Stop! Don't hold me.

Nghe Khả Khả nói vậy Hà Khang Tại làm bộ dạng như bị thiếu phụ chồng ruồng bỏ, vẻ mặt như ủy khuất nói:

- Người ta vì nhớ em mà vượt đại dương sang đây thế mà em đối xử với anh như vậy.

“Lại còn thêm 2, 3 giọt nước mắt nữa chứ. Có khi nào ông anh này lên đi học diễn xuất mà mình không biết không ta.” Khả Khả thầm nghĩ.

- Đừng đánh trống lảng, anh còn chưa trả lời câu hỏi của em.

Thấy Khả Khả không có ý định đùa cùng mình, Hà Khang Tại nghiêm chỉnh nói:

- Anh về 1 phần là vì em, phần còn lại là vì công việc.

Khả Khả tạm chấp nhận về câu trả lời, lại hỏi anh:

- Anh nói về nước vì em, là như thế nào?

- À! Kì thực là bố, mẹ nhìn thấy em trên mạng nên muốn anh về làm rõ sự tình, cùng với sẵn tiện nếu mang được em sang bên đấy thì càng tốt, với lại anh cũng nhớ em gái bảo bối của anh. Hà Khang Tại ngả ngón.

- Anh đã giải thích xong bây giờ đến lượt em, cho anh biết lí do em xuất hiện trong đoạn video clip đó? Hà Khang Tại từ người bị hỏi đổi ngược lại thành người hỏi.

- Vì 1 vài lí do ngu ngốc nên em mới như thế. Thấy giấu diếm cũng chẳng được gì, mà có giấu sợ cũng chẳng ai tin, nghĩ vậy Khả Khả liền thành thật khai báo. Cô kể lại hết đầu đuôi mọi chuyện cho anh trai nghe.

- Thì ra là giúp người, chuyển sang tự hại mình. Hà Khang Tại sau khi nghe Khả Khả kể xong lại đúc kết ra 1 câu.

Khả Khả lườm anh, sau lại hỏi:

- Thế anh định khi nào thì về bên đấy?

- Anh có nói là sẽ về sao? Anh nghĩ về đây định cư luôn, sẽ làm phiền em một thời gian cho tới khi anh tìm được căn nhà ưng ý. Nói xong Hà Khang Tại xách va li cư nhiên đi vào phòng khách. Khả Khả lắc đầu nao núng, lại giở thói trẻ con.

- Này giận em à!

- Ai dám giận em, anh giờ còn đang ở nhờ nhà em đấy. Hà Khang Tại nói, trong lời hằn là có ý tứ sao Khả Khả lại không nhận ra. Cô không để ý, vào phòng giúp anh sắp xếp các thứ.

- Thu xếp xong các thứ anh em mình ra ngoài ăn đi, xem như tiệc mừng anh về nước. Khả Khả lên tiếng, phá tan bầu không khí tĩnh lặng.

Thấy em gái đã xuống nước Hà Khang Tại cũng không so đo cười cười gật đầu.

- Vậy đi em về phòng thay đồ, anh cũng thay quần áo đi tỳ nữa em sang, 2 anh em cùng đi.

- Ừ. Hà Khang Tại vui vẻ đồng ý.

7. Chương 7

Chương 3.2: gặp lại cố nhân

Hà Khang Tại lái chiếc xe thể thao mui trần màu vàng của em gái, đưa cô đến nhà hàng mà lúc trước hai người thường đến.

- Đã lâu không được thưởng thức các món ở đây. Hà Khang Tại vừa xem menu vừa nói.

- Thời gian còn dài, từ từ cũng sẽ thưởng thức đủ, chỉ sợ không đủ để anh ăn. Khả Khả nói, mắt vẫn không dời menu. Khả Khả khá kén ăn nên thời gian chọn món khá lâu, Hồi lâu mới chọn được 1 món.

- Vẫn là em thích tự mình nấu hơn. Khả Khả cảm thán.

Biết tính em gái kén ăn Hà Khang Tại cười, sóng mắt đầy vẻ yêu chiều, nói:

- Thế sau này 2 anh em giảm bớt việc ăn ngoài, mua thức ăn về, anh giúp em nấu.

- Ừ. Khả Khả nói tay cầm ly nước lọc, đưa lên miệng.

- Vẫn chưa bỏ thói quen này à. Khả Khả có thói quen mỗi khi ra ngoài ăn trước khi ăn đều uống nước lọc, đến khi nào thức ăn được mang ra mới thôi.

- Đã bảo là thói quen làm sao bỏ được. Khả Khả nói tay vẫn cầm ly nước.

- Được rồi, thức ăn cũng sắp đem ra, uống thêm nửa kéo lại no vì nước mát. Hà Khang Tại từ trước khi sang Mỹ vẫn có thói quen ngăn không cho Khả Khả uống nước trước bữa ăn, lo rằng em mình uống nhiều nước, đến khi ăn thì cũng chẳng được bao nhiêu, sớm là đã no vì nước.

- Andy(tên tiếng anh của Hà Khang Tại) là cậu à. 1 giọng nói trầm ấm vang lên, Khả Khả cùng Hà Khang Tại cùng hướng về phía phát ra giọng nói. Chỉ thấy phía trước 2 người 1 nam 1 nữ, nam thanh nữ tú sánh vai nhau đi về phía bàn của 2 người.

- King(tên tiếng anh của Lôi Kinh), lâu rồi không gặp, tớ nhớ cậu quá, còn định vài ngày nữa sẽ đi tìm cậu ai ngờ gặp cậu ở đây. Hà Khang Tại ôm chầm lấy Lôi Kinh, tay bắt mặt mừng. Vẫn là sống quá lâu ở nước ngoài nên Hà Khang Tại có thói quen xã giao phóng khoáng quên mất mình đã về nước.

Khả Khả thấy mọi người đang hướng mắt về phía 2 người đàn ông đang ôm nhau liền dằng háng, giật giật tay áo của anh trai:

- Anh, mọi người đang nhìn đấy.

- À, ừ, anh quên. Hà Khang Tại sau khi nghe em gái nói liền như nhớ ra mình đã về nước liền lúng túng buông Lôi Kinh ra.

Lôi Quyên đứng bên cạnh khẽ cười trộm.

- Hai người không ngại nếu chúng tôi muốn ngồi cùng bàn chứ? Lôi Kinh lịch sự hỏi.

- Rất vui, 2 người ngồi đi. Hà Khang Tại hưng phấn nói.

Khả Khả không nói gì, chỉ nhẹ nhàng chuyển chỗ sang ngồi cùng anh trai, nhường chỗ của cô cho 2 người kia. Lôi Quyên lịch sự cảm ơn.

- À, cô đây là?... Lôi Kinh kéo dài giọng.

- Em gái tớ đấy, thấy nó xinh không? Là bảo bối của nhà tớ đấy. Hà Khang Tại không chút kiêng dè, tự hào giới thiệu.

- Ừ quả thật rất xinh đẹp. Ánh mắt Lôi Kinh chợt lóe lên tia sáng nhưng rất nhanh hồi phục thần thái ban đầu.

- Anh, kiêng dè 1 chút, không phải đi đâu cũng khen người nhà mình như thế. Khả Khả mặt đầy hắc tuyến nói.

Lôi quyên ngồi đối diện cũng che miệng cười khúc khích.

- Anh là nói sự thật mà, em gái anh xinh thì anh khen, khối người muốn anh khen mà chẳng được ấy. Hà Khang Tại nói.

- Vâng, vâng. Khả Khả lắc đầu chẳng muốn nói, vẫn là tiếp tục uống nước thì hơn.

Thấy cô vẫn còn uống nước Hà Khang Tại giật lấy ly nước trong tay cô nghiêm mặt nói:

- Anh đã bảo chờ thức ăn ra mà, uống mãi thế no làm sao mà ăn.

Biết là anh lại nổi máu gia trưởng Khả Khả ngoan ngoãn ngồi im chờ thức ăn mang đến.

Lôi Kinh ngồi 1 bên lặng lẽ quan sát 2 anh em nhà họ Hà khloe miệng bắt giắc cong lên.

- À quên, cô bé này có phải là Queen? Hà Khang Tại nhìn Lôi Quyên như nhớ ra điều gì, hỏi.

- Đúng, là em gái tớ, Lôi Quyên, sao? mấy năm không gặp cậu cũng không nhận ra à? Lôi Kinh giới thiệu, ánh mắt lộ rõ vẻ cưng chiều.

- Chào anh. Giọng nói của Lôi Quyên cũng đẹp như cả người, thanh âm trong trẻo dễ nghe như rót mật vào tai.

- Đúng là lớn quá rồi, lại còn xinh đẹp, tớ nhận không ra. Hà Khang Tại cười ngây ngô. Khả Khả nhìn anh khẽ thở dài không biết khi nào tác phong của anh cô mới nghiêm chỉnh đây.

Lôi Quyên đỏ mặt, cúi gằm mặt không dám ngẩng lên, sợ mọi người nhìn thấy lại trêu cô.

Nhưng có 1 người tinh mắt, phát hiện biểu cảm của Lôi Quyên, Khả Khả khẽ cười, chỉ mới bị anh trai nói vài câu mà đã đỏ mặt rồi, cô nàng này thật thú vị. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, Khả Khả nhìn thẳng vào Lôi Quyên.

Ra là cô diễn viên đó, hèn gì trông rất quen mắt, Vậy hôm ấy anh ta là cố tình tạo cơ hội cho Lôi Quyên đánh lại Y Y ? Khả Khả hết nhìn Lôi Quyên lại nhìn Lôi Kinh.

Như phát giác ra ánh mắt Khả Khả đang hướng về phía mình Lôi Kinh nheo mắt nhìn về phía cô, ánh cười ngập tràn trong mắt, hỏi:

- không biết Hà tiểu thư có gì chỉ bảo?

- Gọi tôi Khả Khả được rồi, chỉ bảo thì không dám, hân hạnh làm quen với 2 vị. Khả Khả lịch sự bắt tay với Lôi Quyên Và Lôi Kinh.

- Hân hạnh, tôi là Lôi Kinh. Lôi Kinh nói, tay nắm chặt lấy tay cô còn không có ý định buông.

Khả Khả thấy Lôi Kinh không có ý định thả tay, nhân lúc bồi bàn đến, cô nhanh rút tay về trừng mắt nhìn Lôi Kinh. Lôi Kinh vui vẻ đón nhận ánh mắt của cô chỉ cười cười không nói, trong lòng đột nhiên cảm thấy hưng phấn.

Mặt Khả Khả lại thêm vài phần âm u. Ấn tượng với Lôi Kinh vốn đã Không tốt nay càng xấu hơn.

Hà Khang Tại tinh mắt nhận ra bầu không khí kì lạ liền lái chuyện đi theo hướng khác, trò chuyện hăng say với Lôi Kinh. Lôi Kinh tuy trò chuyện cùng Hà Khang Tại nhưng ánh mắt luôn hướng về phía Khả Khả.

Cô như cảm nhận được ánh mắt kia liền nhìn về hướng Lôi Kinh trừng mắt với anh ý bảo: “Nếu nhìn nữa tôi móc mắt anh ra” . Thấy Khả Khả không có vẻ là ưa mình, Lôi Kinh có hơi buồn bực nhưng khéo môi vẫn không ngừng nhếch lên cố ý chọc tức Khả Khả ý tứ: “Tôi đang mong chờ cô làm sao móc mắt tôi đây?”.

Khả Khả ầm ỨC, tức không chịu nổi nhưng không làm gì được liền cầm cúi ăn, ra sức cắn thức ăn, tưởng tượng đó là Lôi Kinh. Bỗng 1 giọng nói trong trẻo vang lên bên tai.

- Cám ơn cô. Là Lôi Quyên

Khả Khả không hiểu sự tình gì, ngơ ngác nhìn Lôi Quyên. Lôi Quyên như nhận ra liền bồi thêm 1 câu:

- Hôm đó cám ơn cô đã nhắc nhở nếu không tôi cũng sẽ bị cánh nhà báo hạ bệ.

- Không cần cám ơn, tôi chỉ là không ưa gì loại người ngang tàng nhờ bóng mát như Y Y thôi. Nói tới bóng mát Khả Khả cố tình nói lớn, mắt hướng về phía Lôi Kinh. Lôi Kinh biết Khả Khả ám chỉ mình, không nói mà chỉ cười với cô, bộ dạng tôi vô tội, tỏ vẻ “tôi không biết gì hết”. Khả Khả chán ghét dời mắt về phía Lôi Quyên.

- Nhưng vẫn là nhờ vậy tôi mới không đóng cùng Y Y nữa. Lôi Quyên ánh mắt cảm kích nhìn Khả Khả.

- Hả? Y Y mất vai rồi ư? Khả Khả ngạc nhiên mở to mắt nhìn Lôi Quyên.

Lôi Quyên nói tiếp:

- Hôm đó báo chí đăng tin rầm rộ, bên nhà tài trợ bảo là Y Y đã vi phạm điều 3 của hợp đồng rằng không tạo xi căng đan bất lợi trong lúc bộ phim còn đang khởi quay nên cô ta bị hủy hợp đồng. Tiếp đó bên đạo diễn kịch bản lại sửa kịch bản, giờ vai diễn của tôi là Dạ phi ụy khuất vì bị Mộng phi lừa gạt.

- 1 vai diễn tranh thủ sự cảm thông của khán giả? Khả Khả nói

Lôi Quyên có hơi bất ngờ khi Khả Khả thẳng thừng như vậy, nhưng cô cũng nhanh chóng hồi phục, cười cười nói:

- Đúng.

- Nếu tôi có lỡ lời thì xin lỗi bởi có đôi lúc tôi cũng không kiềm chế được phát ngôn của mình. Khả Khả như nhận ra mình có hơi thất thố liền xin lỗi.

- Không sao người thật thà như cô bây giờ thật đã tuyệt chủng gần hết. Lôi Quyên cười nói.

Thấy Lôi Quyên không để bụng, Khả Khả cảm thấy thiện cảm với Lôi Quyên cũng tăng lên mấy phần, Khả Khả cười thật tươi nhìn Lôi Quyên, nói:

- Lôi quyên, tôi gọi cô là Tiểu Quyên được không? Tuy có hơi đường đột nhưng tôi thấy thích cô rồi, chúng ta làm bạn nha.

Lôi Quyên có hơi bất ngờ nhưng cũng rất nhanh đồng ý bởi cô cũng rất thích Khả Khả, hướng hồ Khả Khả còn là em của người ấy. Nói đến người ấy Lôi Quyên liền len lén nhìn, thấy ánh mắt Hà Khang Tại cũng đang hướng về phía mình Lôi Quyên e thẹn quay mặt sang chỗ khác.

8. Chương 8

Chương 4: Ăn cơm

Hôm nay Hà Khang Tại đi từ sớm, cũng chẳng biết đi đâu. Khả Khả sau khi thức dậy thì hẹn Tiểu Tình ra ngoài mua sắm, lúc trở về Hà Khang Tại vẫn chưa về. Cô khệ nệ kéo lê từng thứ vào nhà. Ai bảo anh trai cô về, vốn dĩ chỉ sống 1 mình không cần nhiều thứ nhưng nay nhân khẩu lại tăng thêm cái gì cũng tăng thêm 1 phần, rõ khổ.

Sắp xếp các thứ hồi lâu mới xem như tạm ổn, nhìn lên đồng hồ mới thấy đã gần 11 giờ, Khả Khả chạy vào bếp chuẩn bị bữa trưa, không biết khi nào anh trai về nên đành phải nấu nhiều 1 chút thà dư còn hơn là thiếu.

Nghe có tiếng mở cửa, đoán biết chắc anh về, Khả Khả lại nhanh tay nhanh chân làm cho kịp, loay hoay hết bồn rửa đến bếp. Nếu chỉ ăn 1 mình thì nấu lúc nào cũng được nhưng nay lại có thêm anh trai, anh lại có bệnh đau bao tử, ăn uống không đúng giờ sẽ lại đau. Khả Khả cố gắng nhanh tay 1 chút, lại ngóng ra ngoài nói:

- Anh, đi rửa tay đi thức ăn sắp xong rồi.

Khả Khả nói xong thì nghe Hà Khang Tại đáp lại:

- Ủ, hôm nay ăn món gì thế?

- Sườn xào chua ngọt, canh cá và đồ xào. Khả Khả nói vọng ra, tay vẫn không ngừng đảo thức ăn.

Nhìn thân ảnh nhỏ nhắn đang bận rộn trong bếp Lôi Kinh cười cười, mặt đầy vẻ yêu chiều.

- Có cần anh giúp gì không? Lôi Kinh hỏi

Khả Khả bận tới mất tới mũi, không để ý là ai, còn tưởng là anh trai, liền nhanh miệng nói:

- Có, anh giúp em dọn bát đĩa, nó ở trên kệ phía sau lưng em.

Người kia ngoan ngoãn làm theo bày bát đĩa ra, sau còn vào giúp Khả Khả mang thức ăn ra, bạn Khả Khả vẫn loay hoay lo xúc thức ăn nên cũng chẳng thèm để ý. Xong các thứ Khả Khả mới ra phòng khách, liền phát hiện Lôi Kinh đang ngồi trên bàn ăn cùng anh trai mình. Lại hỏi:

- Sao anh lại ở đây?

- Nhóc, hỏi gì kì vậy, cậu ấy không đến đây thế này giờ ai giúp em dọn bát đĩa. Hà Khang Tại cười nói.

- Em tưởng là anh. Khả Khả nói, trừng mắt nhìn anh trai ý bảo “ anh không vào giúp em mà còn nói à”. Như hiểu ý em gái Hà Khang Tại liền im bặt, cười cười cầu hòa.

- Andy mời anh đến đây cùng ăn. Lôi Kinh nói ánh mắt mang theo ý cười.

- Phải, phải, là anh mời cậu ấy đấy, cậu ấy đã giúp anh 1 việc lớn nên định mời cậu ấy 1 bữa thịnh soạn, nhưng cậu ấy bảo cùng ăn tại nhà là được. Hà Khang Tại giải thích.

Tuy không ưa Lôi Kinh cho lắm nhưng người ta đã giúp đỡ anh mình nên Khả Khả cũng có chút khách khí, quay sang trách anh:

- Nếu đã có khách đến nhà sao anh không báo trước để em chuẩn bị nhiều thứ hơn?

- Không sao anh ăn ít lắm, cũng tại đường đột quá. Lôi Kinh nói ánh mắt vẫn không rời Khả Khả. Như cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng kia, Khả Khả không nói thêm chỉ lo ăn cơm.

Cơm nước xong, Khả Khả lo thu dọn các thứ, Lôi Kinh cũng vào giúp 1 tay nhưng bị Khả Khả đuổi ra ngoài, Hà Khang Tại đứng bên ngoài nhìn 2 người họ, miệng nở nụ cười tình quái.

Xong việc Khả Khả định trở về phòng, chưa kịp vào đã bị Hà Khang Tại giữ lại, nhờ cô đưa giúp Lôi Kinh về nhà.

- Sao anh không tự đưa anh ấy về? Khả Khả chất vấn anh trai.

- Giúp anh đi mà, anh vẫn chưa quen với mùi giờ ở đây, anh muốn nghỉ ngơi 1 chút, lúc sáng anh đến công ty của King đưa cậu ấy đi giờ đành nhờ em đưa cậu ấy về vậy.

Khả Khả bị anh trai mè nheo đến chóng mặt, đành bấm bụng thay anh đưa Lôi Kinh về nhà.

Lúc lấy xe Lôi Kinh giành lái, Khả Khả cũng chẳng buồn đôi co, mặc anh làm gì thì làm, cô ngồi ghế phụ ngắm cảnh, lâu lâu mới được người khác chở, đại gì mà không hưởng thụ.

Trên đường đi Khả Khả không nói nhiều, lâu lâu lại trả lời vài câu hỏi của Lôi Kinh.

- Khả Khả dường như em không thích anh?

Lôi Kinh đột nhiên thân mật gọi tên làm Khả Khả hơi ngẩn ra nhưng sau đó lại hồi phục lại thần thái ban đầu, nói:

- Sao anh lại nói vậy?

- Không có gì chỉ là cảm thấy em không thân thiện với anh.

- Em với anh cũng chỉ mới quen biết, không thân thiện cũng là chuyện bình thường. Khả Khả trả lời mắt vẫn nhìn cảnh vật trên đường.

- Vậy sao? Mới quen ư. Lôi Kinh như nói với chính bản thân.

- Hả? Lôi Kinh nói nhỏ quá Khả Khả không nghe đành hỏi lại.

- Không có gì, mong sau này chúng ta sẽ thân thiết hơn. Lôi Kinh nói, mắt hướng nhìn phía xa xa.

- Mong là vậy. Khả Khả nói.

Rốt cục cũng đến nhà của Lôi Kinh, xe Khả Khả dừng lại ở trước cổng. Lôi Kinh vừa xuống xe Khả Khả cũng quay xe đi. Để lại Lôi Kinh đang lăm lăm bấm điều gì đó.

Lôi Kinh nhìn Khả Khả, anh cười gian tà, ánh mắt chợt lóe lên 1 tia kì dị.

Không biết vì sao mỗi lần tiếp xúc với Lôi Kinh Khả Khả đều cảm thấy khó chịu, không phải là ác cảm, cũng không hẳn là thiện cảm.

Khả Khả cũng không lí giải nổi cảm xúc của chính mình, chỉ biết mỗi lần tiếp xúc với Lôi Kinh lòng cô chợt vang lên 1 hồi chuông cảnh báo đại loại giống như chuông báo trộm. Nhưng cô cũng chẳng biết là sợ hấn trộm mất thứ gì của mình mà lại phải đề phòng anh ta như thế. (anchan: Ấy, cái này là bản năng phòng vệ tự nhiên của con người ỷ ả còn về phần tỷ bị trộm mất cái gì về sau ắt rõ)

Về đến nhà Thấy anh đang ngồi trên sofa, Khả Khả cũng đến ngồi bên cạnh.

- Anh định mở 1 công ty chi nhánh trong nước, hôm nay nhờ King đưa anh đi tham khảo khắp nơi. Hà Khang Tại nói

- Rồi sao nữa. Khả Khả nói, chăm chú gọt vỏ táo.

- Khi công ty chính thức hoạt động anh mong em sẽ sang đây giúp anh một tay.

- Em hứa, nhưng không phải bây giờ, em chỉ mới ra trường, vẫn chưa có kinh nghiệm trong công việc, nếu giúp anh quản lý, sẽ không ít người dị nghị, anh cũng biết em ghét nhất cái việc núp bóng kẻ khác mà. Khả Khả nói, tay đưa một miếng táo đã gọt xong cho anh trai.

- Anh tin tưởng vào năng lực làm việc của em, anh tin mọi người cũng sẽ phải công nhận. Hà Khang Tại vẫn ra sức thuyết phục em.

- Em đã quyết định rồi, mai em sẽ gửi đơn xin việc vào 1 số công ty, khi nào em cảm thấy mình đã đủ khả năng đến lúc đó em sẽ về giúp anh.

Nói xong Khả Khả đi thẳng vào phòng. Hà Khang Tại nao núng lắc đầu, nha đầu này 1 khi đã quyết định việc gì thì khó mà xoay chuyển.

9. Chương 9

Chương 5.1: Xin việc

Hôm nay lại nhận được tin mời phỏng vấn, Khả Khả nhanh chóng chuẩn bị mọi thứ, đến công ty. Mấy ngày gần đây cô đi phỏng vấn liên tục, chỉ là không công ty nào nhận vào. Năng lực của Khả Khả không kém chỉ là không có kinh nghiệm trong công việc, cô tốt nghiệp loại giỏi tại trường đại học danh tiếng nhất nước, lại thêm 3 năm ở lại trường làm nghiên cứu sinh. Thông thạo 5 thứ tiếng: Trung, Anh, Nga, Nhật, Hàn. Các bằng cấp công ty đề ra đều không thể làm khó cô nhưng các công ty lớn đều không nhận cô với lý do chưa có kinh nghiệm thực tế. Mỗi lần bị từ chối Khả Khả đều nói: “ Không phải các người khi vừa mới tốt nghiệp cũng đều là không có kinh nghiệm hay sao?” Vậy mới biết, đời sống ngày nay muốn xin việc còn khó hơn lên trời.

Hôm nay nơi Khả Khả phỏng vấn chính là tập đoàn tài chính King, nơi cô không đặt nhiều hi vọng vào, King là tập đoàn tài chính lớn nhất nước, những công ty nước ngoài nghe đến cũng phải nể vài phần, tuy nhiên cũng là tập đoàn xuất hiện trên mấy tờ báo lá cải nhiều nhất trong số các công ty trong nước. Tuy biết rằng khả năng được nhận là rất thấp nhưng cô vẫn muốn thử vận may.

Tại phòng chờ

Khả Khả ngồi tại 1 góc, tránh tiếp xúc với mọi người, cô nhìn trân trân vào phòng phỏng vấn, siết chặt hai tay thành nắm, tuy không phải lần đầu phỏng vấn nhưng cô vẫn không bớt hồi hộp.

Người phỏng vấn lúc này đã ra ngoài, 1 cô gái thông báo đến phiên Khả Khả vào phỏng vấn.

Khi vào phòng, Khả Khả mới giật mình nhận thấy, người ngồi trên ghế chính của ban phỏng vấn là 1 gương mặt rất quen: Lôi Kinh.

Thấy cách xưng hô và thái độ của mọi người đối với anh ta Khả Khả thầm đoán biết được chức vụ của anh ta là gì. Nghe nói hôm nay tổng giám đốc của tập đoàn sẽ đích thân phỏng vấn nhân viên, nghe có vẻ hoang đường, nhưng thật sự lại như vậy, thảo nào mà các cô, các bà, từ người phỏng vấn đến nhân viên ai cũng lờ lợt sắc sỡ như vậy. Không làm được nhân viên, làm giám đốc phụ nhân càng tốt chứ sao. “Đúng là cách nghĩ của những cô gái thực dụng, báỉ phục.” Khả Khả thầm cảm thán. Trước đây chỉ nghe anh trai nói Lôi Kinh có 1 công ty nhưng cô không ngờ lại là nơi này. Đột nhiên cô lại cảm thấy thêm vài phần kính phục anh ta.

Thấy Lôi Kinh cười với mình, Khả Khả nhanh chóng khôi phục lại thần thái ban đầu, cô lễ phép chào mọi người trong phòng, nở nụ cười xã giao rồi ngồi vào ghế, trả lời các câu hỏi do bọn họ đặt ra.

Vẫn là câu hỏi giống những người khác, Khả Khả không biết mình trả lời có tốt không nhưng điều quan trọng là những câu hỏi cuối cùng phát ra từ Lôi Kinh làm Khả Khả ngáy người. Đoạn đối thoại như sau:

- Câu hỏi cuối cùng tuy hơi ngoài lề nhưng mong Hà tiểu thư trả lời thành thực. Lôi Kinh xoay xoay cây bút trong tay vẽ mặt lơ đãng nói.

- Vâng. Khả Khả tập trung cao độ nhìn Lôi Kinh. “Nghe mọi người nói anh ta chí công vô tư, không thiên vị 1 ai, Khả Khả rất yên tâm, tuy cô và anh ta không phải chỗ thâm tình gì nhưng cô muốn tự mình phần đầu, nếu anh ta có 1 phần thiên vị cho cô thì cô sẽ tạm biệt nơi này ngay lập tức.” Khả Khả thầm nghĩ.

- Hà tiểu thư đã có bạn trai chưa? Lôi Kinh nhìn thẳng vào mắt Khả Khả hỏi.

1 câu hỏi quá sức tế nhị và bất ngờ, những người trong phòng đều nhìn boss của mình bằng ánh mắt kì lạ rồi quay sang nhìn Khả Khả bằng ánh mắt khó hiểu, chỉ thấy Khả Khả ngơ ngác, chưa tỉnh hồn, máy móc lắc đầu.

- Rất tốt. Lôi Kinh nhếch môi cười, nhẹ nhàng nhả ra từng chữ, làm Khả Khả không kịp tiêu hóa hết những gì anh ta vừa nói.

Mọi người trong phòng cũng khẽ rùng mình nhưng chẳng ai dám lên tiếng. “Lôi tổng xưa nay nổi tiếng tính tình thất thường tiêu tiền không tiếc nhưng lại kiệm lời, nay lại cười kiêu quái dị đó, nếu mở miệng không biết mình lại chết như thế nào.” Mọi người thầm nhủ.

Khả Khả ngơ ngác chẳng biết việc làm và bạn trai có liên hệ gì với nhau mà boss lại hỏi, cuối cùng lại còn phán thêm 1 câu rất tốt nữa chứ.

Không kịp đợi Khả Khả hoàn hồn Lôi Kinh liền nói:

- Được rồi, Hà tiểu thư cô ra ngoài đợi kết quả đi.

Khả Khả gật đầu, chào mọi người rồi ra ngoài đợi, thấy vẻ mặt thất thần của Khả Khả mọi người ngoài phòng đợi cũng không khỏi khẽ thở dài, tự mình suy diễn rằng cô sẽ rớt.

Ngồi đợi ngoài phòng chờ, đầu óc Khả Khả vẫn chưa thông, cho đến khi có người đến thông báo kết quả.

Người thông báo kết quả đọc ra 1 loạt cái tên nhưng Khả Khả chỉ nhớ duy nhất 1 cái: Hà Khả Khả.

Cô được chọn rồi, được chọn rồi. Khả Khả vui mừng ra mặt. Môi cười mãi không khép lại được, ánh mắt rực sáng, cô muốn nhanh chóng về nhà báo tin cho anh trai biết. Nói là làm, sau khi nghe mọi thông báo 1 vài việc về công ty, Khả Khả lao nhanh ra tầng hầm tìm chiếc xe yêu quý của mình. “ỒiỒiỒi trong lòng vui vẻ nhìn thứ gì cũng thấy đẹp hơn thường ngày, cả em xe cũng không ngoại lệ.” Khả Khả thầm cảm thán.

Vừa mới ngồi vào xe, liền có 1 cánh tay chặn cánh cửa của cô lại. Khả Khả nhìn theo cánh tay rắn chắc màu lúa mạch ấy. Là Lôi Kinh.

Anh cười với cô, rất tự nhiên ngồi vào trong xe, theo quán tính Khả Khả nhích người vào phía trong. Lôi Kinh hài lòng khởi động máy, nhìn sang thấy Khả Khả vẫn còn ngồi ngây người, chưa cài dây an toàn, anh liền cài giúp cô.

Một lúc sau Khả Khả mới hoàn hồn liền hỏi:

- Sao anh vào xe em?

- Anh muốn đi nhờ, Andy hẹn anh đến nhà em có việc. Lôi Kinh thoải mái trả lời, thành thực xoay vô-lăng rời khỏi tầng hầm.

- Sao anh không tự lái xe của mình? Khả Khả nhú mày tỏ vẻ khó chịu khi thấy Lôi Kinh tự tiện lái xe của mình, lại còn làm trước mặt cô nữa, đúng là chẳng xem khổ chủ ra gì. (anchan: không trước mặt tỷ chẳng nhẽ sau lưng, thế chẳng phải ăn cắp sao? Có trai đẹp làm tài xế mà còn không chịu, ngốc quá đấy tỷ ạ)

- Xe anh hư rồi đang gửi sửa ở ga-ra. Như nhận ra sự khó chịu của Khả Khả, anh cười lấy lòng.

- Vậy sao. Khả Khả tâm tình đang vui cũng không đòi co nhiều, chỉ là đi nhờ thôi, Khả Khả cũng không đến nỗi ích kỉ như thế. “Dù gì người ta cũng giúp anh mình, với lại cũng sắp là sếp lớn của mình, nhượng bộ 1 chút.” Khả Khả thầm nhủ.

Thấy Khả Khả không nói nữa, Lôi Kinh đoán chắc cô đã đồng ý cho cô đi nhờ, tâm trạng liền vui thêm 1 chút.

10. Chương 10

Chương 5.2: Đi Làm

Sáng sớm hôm nay Khả Khả đã thức dậy từ sớm, chuẩn bị các thứ, ngắm mình lại 1 lần trong gương, cô mỉm cười hài lòng rời khỏi nhà, đến công ty.

Tập hợp tại căn phòng phỏng vấn hôm trước, ngoài cô ra còn có khoảng mười mấy người ngồi nghe vị giám đốc nào đó diễn thuyết về lịch sử của công ty, rồi là nội quy...thật lâu sau vị giám đốc kia mới vào chủ đề chính, chính là phân công nhân viên về các phòng ban.

Khả Khả được điều vào phòng kinh doanh, cùng đi với cô còn có 2 người, 1 nam 1 nữ, cô gái trông rất xinh đẹp, mắt ngọc mày ngài, môi hồng căng mọng, cằm nhọn mắt to, thân hình nóng bỏng, nhưng kiểu cách ăn mặc lại rất đoan trang, điển hình cho kiểu mỹ nhân cổ xưa. Trông Có vẻ rất kiêu căng, cho người khác cảm giác cô ấy như nữ vương đầy kiêu ngạo, thật khó gần. Nam nhân kia thì lại khá mờ nhạt, áo sơ mi, quần vải thô, trông có vẻ khá mệt mỏi, nhưng ánh mắt vẫn sáng rực như sao.

Đến nơi làm việc, 3 người cùng vào trình diện giám đốc, giám đốc khá thân thiện. Anh ta phân phó cho trưởng phòng dẫn 3 người đến nơi làm việc. Cả phòng đều là nam chỉ có vồn vẹn 3 nữ, lại đều là mỹ nhân, nên Khả Khả cùng cô gái kia được ưu tiên cấp ôi người 1 bàn riêng, gần kề nhau. Trưởng phòng giới thiệu 3 người mới với cả phòng, mọi người trong phòng xem có vẻ thân thiện, cả cấp trên cũng thế, từ giám đốc cho đến nhân viên. Khả Khả cùng 2 người kia trở về bàn làm việc của mình.

- Xin chào! Tôi là Hà Khả Khả, sau này mong cô giúp đỡ. Khả Khả khách sáo chào hỏi cô gái kia.

Cô ta nhìn Khả Khả hồi lâu rồi mới trả lời:

- Xin chào! Tôi là Lâm Trình Tử.

Khả Khả cười với cô ta rồi tập trung vào công việc mới được giao của mình.

Là nhân viên mới nên công việc của Khả Khả cũng khá là đơn giản, chỉ là nhập số liệu vào máy tính và xem qua 1 số văn kiện để chỉnh lỗi.

Hoàn thành xong các thứ thì cũng đã trưa, mọi người rủ nhau cùng ăn trưa, Khả Khả cùng 2 người kia cũng tham gia, chỉ có giám đốc có hẹn nên không ăn cùng. Đến nhà ăn, cả phòng trên dưới hơn chục người, cùng ngồi vào 1 bàn, đã lâu không cùng nhiều người ăn cơm như thế Khả Khả tâm tình rất vui. Gọi món xong, mọi người tranh thủ tám chuyện, bồi dưỡng tình cảm đồng nghiệp. Khả Khả chỉ ngồi 1 bên cười cười và lắng nghe, rất ít khi lên tiếng. Thức ăn vừa được mang ra, 1 bóng người quen thuộc đi đến bàn của bọn họ. Là Lôi Kinh.

- Mọi người có phiền không nếu tôi ngồi ở đây? Lôi Kinh hỏi

Cả phòng không hẹn mà cùng nhau gật đầu. Boss lớn muốn ngồi ăn cùng họ, đừng nói là ngồi cùng, chiếm luôn bàn của họ còn được nữa là.

Vẫn là trưởng phòng nhanh nhạy nhất, anh đứng dậy, cung kính nhường chỗ cho boss, tự mình lấy ghế sang ngồi cạnh Khả Khả. (lý do vì so ngồi cạnh Khả Khả đơn giản là vì bên cạnh Khả Khả còn chỗ trống).

Lôi Kinh thoáng nhú mày, lâu sau mày kiếm lại giãn ra, anh cười nói với mọi người. Nhưng từ lúc boss lớn ngồi vào bàn của bọn họ thì không khí gì cũng bay mất rồi, ai cũng nơm nớp lo chỉ vì sợ lỡ lời mà mất việc nên không dám nói nhiều, chỉ cắm đầu lo ăn. Duy nhất 1 người vẫn luôn trò chuyện với boss Lôi từ đầu đến giờ chính là Cố Tử Cẩm, chị ta là nữ nhân duy nhất của phòng kinh doanh trước khi Khả Khả và Lâm Trình Tử đến. Cái kiểu cách chị ta nói chuyện với Lôi Kinh ngay cả trẻ con cũng đoán biết được là chị ta đang thả mồi định câu con cá lớn Lôi Kinh. Nhìn 2 người bọn họ kẻ xướng người ca Khả Khả nhếch môi cười thâm ý. Lôi Kinh thấy Khả Khả nhìn 2 người họ cười sắc mặt cũng đen đi vài phần.

Cái tiểu nha đầu này thấy nữ nhân khác dính lấy anh lại nhìn anh cười thế là ý gì. Lôi Kinh tức giận nhìn Khả Khả.

Cô vờ như không thấy ánh mắt sắc như dao kia của anh, vẫn vô tư dùng cơm. Vẫn là thức ăn do mình nấu ngon hơn. Cô thầm cảm thán.

Do đồ ăn không hợp khẩu vị nên cô ăn rất ít, Lôi Kinh thoáng nhìn đã nhận ra.

Ăn xong, mọi người cùng nhau trở về phòng, chưa kịp rời bàn Khả Khả đã bị Lôi Kinh gọi giật lại:

- Cô! Đi theo tôi giúp tôi thu dọn lại văn phòng.

Mọi người ngơ ngác nhìn Khả Khả, Khả Khả lại ngơ ngác nhìn Lôi Kinh, lúc lâu sau cô mới hoàn hồn, nói:

- Nhưng tôi còn có công việc chưa làm xong, phải hoàn thành sớm để nộp cho trưởng phòng.

- Thế thì ngày mai nộp, cô giúp tôi dọn dẹp trước. Lôi Kinh vẫn 1 mực cương quyết bắt buộc Khả Khả phải giúp anh.

Ánh mắt Lôi Kinh xoẹt qua trưởng phòng, anh ta khẽ run người, nhanh chóng nói với Khả Khả:

- À nếu tổng giám đốc đã nói, vậy phiền cô sang đó giúp nhé.

- Nhưng mà công việc của tôi còn rất nhiều, tôi thấy chị Cố dường như đã làm gần xong công việc hay là để chị ấy đi thay. Khả Khả đẩy quả mìn sang cho Cố Tử Cầm. Cố Tử Cầm đứng gần đó, mắt sáng rực lên, nhặt mìn mà vui như nhặt được vàng nói:

- Đúng, đúng công việc của tôi sắp hoàn thành xong rồi để tôi thay tiểu Khả dọn dẹp cho.

Cố Tử Cầm đột nhiên xưng hô thân mật làm Khả Khả nổi da gà, từ lúc vào làm việc đến giờ, cô và chị ta vẫn chưa nói chuyện qua, từ lúc nào lại thân mật đến mức gọi cô là tiểu Khả, làm cô có chút chán ghét.

Trưởng phòng xem ra vẫn còn chút nhân tính, liền nói giúp vào:

- Đúng rồi, công việc của Khả Khả vẫn còn nhiều, nay Tử Cầm chịu đi thay không biết tổng giám đốc có thể....

- Không thể. Trưởng phòng còn chưa nói dứt câu Boss Lôi đã chặn lại. Ánh mắt cương quyết, khiến người ta run sợ, chẳng ai dám nói gì nữa.

Mọi người nhìn Khả Khả bằng con mắt thương cảm, không biết cô nhân viên mới này đã đắc tội gì với Boss mà để anh ta chỉ đích danh như thế, xin chia buồn. Mọi người thầm nhủ.

11. Chương 11

Chương 6.1: Bị Cường Hôn

Theo sau Lôi Kinh, Khả Khả luôn bị những ánh mắt tò mò dõi theo, Khả Khả theo sau anh ta vào phòng làm việc.

- Giúp anh sắp xếp đồng văn kiện trên bàn đi, phân loại chúng ra. Lôi Kinh phân phó.

- Vâng. Khả Khả đi về phía chồng văn kiện chất cao như kia, bắt đầu công cuộc làm người.

Khả Khả mất những 2 tiếng mới phân loại xong. Ngẩng đầu lên định báo cáo với Lôi Kinh thì nhìn thấy anh ta đang nhìn chăm chăm vào mình, Khả Khả đăng hắng:

- Em đã phân loại xong.

- Ừ. Lôi Kinh nói, mắt vẫn dán chặt vào người Khả Khả.

- Vậy, em có thể về lại phòng kinh doanh chứ?

Nhìn Khả Khả hồi lâu, Lôi Kinh lại nói:

- Tại sao lúc này em không giúp anh?

- Hả? Khả Khả không hiểu, hỏi lại.

- Lúc ở nhà ăn, tại sao em không giúp anh.

Nói đến đây Khả Khả mới hiểu, ý của anh là ám chỉ Cố Tử Cầm.

- Em thấy chị ấy dường như rất thích anh mà anh căn bản cũng không có đẩy chị ấy ra, thế tại sao em lại phải làm bóng đèn bị toàn nhân loại ghét bỏ chứ.

- Em như thế là thấy chết không cứu? Lôi Kinh mày kiếm nhướng cao, ánh mắt tỏa sát khí.

Trời không rét mà Khả Khả run, không ngờ ánh mắt cũng có thể giết người. Cô chợt nhớ gần đây Đặng Tiểu Tinh thường hay than rằng, thường bị giám đốc mới của mình quấy rối. Lúc ấy cô hỏi, tại sao lại phải nhẫn anh ta, bất quá là từ chức. Lúc ấy tiểu Tinh thường mắng cô ngốc, rằng ở cái thời đại người nhiều hơn việc, muốn có được 1 công việc như cô dễ lắm sao? Thì là làm thuê cho người thì phải nghe theo người, vì cái ăn phải nhẫn chứ sao, nếu Khả Khả chịu nuôi cô ấy cả đời thì có cho vàng cô ấy cũng không ở lại cái công ty thối kia. Chính vì nhớ những lời của Đặng Tiểu Tinh, vì bảo toàn cái công việc nhỏ bé mà cô vừa mới có được, cô phải xuôi theo anh thôi. Cảm giác như mình sắp bị ánh mắt của Lôi Kinh bức tử, cô cười cầu hòa, nói:

- Lần sau, lần sau em nhất định sẽ giúp anh.

Lôi Kinh nhìn cô, ánh mắt thêm vài phần ôn nhu, nói:

- Từ ngày mai, buổi trưa em lên phòng của anh, mang theo 2 phần cơm tự làm.

Khả Khả đứng hình, chậm chạp gặm nhấm ý nghĩa trong câu nói của anh ta. Cuối cùng cô cũng hiểu: là từ bắt đầu từ ngày mai, trưa nào cô cũng phải gặp anh, cái quan trọng hơn còn cùng anh ăn cơm, mà phải là do cô làm. Cái chính là cô không muốn có bất kì quan hệ nào thân thiết với anh, đặc biệt là ở công ty, nhằm, không chỉ ở công ty mà ở đâu cũng vậy.

“Thiên a! ta và anh ta không có quen thân đến mức mỗi ngày đều cùng dùng cơm đâu. Ta không muốn.” Khả Khả thầm cảm thán.

- Tại sao chứ, em không muốn. Khả Khả nghĩ gì nói đấy.

- Lý do? Sắc mặt Lôi Kinh đen đi vài phần, ánh mắt sắc như dao nhìn cô.

“Lại giở trò đe dọa.” Khả Khả thầm nghĩ. Nhưng bất quá là anh đã thành công. Khả Khả nhìn anh, cô thề là cả đời này chưa bao giờ gặp phải cái tình huống như vậy, đã bị uy hiếp, nay cô còn phải xun xoe lấy lòng kẻ đã uy hiếp cô. “Thiên a! Cả ngày hôm nay bao nhiêu cái mất mặt ta đã trải qua đủ rồi.” Khả Khả cảm thán.

Nhưng vì cái mạng nhỏ, mất mặt cũng đành chịu, cô cười nịnh nọt:

- À, anh là sếp tổng cao quý, em không có cái phúc lớn như thế để hưởng, hay là anh gọi người khác lên ăn cùng...Ngô... Lời nói còn chưa dứt, môi Khả Khả đã bị 1 đôi môi chụp lên, bao phủ toàn bộ môi cô.

Thiên a! Hôn, hôn, hôn, anh ta cứ nhiên cưỡng hôn cô. Mất Khả Khả trừng to đến mức trông mắt dường như có thể rút ra ngoài. Cô sức tỉnh, dùng sức đẩy anh ra, nhưng không xi nhê, như nhận biết được sự phản đối của Khả Khả, Lôi Kinh càng hung hăng hôn cô, anh chế trụ gáy của cô, tay còn lại túm chặt 2 tay cô vòng về phía sau lưng cô, môi chà sát, mút mạnh lấy đôi môi anh đào căng mọng của cô, anh cắn lấy môi cô như trừng phạt. Cái tiểu nữ nhân này cứ nhiên hết lần này đến lần khác tránh anh. Môi dưới vừa đau, lại xót, Khả Khả theo quán tính, ngẩng đầu về phía sau, tránh đôi môi kia, nhưng anh nào có tha cho cô, đôi môi anh vẫn dán chặt lên môi cô không tha, lưỡi cũng tham gia hoạt động, thăm dò môi cô, lướt xung quanh đôi hàm răng vẫn còn đang ngậm chặt của cô. Khả Khả bị anh ép đến đường cùng, giằng co mãi cũng kiệt sức, bất chợt há miệng ra hít lấy không khí, nhân lúc ấy, lưỡi của anh nhanh chóng vươn vào, dò xét khắp nơi trong khoang miệng của cô theo kiểu công thành đoạt đất. Anh ra sức mút thấy thứ dịch chất ngọt ngào kia, truy đuổi cái lưỡi đình hương của cô, cùng nó chơi đùa. Khả Khả căn bản là không có sức chống cự, lại thêm lúc trước giấy dựa bấy giờ chẳng còn chút sức, cả người cô, dường như dựa cả vào anh, mặc anh làm gì thì làm. Mãi đến khi cô cảm nhận được rằng mình sắp chết vì thiếu không khí anh mới luyến tiếc buông cô ra.

Lôi Kinh ôm cô vào lòng, không ngừng vuốt ve lưng cô, giúp cô hít thở được thoải mái hơn. Cái tiểu nữ nhân này, là lần đầu hôn nên còn chưa biết cách hít thở, sau này phải luyện tập nhiều hơn để cô quen dần. Lôi Kinh tự nhủ.

(anchan:sắc máu, lại còn có lần sau á ... cơ mà ta thích, mong chờ quá kakaka ta là sắc nữ cơ mà)

Khả Khả cả người mềm nhũn, hít thở không thông đành phải phó mặc, tựa vào người anh cố sức hít lấy không khí. ‘Bây giờ ta mới biết không khí trên quý cỡ nào.’ Khả Khả cảm thán.

Đến lúc hô hấp đã điều hòa, cô như sức nhớ ra vấn đề, nhanh tay đẩy anh ra. Lôi Kinh vì bận vuốt ve mỹ nhân trong lòng mà không phòng bị, dễ dàng bị cô đẩy ra.

Khả Khả cắn chặt môi dưới, trừng mắt nhìn anh, chỉ thẳng vào mặt anh, chất vấn:

- Anh...Anh cứ nhiên... Lời nói chưa hết câu, nhớ lại tình cảnh lúc đó, mặt Khả Khả đỏ bừng. Không dám nói tiếp. Da mặt cô rất mỏng, trải qua sự việc này là đủ để cô chết vì ngượng rồi, nay còn nói ra miệng khác nào tự mình ô nhục bom nhảy xuống hố cho nó oanh tạc.

Nhìn thấy biểu hiện của Khả Khả, Lôi Kinh càng thêm đắc ý, hóa ra cái tiểu nữ nhân này dễ đỏ mặt như vậy. Anh cười tà nhìn cô, nói:

- Đây là trừng phạt nếu em không nghe lời, từ sau nếu tiếp tục không nghe lời thì sẽ như thế. Cấp độ trừng phạt sẽ tăng dần.

Cái gì gọi là cấp độ trừng phạt tăng dần, ngoài hôn ra còn có cái cách trừng phạt nào biến thái hơn nữa sao? Khả Khả suy nghĩ. Không nghĩ thì thôi, nghĩ một hồi mặt cô còn đỏ hơn cả Quan nhị ca (Quan Công).

Cô trừng mắt nhìn anh, Nhìn 1 hồi mắt lại dừng trên khuôn mặt của anh, xuống chút xíu là tới đôi môi lúc nãy đã cắn cô. Lại đỏ mặt.

Lôi Kinh nheo mắt nhìn, cười cợt nhả trên cô. Dùng đầu gối cũng biết cô đang nghĩ gì:

- Có muốn thử lại 1 lần nữa không?

Khả Khả đứng hình, tên này, tên này đúng là mặt dày hơn cả cái thớt xắt thịt nhà cô. Cô lườm anh , xoay người định rời khỏi cái động bàn tơ của anh thì con nhện chúa mặt dày kia lại lên tiếng.

- Đừng quên bắt đầu từ ngày mai phải mang cơm lên phòng anh đấy.

“Có mà điên mới bước vào cái động này lần nữa.” Khả Khả thầm nhủ.

Như đoán biết được cô nghĩ gì, anh lại bồi thêm 1 câu mang tính quyết định, bắt buộc phải cô trở thành người điên.

- Nếu em không lên, anh sẽ đến tận nơi em làm việc mà trừng phạt.

“Thiên a! Ông giáng cho ta 1 nhát để ta chết đi cho rồi, ta có lỗi lắm chi mà ông để ta dây dưa với cái loại người biến thái như hắn chứ.” Khả Khả khóc không ra nước mắt, ngẩng mặt lên trần nhà, cảm thán.

12. Chương 12

Trái ngược với tâm trạng tối thui như mực của Khả Khả, tâm tình của Lôi Kinh lại sáng lạng như bóng đèn nê-on. Chốc chốc anh lại cười ngây ngô, đáng thương cho Lôi Kinh, chỉ mới hôn Khả Khả có 1 cái mà đã bay lên đọt cây, sau này mà cưới được cô, biết đâu chừng sẽ lên thẳng trần nhà cao ốc.

Rời văn phòng của Lôi Kinh, Khả Khả lê cái thân xác mệt mỏi cùng với đôi môi sưng múp, về phòng làm việc của mình.

Thấy Khả Khả thất thiếu bước vào, mọi người ai cũng thầm thương cho cái số phận làm thuê của chính mình. Điều kiện sinh tồn tất yếu trong cái công ty này chính là: Không được đắc tội với người, quan trọng hơn là đắc tội với cấp trên, mà đặc biệt nhất chính là không được đắc tội với sếp tổng đại nhân. Đấy đấy nhìn Khả Khả mà xem, lúc ra đi tràn trề sức sống, lúc trở về thì như cái xác khô, sếp lớn đúng là biết cách tích cực sử dụng triệt để năng lực của nhân viên mà. Đúng là nhà tư bản, ai ai cũng là quỷ hút máu mà.

Mặc kệ những cái nhìn thương cảm, Khả Khả bay phát phơ về chỗ ngồi của mình. Một lúc lâu sau bên cạnh cô phát ra tiếng nói, là Lâm Trình Tử:

- Về nhà đắp đá đi, nếu không sẽ rất lâu xẹp xuống.

- Hả? Lâm Trình Tử đột nhiên nói 1 câu chẳng rõ đầu đuôi làm Khả Khả ngây ngốc.

Thấy Lâm Trình Tử không trả lời, ánh mắt lại dừng ở môi cô, đầu óc đột nhiên được thông sáng, mặt cô đỏ bừng lên. Chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Nhìn cô trong gương bây giờ giống ai đây? Đầu bù tóc rối, có thể chải lại. Quần áo nhăn nhúm, có thể vuốt lại. Nhưng vấn đề quan trọng là cái môi sưng húp này làm sao cho nó ngay lập tức trở lại như cũ. “Thiên a! còn đâu cặp môi anh đào, căng mọng mà ta đáng tự hào, cái này mà gọi là môi sao??? So với xúc xích kích cỡ nhỏ cũng chẳng khác là mấy!!!”

Sếp! Anh là tên xấu xa 1

Tác giả: Anchan

Chương 6.2: Cơm Trưa và bữa tráng miệng

Buổi trưa hôm nay là ngày đầu tiên Khả Khả được thăng chức, 1 mình kiêm 2 việc, là nhân viên phòng kinh doanh kiêm Osin đưa cơm của Lôi Tổng.

Thật ra mà nói cô có ý định bỏ chạy từ sớm, nhưng là anh cao tay ấn hơn, vừa tan ca trưa, liền điện thoại hăm dọa cô, chính là vì sợ anh nên Khả Khả phải vác bộ mặc không chút tình nguyện, nhấn thang máy đi thẳng lên tầng lầu của anh.

Khả khả thầm mong khi cô đến nơi liền bị mấy chị nhân viên trên đây không cho vào với lý do là không có hẹn trước. Bạn Khả Khả ngây thơ của chúng ta nghĩ vậy cho nên tâm tình liền tốt lên 1 chút, có ai ngờ. Cô không những không bị đuổi, mà mấy chị nhân viên ở đây còn nhìn cô đầy ý nhị, trong ánh mắt các chị ý ngưỡng mộ có, ganh tỵ có, tò mò có, nói tóm lại là nhìn Khả Khả rất ái muội.

Khả Khả chưa kịp phân tích xong ánh mắt của các tỷ ấy thì đột nhiên bị 1 bàn tay to lớn nào đó chụp lấy, kéo cô đi thẳng vào phòng. (anchan: Đây ý là chỉ phòng làm việc nha các cưng)

Người kia không ai xa lạ chính là bạn Lôi Kinh.

Anh dẫn cô đến bên sofa, ấn cô ngồi xuống, rồi rất tự nhiên đoạt lấy túi đựng cơm của cô, lấy ra 2 phần cơm để trước mặt cô, không nhìn cô, hỏi:

- Em đến rồi sao không vào?

Mắt anh cứ nhìn chằm chằm vào hộp cơm mà hỏi làm Khả Khả không biết anh đang hỏi cô hay hỏi hộp cơm nên không trả lời, mắt vẫn dán chặt vào người anh.

Như đọc được ý nghĩ của cô, anh liền nhìn cô, hỏi lại:

- Anh hỏi em, sao đến rồi mà không vào? Anh còn định đi tìm em để trừng phạt nữa đấy.

“Tên này thật là có ý định làm bẽ mặt cô thật hay sao?” Khả Khả nuốt nước bọt, ngăn lại ý nghĩ muốn bóp chết anh. Không nhìn anh nữa, cô cầm lấy hộp cơm còn lại, chưa cầm ấm tay, hộp cơm đột nhiên mọc cánh bay mất, thay vào đó là gương mặt điển trai của Lôi Kinh đang ngày càng, ngày càng gần cô.

- Uy, anh định làm gì mà gần...Ngô... Lôi chưa dứt môi lại bị người mà ai cũng biết là ai đấy nuốt mất. Anh lại hôn cô??? Khả Khả lần nữa biến thành con ếch, mắt trợn to nhìn cái khuôn mặt cực đại của anh, gần đến mức cô có thể nhìn thấy rõ lỗ chân lông trên khuôn mặt của anh, Da mặt anh thật là đẹp, còn đẹp hơn cả cô, mi lại dài và dày nữa.

“Uy, bi giờ đâu phải là lúc nghĩ đến vấn đề này chứ?” Cô như chợt nhớ ra, lại lần nữa cố sức thoát khỏi ma trảo của anh mà không được. Đã sớm biết bước vào cái động bàn tơ này là khó mà toàn thân trở về, ấy thế mà cô lại phải tự mình dẫn xác đến mới đau chứ. Khả Khả khóc không ra nước mắt, chỉ có thể trừng mắt nhìn anh đang tung hoành bạo loạn.

Như biết được cô không tập trung, anh lại càng hung hăng hôn cô, cắn mút lấy môi cô, ra sức càn quét, tấn công bên trong khoang miệng của cô.

Thật lâu sau anh mới buông cô ra.

A, không khí

. Cô cảm giác như chính mình vừa chết đi sống lại, há miệng thật to ra sức hít lấy không khí. Nhìn cô lúc này thật đáng yêu, anh ôn nhu vuốt lưng giúp cô dễ thở hơn.

.....

Cả 2 cùng ăn cơm, ăn xong, đột nhiên Lôi Kinh nhìn cô cười tà, bản năng sinh tồn của Khả Khả đột nhiên trở dậy mãnh liệt, ánh mắt anh nhìn cô lúc này có cái gì đó rất ái muội. Cô nhanh chóng nhích ra xa anh 1 chút, dùng ánh mắt phòng bị nhìn anh. Anh lại nói:

- Sau này không được đến trễ... Nghe đến đây cô thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng cái gì, còn tưởng anh có ý nhĩ xấu xa gì nữa.

Nhìn ra được phản ứng của cô, nụ cười của anh lại càng thêm sáng lạng, lại nói:

- Trước và sau mỗi bữa ăn đều phải cho anh ăn tráng miệng.

Còn tưởng chuyện gì thì ra chỉ là vấn đề đồ ăn, cô nhanh chóng gạt đầu rồi nói:

- Được, từ mai em sẽ chuẩn bị.

Anh lại cười đến chói mắt, nói:

- Không cần đợi đến ngày mai, ngay bây giờ cũng được. Nói xong cô lại bị anh hôn, nụ hôn lần này không giống hai lần trước, rất ôn nhu, đầu lưỡi câu dẫn, đùa giỡn với cái lưỡi của cô. “Thì ra môi anh lại mềm như vậy.” Khả Khả thầm nghĩ. – Nhắm mắt lại. Anh ra lệnh. Lời nói của anh như có ma lực, Khả Khả ngoan ngoãn làm theo, từ từ nhắm mắt lại, tận hưởng cảm giác ngọt ngào mà đôi môi mềm mại kia mang lại. Thấy cô ngoan như vậy Lôi Kinh khẽ cười. Cô và anh triền miên dây dưa thật lâu. Rồi môi cô, anh ôm chặt cô vào lòng, ôn nhu vuốt lưng cô.

Khả Khả thở hổn hển trong lòng anh, vòm ngực anh thật rộng, lại thêm hương thơm nam tính hấp dẫn cô, nhớ đến lúc nãy cô nhiệt tình hưởng ứng anh, Khả Khả xấu hổ, vùi mặt vào lòng anh. Lôi Kinh không nói gì chỉ là trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Từ lúc gặp lại cô cảm giác muốn có được cô ngày càng mãnh liệt, cô như thuốc phiện, ngày một câu dẫn anh, khiến anh không thể khống chế được cảm xúc của mình. Anh khao khát muốn có được cô, muốn cất cô vào 1 chỗ để cô không thể tránh anh được nữa. Chưa bao giờ anh có cảm giác muốn chiếm hữu 1 người mạnh đến vậy, phụ nữ, anh không thiếu, nhưng người làm anh trở lên cảm xúc mãnh liệt như thế thì chỉ có cô, từ rất lâu, rất lâu, từ khi cô còn là 1 cô bé.

(anchan: LK thích KK từ lúc cô còn bé á? Tin sock đây bà con ạ! Cái này có phải gọi là già không bỏ, nhỏ không tha?)

Ôm tiểu mỹ nhân trong lòng một lúc sau anh mới luyến tiếc buông ra để cô trở về nơi làm việc của mình.

13. Chương 13

Chương 6.1: Bị Cường Hôn

Theo sau Lôi Kinh, Khả Khả luôn bị những ánh mắt tò mò dõi theo, Khả Khả theo sau anh ta vào phòng làm việc.

- Giúp anh sắp xếp đồng văn kiện trên bàn đi, phân loại chúng ra. Lôi Kinh phân phó.

- Vâng. Khả Khả đi về phía chồng văn kiện chất cao như kia, bắt đầu công cuộc làm người.

Khả Khả mất những 2 tiếng mới phân loại xong. Ngẩng đầu lên định báo cáo với Lôi Kinh thì nhìn thấy anh ta đang nhìn chằm chằm vào mình, Khả Khả đăng hắng:

- Em đã phân loại xong.

- Ừ. Lôi Kinh nói, mắt vẫn dán chặt vào người Khả Khả.

- Vậy, em có thể về lại phòng kinh doanh chứ?

Nhìn Khả Khả hồi lâu, Lôi Kinh lại nói:

- Tại sao lúc này em không giúp anh?

- Hả? Khả Khả không hiểu, hỏi lại.

- Lúc ở nhà ăn, tại sao em không giúp anh.

Nói đến đây Khả Khả mới hiểu, ý của anh là ám chỉ Cố Tử Cầm.

- Em thấy chị ấy dường như rất thích anh mà anh căn bản cũng không có đẩy chị ấy ra, thế tại sao em lại phải làm bóng đèn bị toàn nhân loại ghét bỏ chứ.

- Em như thế là thấy chết không cứu? Lôi Kinh mày kiếm nhướng cao, ánh mắt tỏa sát khí.

Trời không rét mà Khả Khả run, không ngờ ánh mắt cũng có thể giết người. Cô chợt nhớ gần đây Đặng Tiểu Tinh thường hay than rằng, thường bị giám đốc mới của mình quấy rối. Lúc ấy cô hỏi, tại sao lại phải nhần anh ta, bắt quá là từ chức. Lúc ấy tiểu Tinh thường mắng cô ngốc, rằng ở cái thời đại người nhiều hơn việc, muốn có được 1 công việc như cô dễ lắm sao? Thì là làm thuê cho người thì phải nghe theo người, vì cái ăn phải nhần chứ sao, nếu Khả Khả chịu nuôi cô ấy cả đời thì có cho vàng cô ấy cũng không ở lại cái công ty thối kia. Chính vì nhớ những lời của Đặng Tiểu Tinh, vì bảo toàn cái công việc nhỏ bé mà cô vừa mới có được, cô phải xuôi theo anh thôi. Cảm giác như mình sắp bị ánh mắt của Lôi Kinh bức tử, cô cười cầu hòa, nói:

- Lần sau, lần sau em nhất định sẽ giúp anh.

Lôi Kinh nhìn cô, ánh mắt thêm vài phần ôn nhu, nói:

- Từ ngày mai, buổi trưa em lên phòng của anh, mang theo 2 phần cơm tự làm.

Khả Khả đứng hình, chậm chạp gặm nhấm ý nghĩa trong câu nói của anh ta. Cuối cùng cô cũng hiểu: là từ bắt đầu từ ngày mai, trưa nào cô cũng phải gặp anh, cái quan trọng hơn còn cùng anh ăn cơm, mà phải là do cô làm. Cái chính là cô không muốn có bất kì quan hệ nào thân thiết với anh, đặc biệt là ở công ty, nhằm, không chỉ ở công ty mà ở đâu cũng vậy.

“Thiên a! ta và anh ta không có quen thân đến mức mỗi ngày đều cùng dùng cơm đâu. Ta không muốn.” Khả Khả thầm cảm thán.

- Tại sao chứ, em không muốn. Khả Khả nghĩ gì nói đấy.

- Lý do? Sắc mặt Lôi Kinh đen đi vài phần, ánh mắt sắc như dao nhìn cô.

“Lại giở trò đe dọa.” Khả Khả thầm nghĩ. Nhưng bắt quá là anh đã thành công. Khả Khả nhìn anh, cô thề là cả đời này chưa bao giờ gặp phải cái tình huống như vậy, đã bị uy hiếp, nay cô còn phải xun xoe lấy lòng kẻ đã uy hiếp cô. “Thiên a! Cả ngày hôm nay bao nhiêu cái mất mặt ta đã trải qua đủ rồi.” Khả Khả cảm thán.

Nhưng vì cái mạng nhỏ, mất mặt cũng đành chịu, cô cười nịnh nọt:

- À, anh là sếp tổng cao quý, em không có cái phúc lớn như thế để hưởng, hay là anh gọi người khác lên ăn cùng...Ngô... Lời nói còn chưa dứt, môi Khả Khả đã bị 1 đôi môi chụp lên, bao phủ toàn bộ môi cô.

Thiên a! Hôn, hôn, hôn, anh ta cứ nhiên cưỡng hôn cô. Mất Khả Khả trừng to đến mức trông mắt dường như có thể rớt ra ngoài. Cô sức tỉnh, dùng sức đẩy anh ra, nhưng không xi nhê, như nhận biết được sự phản đối của Khả Khả, Lôi Kinh càng hung hăng hôn cô, anh chế trụ gáy của cô, tay còn lại túm chặt 2 tay cô vòng về phía sau lưng cô, môi chà sát, mút mạnh lấy đôi môi anh đào căng mọng của cô, anh cắn lấy môi cô như trừng phạt. Cái tiểu nữ nhân này cứ nhiên hết lần này đến lần khác tránh anh. Môi dưới vừa đau, lại xót, Khả Khả theo quán tính, ngẩng đầu về phía sau, tránh đôi môi kia, nhưng anh nào có tha cho cô, đôi môi anh vẫn dán chặt lên môi cô không tha, lưỡi cũng tham gia hoạt động, thăm dò môi cô, lướt xung quanh đôi hàm răng vẫn còn đang ngậm chặt của cô. Khả Khả bị anh ép đến đường cùng, giằng co mãi cũng kiệt sức, bất chợt há miệng ra hít lấy không khí, nhân lúc ấy, lưỡi của anh nhanh chóng vươn vào, dò

xét khắp nơi trong khoang miệng của cô theo kiểu công thành đoạt đất. Anh ra sức mút thấy thứ dịch chất ngọt ngào kia, truy đuổi cái lưỡi dính hương của cô, cùng nó chơi đùa. Khả Khả căn bản là không có sức chống cự, lại thêm lúc trước giấy dựa bây giờ chẳng còn chút sức, cả người cô, dường như dựa cả vào anh, mặc anh làm gì thì làm. Mãi đến khi cô cảm nhận được rằng mình sắp chết vì thiếu không khí anh mới luyến tiếc buông cô ra.

Lôi Kinh ôm cô vào lòng, không ngừng vuốt ve lưng cô, giúp cô hít thở được thoải mái hơn. Cái tiểu nữ nhân này, là lần đầu hôn nên còn chưa biết cách hít thở, sau này phải luyện tập nhiều hơn để cô quen dần. Lôi Kinh tự nhủ.

(anchan:sắc máu, lại còn có lần sau á ... cơ mà ta thích, mong chờ quá kakaka ta là sắc nữ cơ mà)

14. Chương 14

Khả Khả cả người mềm nhũn, hít thở không thông đành phải phó mặc, tựa vào người anh cố sức hít lấy không khí. ‘Bây giờ ta mới biết không khí trần quý cỡ nào.’ Khả Khả cảm thán.

Đến lúc hô hấp đã điều hòa, cô như sực nhớ ra vấn đề, nhanh tay đẩy anh ra. Lôi Kinh vì bận vuốt ve mỹ nhân trong lòng mà không phòng bị, dễ dàng bị cô đẩy ra.

Khả Khả cắn chặt môi dưới, trừng mắt nhìn anh, chỉ thẳng vào mặt anh, chất vấn:

- Anh...Anh cứ nhiên... Lời nói chưa hết câu, nhớ lại tình cảnh lúc đó, mặt Khả Khả đỏ bừng. Không dám nói tiếp. Da mặt cô rất mỏng, trải qua sự việc này là đủ để cô chết vì ngượng rồi, nay còn nói ra miệng khác nào tự mình ôm bom nhảy xuống hố cho nó oanh tạc.

Nhìn thấy biểu hiện của Khả Khả, Lôi Kinh càng thêm đắc ý, hóa ra cái tiểu nữ nhân này dễ đỏ mặt như vậy. Anh cười tà nhìn cô, nói:

- Đây là trừng phạt nếu em không nghe lời, từ sau nếu tiếp tục không nghe lời thì sẽ như thế. Cấp độ trừng phạt sẽ tăng dần.

Cái gì gọi là cấp độ trừng phạt tăng dần, ngoài hôn ra còn có cái cách trừng phạt nào biến thái hơn nữa sao? Khả Khả suy nghĩ. Không nghĩ thì thôi, nghĩ một hồi mặt cô còn đỏ hơn cả Quan nhị ca (Quan Công).

Cô trừng mắt nhìn anh, Nhìn 1 hồi mắt lại dừng trên khuôn mặt của anh, xuống chút xíu là tới đôi môi lúc nãy đã cắn cô. Lại đỏ mặt.

Lôi Kinh nheo mắt nhìn, cười cợt nhả trên cô. Dùng đầu gối cũng biết cô đang nghĩ gì:

- Có muốn thử lại 1 lần nữa không?

Khả Khả đứng hình, tên này, tên này đúng là mặt dày hơn cả cái thớt xắt thịt nhà cô. Cô lườm anh , xoay người định rời khỏi cái động bàn tơ của anh thì con nhện chúa mặt dày kia lại lên tiếng.

- Đừng quên bắt đầu từ ngày mai phải mang cơm lên phòng anh đấy.

“Có mà điên mới bước vào cái động này lần nữa.” Khả Khả thảm nhủ.

Như đoán biết được cô nghĩ gì, anh lại bồi thêm 1 câu mang tính quyết định, bắt buộc phải cô trở thành người điên.

- Nếu em không lên, anh sẽ đến tận nơi em làm việc mà trừng phạt.

“Thiên a! Ông giáng cho ta 1 nhát để ta chết đi cho rồi, ta có lỗi làm chi mà ông để ta dây dưa với cái loại người biến thái như hần chứ.” Khả Khả khóc không ra nước mắt, ngẩng mặt lên trần nhà, cảm thán.

Trái ngược với tâm trạng tối thui như mực của Khả Khả, tâm tình của Lôi Kinh lại sáng lạng như bóng đèn nê-on. Chốc chốc anh lại cười ngây ngô, đáng thương cho Lôi Kinh, chỉ mới hôn Khả Khả có 1 cái mà đã bay lên đọt cây, sau này mà cưới được cô, biết đâu chừng sẽ lên thẳng trần nhà cao ốc.

Rời văn phòng của Lôi Kinh, Khả Khả lê cái thân xác mệt mỏi cùng với đôi môi sưng múp, về phòng làm việc của mình.

Thấy Khả Khả thất thiếu bước vào, mọi người ai cũng thầm thương cho cái số phận làm thuê của chính mình. Điều kiện sinh tồn tất yếu trong cái công ty này chính là: Không được đắc tội với người, quan trọng hơn là đắc tội với cấp trên, mà đặc biệt nhất chính là không được đắc tội với sếp tổng đại nhân. Đấy đấy nhìn Khả Khả mà xem, lúc ra đi trần trụi sức sống, lúc trở về thì như cái xác khô, sếp lớn đúng là biết cách tích cực sử dụng triệt để năng lực của nhân viên mà. Đúng là nhà tư bản, ai ai cũng là quỷ hút máu mà.

Mặc kệ những cái nhìn thương cảm, Khả Khả bay phát phơ về chỗ ngồi của mình. Một lúc lâu sau bên cạnh cô phát ra tiếng nói, là Lâm Trình Tử:

- Về nhà đắp đá đi, nếu không sẽ rất lâu xẹp xuống.

- Hả? Lâm Trình Tử đột nhiên nói 1 câu chẳng rõ đầu đuôi làm Khả Khả ngây ngốc.

Thấy Lâm Trình Tử không trả lời, ánh mắt lại dừng ở môi cô, đầu óc đột nhiên được thông sáng, mặt cô đỏ bừng lên. Chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Nhìn cô trong gương bây giờ giống ai đây? Đầu bù tóc rối, có thể chải lại. Quần áo nhăn nhúm, có thể vuốt lại. Nhưng vấn đề quan trọng là cái môi sưng húp này làm sao cho nó ngay lập tức trở lại như cũ. “Thiên a! còn đâu cặp môi anh đào, căng mọng mà ta đáng tự hào, cái này mà gọi là môi sao??? So với xức xịch kích cỡ nhỏ cũng chẳng khác là mấy!!!”

Sếp! Anh là tên xấu xa 1

Tác giả: Anchan

Chương 6.2: Cơm Trưa và bữa tráng miệng

Buổi trưa hôm nay là ngày đầu tiên Khả Khả được thăng chức, 1 mình kiêm 2 việc, là nhân viên phòng kinh doanh kiêm Osin đưa cơm của Lôi Tổng.

Thật ra mà nói cô có ý định bỏ chạy từ sớm, nhưng là anh cao tay ần hơn, vừa tan ca trưa, liền điện thoại hăm dọa cô, chính là vì sợ anh nên Khả Khả phải vác bộ mặc không chút tình nguyện, nhún nhường đi thẳng lên tầng lầu của anh.

Khả khả thầm mong khi cô đến nơi liền bị mấy chị nhân viên trên đây không cho vào với lý do là không có hẹn trước. Bạn Khả Khả ngây thơ của chúng ta nghĩ vậy cho nên tâm tình liền tốt lên 1 chút, có ai ngờ. Cô không những không bị đuổi, mà mấy chị nhân viên ở đây còn nhìn cô đầy ý nhị, trong ánh mắt các chị ý ngưỡng mộ có, ganh tỵ có, tò mò có, nói tóm lại là nhìn Khả Khả rất ái muội.

Khả Khả chưa kịp phân tích xong ánh mắt của các tỷ ấy thì đột nhiên bị 1 bàn tay to lớn nào đó chụp lấy, kéo cô đi thẳng vào phòng. (anchan: Đây ý là chỉ phòng làm việc nha các cưng)

Người kia không ai xa lạ chính là bạn Lôi Kinh.

Anh dẫn cô đến bên sofa, ấn cô ngồi xuống, rồi rất tự nhiên đoạt lấy túi đựng cơm của cô, lấy ra 2 phần cơm để trước mặt cô, không nhìn cô, hỏi:

- Em đến rồi sao không vào?

15. Chương 15

Mắt anh cứ nhìn chằm chằm vào hộp cơm mà hỏi làm Khả Khả không biết anh đang hỏi cô hay hỏi hộp cơm nên không trả lời, mắt vẫn dán chặt vào người anh.

Như đọc được ý nghĩ của cô, anh liền nhìn cô, hỏi lại:

- Anh hỏi em, sao đến rồi mà không vào? Anh còn định đi tìm em để trừng phạt nữa đấy.

“Tên này thật là có ý định làm bẽ mặt cô thật hay sao?” Khả Khả nuốt nước bọt, ngăn lại ý nghĩ muốn bóp chết anh. Không nhìn anh nữa, cô cầm lấy hộp cơm còn lại, chưa cầm ấm tay, hộp cơm đột nhiên mọc cánh bay mất, thay vào đó là gương mặt điển trai của Lôi Kinh đang ngày càng, ngày càng gần cô.

- Uy, anh định làm gì mà gần...Ngô... Lời chưa dứt môi lại bị người mà ai cũng biết là ai đẩy nuốt mất. Anh lại hôn cô??? Khả Khả lần nữa biến thành con ếch, mắt tròn to nhìn cái khuôn mặt cực đại của anh, gần đến mức cô có thể nhìn thấy rõ lỗ chân lông trên khuôn mặt của anh, Da mặt anh thật là đẹp, còn đẹp hơn cả cô, mi lại dài và dày nữa.

“Uy, bị giờ đâu phải là lúc nghĩ đến vấn đề này chứ?” Cô như chợt nhớ ra, lại lần nữa cố sức thoát khỏi ma trảo của anh mà không được. Đã sớm biết bước vào cái động bàn tơ này là khó mà toàn thân trở về, ấy thế mà cô lại phải tự mình dẫn xác đến mới đau chứ. Khả Khả khóc không ra nước mắt, chỉ có thể trừng mắt nhìn anh đang tung hoành bạo loạn.

Như biết được cô không tập trung, anh lại càng hung hăng hôn cô, cắn mút lấy môi cô, ra sức càn quét, tấn công bên trong khoang miệng của cô.

Thật lâu sau anh mới buông cô ra.

A, không khí

. Cô cảm giác như chính mình vừa chết đi sống lại, há miệng thật to ra sức hít lấy không khí. Nhìn cô lúc này thật đáng yêu, anh ôn nhu vuốt lưng giúp cô dễ thở hơn.

.....

Cả 2 cùng ăn cơm, ăn xong, đột nhiên Lôi Kinh nhìn cô cười tà, bản năng sinh tồn của Khả Khả đột nhiên trở dậy mãnh liệt, ánh mắt anh nhìn cô lúc này có cái gì đó rất ái muội. Cô nhanh chóng nhích ra xa anh 1 chút, dùng ánh mắt phòng bị nhìn anh. Anh lại nói:

- Sau này không được đến trễ... Nghe đến đây cô thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng cái gì, còn tưởng anh có ý nhĩ xấu xa gì nữa.

Nhìn ra được phản ứng của cô, nụ cười của anh lại càng thêm sáng lạng, lại nói:

- Trước và sau mỗi bữa ăn đều phải cho anh ăn tráng miệng.

Còn tưởng chuyện gì thì ra chỉ là vấn đề đồ ăn, cô nhanh chóng gạt đầu rồi nói:

- Được, từ mai em sẽ chuẩn bị.

Anh lại cười đến chói mắt, nói:

- Không cần đợi đến ngày mai, ngay bây giờ cũng được. Nói xong cô lại bị anh hôn, nụ hôn lần này không giống hai lần trước, rất ôn nhu, đầu lưỡi câu dẫn, đùa giỡn với cái lưỡi của cô. “Thì ra môi anh lại mềm như vậy.” Khả Khả trầm nghĩ. – Nhắm mắt lại. Anh ra lệnh. Lời nói của anh như có ma lực, Khả Khả ngoan ngoãn làm theo, từ từ nhắm mắt lại, tận hưởng cảm giác ngọt ngào mà đôi môi mềm mại kia mang lại. Thấy cô ngoan như vậy Lôi Kinh khẽ cười. Cô và anh triền miên dây dưa thật lâu. Rồi môi cô, anh ôm chặt cô vào lòng, ôn nhu vuốt lưng cô.

Khả Khả thở hổn hển trong lòng anh, vòm ngực anh thật rộng, lại thêm hương thơm nam tính hấp dẫn cô, nhớ đến lúc này cô nhiệt tình hưởng ứng anh, Khả Khả xấu hổ, vùi mặt vào lòng anh. Lôi Kinh không nói gì chỉ là trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Từ lúc gặp lại cô cảm giác muốn có được cô ngày càng mãnh liệt, cô như thuốc phiện, ngày một câu dẫn anh, khiến anh không thể khống chế được cảm xúc của mình. Anh khao khát muốn có được cô, muốn cất cô vào 1 chỗ để cô không thể tránh anh được nữa. Chưa bao giờ anh có cảm giác muốn chiếm hữu 1 người mạnh đến vậy, phụ nữ, anh không thiếu, nhưng người làm anh trỗi lên cảm xúc mãnh liệt như thế thì chỉ có cô, từ rất lâu, rất lâu, từ khi cô còn là 1 cô bé.

(anchan: LK thích KK từ lúc cô còn bé á? Tin sock đây bà con ạ! Cái này có phải gọi là già không bỏ, nhỏ không tha?)

Ôm tiểu mỹ nhân trong lòng một lúc sau anh mới luyến tiếc buông ra để cô trở về nơi làm việc của mình.

16. Chương 16

Chương 6.2: Cơm Trưa và bữa tráng miệng

Buổi trưa hôm nay là ngày đầu tiên Khả Khả được thăng chức, 1 mình kiêm 2 việc, là nhân viên phòng kinh doanh kiêm Osin đưa cơm của Lôi Tổng.

Thật ra mà nói cô có ý định bỏ chạy từ sớm, nhưng là anh cao tay ẩn hơn, vừa tan ca trưa, liền điện thoại hăm dọa cô, chính là vì sợ anh nên Khả Khả phải vác bộ mặc không chút tình nguyện, nhún nhường đi thẳng lên tầng lầu của anh.

Khả Khả thầm mong khi cô đến nơi liền bị mấy chị nhân viên trên đây không cho vào với lý do là không có hẹn trước. Bạn Khả Khả ngây thơ của chúng ta nghĩ vậy cho nên tâm tình liền tốt lên 1 chút, có ai ngờ. Cô không những không bị đuổi, mà mấy chị nhân viên ở đây còn nhìn cô đầy ý nhị, trong ánh mắt các chị ý ngưỡng mộ có, ganh tỵ có, tò mò có, nói tóm lại là nhìn Khả Khả rất ái muội.

Khả Khả chưa kịp phân tích xong ánh mắt của các tỷ ấy thì đột nhiên bị 1 bàn tay to lớn nào đó chụp lấy, kéo cô đi thẳng vào phòng. (anchan: Đây ý là chỉ phòng làm việc nha các cưng)

Người kia không ai xa lạ chính là bạn Lôi Kinh.

Anh dẫn cô đến bên sofa, ấn cô ngồi xuống, rồi rất tự nhiên đoạt lấy túi đựng cơm của cô, lấy ra 2 phần cơm để trước mặt cô, không nhìn cô, hỏi:

- Em đến rồi sao không vào?

Mắt anh cứ nhìn chằm chằm vào hộp cơm mà hỏi làm Khả Khả không biết anh đang hỏi cô hay hỏi hộp cơm nên không trả lời, mắt vẫn dán chặt vào người anh.

Như đọc được ý nghĩ của cô, anh liền nhìn cô, hỏi lại:

- Anh hỏi em, sao đến rồi mà không vào? Anh còn định đi tìm em để trừng phạt nữa đấy.

“Tên này thật là có ý định làm bẽ mặt cô thật hay sao?” Khả Khả nuốt nước bọt, ngăn lại ý nghĩ muốn bóp chết anh. Không nhìn anh nữa, cô cầm lấy hộp cơm còn lại, chưa cầm ấm tay, hộp cơm đột nhiên mọc cánh bay mất, thay vào đó là gương mặt điển trai của Lôi Kinh đang ngày càng, ngày càng gần cô.

- Uy, anh định làm gì mà gần...Ngô... Lôi chưa dứt môi lại bị người mà ai cũng biết là ai đấy nuốt mất. Anh lại hôn cô??? Khả Khả lần nữa biến thành con ếch, mắt tròn to nhìn cái khuôn mặt cực đại của anh, gần đến mức cô có thể nhìn thấy rõ lỗ chân lông trên khuôn mặt của anh, Da mặt anh thật là đẹp, còn đẹp hơn cả cô, mi lại dài và dày nữa.

“Uy, bi giờ đâu phải là lúc nghĩ đến vấn đề này chứ?” Cô như chợt nhớ ra, lại lần nữa cố sức thoát khỏi ma trảo của anh mà không được. Đã sớm biết bước vào cái động bàn tơ này là khó mà toàn thân trở về, ấy thế mà cô lại phải tự mình dẫn xác đến mới đau chứ. Khả Khả khóc không ra nước mắt, chỉ có thể trừng mắt nhìn anh đang tung hoành bạo loạn.

Như biết được cô không tập trung, anh lại càng hung hăng hôn cô, cắn mút lấy môi cô, ra sức càn quét, tấn công bên trong khoang miệng của cô.

Thật lâu sau anh mới buông cô ra.

A, không khí

. Cô cảm giác như chính mình vừa chết đi sống lại, há miệng thật to ra sức hít lấy không khí. Nhìn cô lúc này thật đáng yêu, anh ôn nhu vuốt lưng giúp cô dễ thở hơn.

.....

Cả 2 cùng ăn cơm, ăn xong, đột nhiên Lôi Kinh nhìn cô cười tà, bản năng sinh tồn của Khả Khả đột nhiên trở dậy mãnh liệt, ánh mắt anh nhìn cô lúc này có cái gì đó rất ái muội. Cô nhanh chóng nhích ra xa anh 1 chút, dùng ánh mắt phòng bị nhìn anh. Anh lại nói:

- Sau này không được đến trễ... Nghe đến đây cô thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng cái gì, còn tưởng anh có ý nhĩ xấu xa gì nữa.

Nhìn ra được phản ứng của cô, nụ cười của anh lại càng thêm sáng lạng, lại nói:

- Trước và sau mỗi bữa ăn đều phải cho anh ăn tráng miệng.

Còn tưởng chuyện gì thì ra chỉ là vấn đề đồ ăn, cô nhanh chóng gạt đầu rồi nói:

- Được, từ mai em sẽ chuẩn bị.

Anh lại cười đến chói mắt, nói:

17. Chương 17

- Không cần đợi đến ngày mai, ngay bây giờ cũng được. Nói xong cô lại bị anh hôn, nụ hôn lần này không giống hai lần trước, rất ôn nhu, đầu lưỡi câu dẫn, đùa giỡn với cái lưỡi của cô. “Thì ra môi anh lại mềm như vậy.” Khả Khả thầm nghĩ. – Nhắm mắt lại. Anh ra lệnh. Lời nói của anh như có ma lực, Khả Khả ngoan ngoãn làm theo, từ từ nhắm mắt lại, tận hưởng cảm giác ngọt ngào mà đôi môi mềm mại kia mang lại. Thấy cô ngoan như vậy Lôi Kinh khẽ cười. Cô và anh triền miên dây dưa thật lâu. Rồi môi cô, anh ôm chặt cô vào lòng, ôn nhu vuốt lưng cô.

Khả Khả thở hổn hển trong lòng anh, vòm ngực anh thật rộng, lại thêm hương thơm nam tính hấp dẫn cô, nhớ đến lúc này cô nhiệt tình hưởng ứng anh, Khả Khả xấu hổ, vùi mặt vào lòng anh. Lôi Kinh không nói gì chỉ là trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Từ lúc gặp lại cô cảm giác muốn có được cô ngày càng mãnh liệt, cô như thuốc phiện, ngày một câu dẫn anh, khiến anh không thể khống chế được cảm xúc của mình. Anh khao khát muốn có được cô, muốn cất cô vào 1 chỗ để cô không thể tránh anh được nữa. Chưa bao giờ anh có cảm giác muốn chiếm hữu 1 người mạnh đến vậy, phụ nữ, anh không thiếu, nhưng người làm anh trỗi lên cảm xúc mãnh liệt như thế thì chỉ có cô, từ rất lâu, rất lâu, từ khi cô còn là 1 cô bé.

(anchan: LK thích KK từ lúc cô còn bé á? Tin sock đây bà con ạ! Cái này có phải gọi là già không bỏ, nhỏ không tha?)

Ôm tiểu mỹ nhân trong lòng một lúc sau anh mới luyến tiếc buông ra để cô trở về nơi làm việc của mình.

Sếp! Anh là tên xấu xa 1

Tác giả: Anchan

Chương 6.2: Cơm Trưa và bữa tráng miệng

Buổi trưa hôm nay là ngày đầu tiên Khả Khả được thăng chức, 1 mình kiêm 2 việc, là nhân viên phòng kinh doanh kiêm Osin đưa cơm của Lôi Tổng.

Thật ra mà nói cô có ý định bỏ chạy từ sớm, nhưng là anh cao tay ần hơn, vừa tan ca trưa, liền điện thoại hăm dọa cô, chính là vì sợ anh nên Khả Khả phải vác bộ mặc không chút tình nguyện, nhún nhường máy đi thẳng lên tầng lầu của anh.

Khả Khả thầm mong khi cô đến nơi liền bị mấy chị nhân viên trên đây không cho vào với lý do là không có hẹn trước. Bạn Khả Khả ngây thơ của chúng ta nghĩ vậy cho nên tâm tình liền tốt lên 1 chút, có ai ngờ. Cô không những không bị đuổi, mà mấy chị nhân viên ở đây còn nhìn cô đầy ý nhị, trong ánh mắt các chị ý ngưỡng mộ có, ganh tỵ có, tò mò có, nói tóm lại là nhìn Khả Khả rất ái muội.

Khả Khả chưa kịp phân tích xong ánh mắt của các tỷ ấy thì đột nhiên bị 1 bàn tay to lớn nào đó chụp lấy, kéo cô đi thẳng vào phòng. (anchan: Đây ý là chỉ phòng làm việc nha các cưng)

Người kia không ai xa lạ chính là bạn Lôi Kinh.

Anh dẫn cô đến bên sofa, ấn cô ngồi xuống, rồi rất tự nhiên đoạt lấy túi đựng cơm của cô, lấy ra 2 phần cơm để trước mặt cô, không nhìn cô, hỏi:

- Em đến rồi sao không vào?

Mắt anh cứ nhìn chằm chằm vào hộp cơm mà hỏi làm Khả Khả không biết anh đang hỏi cô hay hỏi hộp cơm nên không trả lời, mắt vẫn dán chặt vào người anh.

Như đọc được ý nghĩ của cô, anh liền nhìn cô, hỏi lại:

- Anh hỏi em, sao đến rồi mà không vào? Anh còn định đi tìm em để trừng phạt nữa đấy.

“Tên này thật là có ý định làm bề mặt cô thật hay sao?” Khả Khả nuốt nước bọt, ngăn lại ý nghĩ muốn bóp chết anh. Không nhìn anh nữa, cô cầm lấy hộp cơm còn lại, chưa cầm ấm tay, hộp cơm đột nhiên mọc cánh bay mất, thay vào đó là gương mặt điển trai của Lôi Kinh đang ngày càng, ngày càng gần cô.

- Uy, anh định làm gì mà gần...Ngô... Lời chưa dứt môi lại bị người mà ai cũng biết là ai đấy nuốt mất. Anh lại hôn cô??? Khả Khả lần nữa biến thành con ếch, mắt tròn to nhìn cái khuôn mặt cực đại của anh, gần đến mức cô có thể nhìn thấy rõ lỗ chân lông trên khuôn mặt của anh, Da mặt anh thật là đẹp, còn đẹp hơn cả cô, mi lại dài và dày nữa.

“Uy, bị giờ đâu phải là lúc nghĩ đến vấn đề này chứ?” Cô như chợt nhớ ra, lại lần nữa cố sức thoát khỏi ma trảo của anh mà không được. Đã sớm biết bước vào cái động bàn tơ này là khó mà toàn thân trở về, ầy thế mà cô lại phải tự mình dẫn xác đến mới đau chứ. Khả Khả khóc không ra nước mắt, chỉ có thể trừng mắt nhìn anh đang tung hoành bạo loạn.

Như biết được cô không tập trung, anh lại càng hung hăng hôn cô, cắn mút lấy môi cô, ra sức càn quét, tấn công bên trong khoang miệng của cô.

Thật lâu sau anh mới buông cô ra.

A, không khí

. Cô cảm giác như chính mình vừa chết đi sống lại, há miệng thật to ra sức hít lấy không khí. Nhìn cô lúc này thật đáng yêu, anh ôn nhu vuốt lưng giúp cô dễ thở hơn.

.....

Cả 2 cùng ăn cơm, ăn xong, đột nhiên Lôi Kinh nhìn cô cười tà, bản năng sinh tồn của Khả Khả đột nhiên trở dậy mãnh liệt, ánh mắt anh nhìn cô lúc này có cái gì đó rất ái muội. Cô nhanh chóng nhích ra xa anh 1 chút, dùng ánh mắt phòng bị nhìn anh. Anh lại nói:

- Sau này không được đến trễ... Nghe đến đây cô thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng cái gì, còn tưởng anh có ý nhĩ xấu xa gì nữa.

Nhìn ra được phản ứng của cô, nụ cười của anh lại càng thêm sáng lạng, lại nói:

- Trước và sau mỗi bữa ăn đều phải cho anh ăn tráng miệng.

Còn tưởng chuyện gì thì ra chỉ là vấn đề đồ ăn, cô nhanh chóng gạt đầu rồi nói:

- Được, từ mai em sẽ chuẩn bị.

Anh lại cười đến chói mắt, nói:

- Không cần đợi đến ngày mai, ngay bây giờ cũng được. Nói xong cô lại bị anh hôn, nụ hôn lần này không giống hai lần trước, rất ôn nhu, đầu lưỡi câu dẫn, đùa giỡn với cái lưỡi của cô. “Thì ra môi anh lại mềm như vậy.” Khả Khả trầm nghĩ. – Nhắm mắt lại. Anh ra lệnh. Lời nói của anh như có ma lực, Khả Khả ngoan ngoãn làm theo, từ từ nhắm mắt lại, tận hưởng cảm giác ngọt ngào mà đôi môi mềm mại kia mang lại. Thấy cô ngoan như vậy Lôi Kinh khẽ cười. Cô và anh triền miên dây dưa thật lâu. Rồi môi cô, anh ôm chặt cô vào lòng, ôn nhu vuốt lưng cô.

Khả Khả thở hổn hển trong lòng anh, vòm ngực anh thật rộng, lại thêm hương thơm nam tính hấp dẫn cô, nhớ đến lúc này cô nhiệt tình hưởng ứng anh, Khả Khả xấu hổ, vùi mặt vào lòng anh. Lôi Kinh không nói gì chỉ là trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Từ lúc gặp lại cô cảm giác muốn có được cô ngày càng mãnh liệt, cô như thuốc phiện, ngày một câu dẫn anh, khiến anh không thể khống chế được cảm xúc của mình. Anh khao khát muốn có được cô, muốn cất cô vào 1 chỗ để cô không thể tránh anh được nữa. Chưa bao giờ anh có cảm giác muốn chiếm hữu 1 người mạnh đến vậy, phụ nữ, anh không thiếu, nhưng người làm anh trở lên cảm xúc mãnh liệt như thế thì chỉ có cô, từ rất lâu, rất lâu, từ khi cô còn là 1 cô bé.

(anchan: LK thích KK từ lúc cô còn bé á? Tin sock đây bà con ạ! Cái này có phải gọi là già không bỏ, nhỏ không tha?)

Ôm tiểu mỹ nhân trong lòng một lúc sau anh mới luyến tiếc buông ra để cô trở về nơi làm việc của mình.

18. Chương 18

Chương 7.1: Boss Lôi đi công tác

Tin cô trưa nào cũng dùng cơm với sếp tổng loan truyền khắp công ty. Cả phòng ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ, đặc biệt nhất là Cố Tử Cầm, chị ta nhìn Khả Khả bằng ánh mắt thù địch, thấy Khả Khả là mắt chị ta như nổi lửa, muốn đốt chết cô. Duy nhất chỉ có Lâm Trình Tử, cô ấy vẫn như trước, Khả Khả biết Lâm Trình Tử tuy không thường nói chuyện với cô nhưng là cô ấy không có ghét cô. Tính Lâm Trình Tử chính là ít nói. Mấy hôm trước cô cảm ơn cô ấy về việc bảo cô đắp nước đá lên môi sẽ bớt sưng, Lâm Trình Tử không nói gì chỉ nhìn cô 1 cái rồi thôi.

Mãi đến tận mấy ngày sau này cô mới biết cái món tráng miệng mà Lôi Kinh nói phải dùng trước và sau khi ăn chính là môi cô. Nghĩ tới mỗi lần dùng cơm với anh, cô đều vác cái môi sưng múp về phòng cùng với những cái nhìn kỳ lạ ấy, Khả Khả lại thấy nao núng. Nhưng mà gần đây dường như cô đã bị anh dạy thành sắc nữ, tối nào về nhà cô cũng nghĩ đến anh, nhớ khuôn mặt của anh, đôi môi, vòm ngực rắn chắc, rồi thì lúc anh ôn nhu vuốt lưng giúp cô dễ thở, từng động tác của anh cô đều nhớ rõ.

Nghĩ đến đây đầu Khả Khả đột nhiên bốc hỏa, mặt đỏ rần, cô cúi gằm mặt, chú tâm vào công việc. Từ ngày tiếp xúc với anh dường như cô ngày 1 ngu ngốc đi thì phải. Khả Khả thâm nghĩ.

(anchan: đến giờ mới biết hã tỹ)

Khả Khả làm Osin đưa cơm mới đó mà đã được 1 tháng. Hôm nay dùng xong cơm đột nhiên Lôi Kinh bảo mấy ngày sắp tới không cần đến nữa. Khả Khả thoáng sửng sốt, rồi gật đầu.

Tuy nói không cần phải hầu anh ăn cơm nữa cô phải vui mới đúng nhưng cái này ngược lại, Khả Khả cảm giác hình như tim đang bị cái gì đó đục khoét, cứ đau âm ỉ mãi.

Thấy cô biểu cảm như vậy Lôi Kinh vui mừng ra mặt, tuy vui là như thế nhưng nhìn bộ dáng ủy khuất của cô anh xót xa trong lòng, không chịu được. Anh ôm cô vào lòng, tỳ cằm trên đầu cô, giọng nói ôn nhu, như đang dỗ dành cô:

- Đừng suy nghĩ lung tung, anh chỉ là đi công tác thôi, khoảng 4, 5 ngày gì đó.

Nghe anh nói vậy trong lòng Khả Khả như trút được gánh nặng, nhưng cô cũng không biết tại sao lại có cảm giác như vậy, bất quá chắc là thời gian gần đây ngày nào cũng ở bên anh nên mới có cảm giác sợ mất mát thôi. Bởi cô vốn cô đơn 1 mình mà nay có người bên cạnh nên có 1 chút cảm giác mất mát mà thôi, chắc chắn là như vậy. Khả Khả thâm nghĩ.

Nghĩ tới đây cô chột thổ dài, anh trai mấy hôm trước lại bay sang Mỹ, nghe nói công ty bên đấy xảy ra vấn đề nên anh phải trở về thu xếp. Nay Lôi Kinh lại đi công tác cô lại càng thêm buồn. Lôi Quyền tuy nói là cũng khá thân thiết với cô nhưng nhiều lắm 2 người cũng chỉ liên lạc qua lại bằng điện thoại bởi cô ấy bận đi diễn. Đặng Tiểu Tinh thì gần đây không biết lặn mất tăm ở đâu, chỉ để lại cho cô lời nhắn là đi du lịch trốn chủ nợ 1 thời gian, bảo cô đừng lo, không lo sao được chứ. Nhỏ bạn này cô còn không rõ tính khí của nó hay sao, nó không sợ trời, không sợ đất, nay lại trốn chui trốn nhủi, chẳng phải là gặp phải vấn đề gì rất nan giải. Liên lạc thì chẳng được, cô lo lắng chết đi được.

Thấy Khả Khả hết nhú mày lại thổ dài, Lôi Kinh tưởng cô còn phiền chuyện của anh, tiếp tục ôm chặt cô, tiếp tục dỗ dành.

Biết anh hiểu lầm, cô liền nói:

- Em là phiền về chuyện nhỏ bạn, không phải chuyện của anh.

Nghe cô nói vậy anh có chút phật lòng, nhưng vẫn quan tâm, hỏi:

- Là như thế nào, có thể nói với anh không?

Suy nghĩ hồi lâu Khả Khả thấy nói với anh cũng chẳng sao, liền kể khổ.

Nghe cô kể 1 lèo, anh mới biết, hóa ra chẳng phải chuyện gì to lớn, liền trấn an cô:

- Chẳng có chuyện gì đâu, chắc là bạn em muốn đi đâu đó cho khuây khỏa thôi mà.
- Em còn không rành tính nó hay sao, lười còn hơn heo làm sao mà lại có hứng đi du lịch vào thời gian này chứ?
- Thế em nghĩ cô ấy trốn nợ thật à?
- Chuyện này lại càng khó tin hơn, nó nhiều tiền như thế, lại là chúa keo kiệt làm sao lại mắc nợ ai được.
- Chính là như thế nên chắc cô ấy chỉ đi chơi thôi, đừng lo lắng nữa.

Nghe Lôi Kinh nói vậy, Khả Khả thấy cũng có lý, tâm trạng lo lắng vơi đi hơn 1 nửa. Nhưng vẫn là tối nay điện cho tiểu Tinh thử xem.

Vừa mới tắm xong thì điện thoại của Khả Khả reo liên hồi, màn hình điện thoại hiện lên 1 dãy số lạ, cô nhanh chóng bắt máy.

- Khả Khả cậu nhanh đem tiền và quần áo đến đây cứu tớ. Giọng Đặng Tiểu Tinh gấp gáp
 - Có chuyện gì? Cậu đi đâu mấy ngày nay mà tớ tìm chẳng thấy? Khả Khả lo lắng hỏi.
 - Bỏ qua chuyện đó đi, nhanh qua giúp tớ, về tớ sẽ kể sau. Tiểu Tinh giục.
 - Được rồi nhưng hiện tại cậu đang ở đâu?
 - Tớ đang ở... Uy, anh làm gì cướp điện thoại của em... Đặng Tiểu Tinh nói chưa hết câu liền mắng sang sảng người nào đó, Khả Khả phải đưa điện thoại ra thật xa để tránh tổn thương đến tai.
 - Điện thoại là của anh, cái chặn em đang quần cũng là của anh, cả người em cũng đã là của anh... Một giọng nam trầm ấm vang lên, âm lượng khá lớn nên qua điện thoại Khả Khả cũng nghe được.
- Cái gì mà điện thoại rồi chặn quần rồi cả người, nghe tới đây Khả Khả lần nữa biến thành quả cà chua, mặt đỏ ửng. Cái con nhỏ Tiểu Tinh này...
- Alo! Giọng nam kia lại vang lên.
 - Vâng. Khả Khả nhanh chóng tiếp lời.
 - Xin chào, tôi là chồng sắp cưới của Đặng Tiểu Tinh, cô ấy bây giờ đang rất an toàn ở bên cạnh tôi, mong cô yên tâm. Nói xong Lăng Ngạo Tuấn liền ngắt máy.

Khả Khả vẫn chưa kịp hồi lời nào thì bên đầu dây kia đã ngắt tín hiệu. Nhưng nghe giọng của Tiểu Tinh như thế chắc cô ấy cũng ổn, không cần lo lắng nữa. Khả Khả thở nhủ.

Cô ngã người xuống giường, bất giác nghĩ đến Lôi Kinh, sáng sớm hôm nay anh đã lên máy bay chính thức đi công tác. Buổi trưa dùng cơm một mình cũng hơi buồn, may là Lâm Trình Tử cũng dùng cơm tại phòng nên cô bớt cô đơn. Khả Khả trong lòng vạ phần cảm kích Lâm Trình Tử.

19. Chương 19

Tác giả: anchan

Chương 7.2: Tiếp rượt

Lôi Kinh đi mới đó mà đã được 3 ngày, Khả Khả cảm thấy sao 3 ngày này dài hơn bình thường. Đang ngẩn ngơ nhớ về ai đó thì trưởng phòng gọi cô vào phòng, thông báo 1 tin giật gân rằng:

trưởng phòng giao cho cô 1 nhiệm vụ cao cả, chính là: Chiều nay Cô, Cố Tử Cầm cùng trưởng phòng và 3 người sẽ tiếp đối tác công ty, bàn giao về hợp đồng kinh doanh giữa hai bên. Đây là lần đầu Khả Khả được giao cho nhiệm vụ to lớn như thế. Trưởng phòng nói, cô cùng 2 người mới kia vào công ty đã lâu, đã đến lúc

chính thức cho 3 người bọn họ tham gia các cuộc đàm phán giao dịch để quen dần. Chính vì phòng kinh doanh chuyên môn chính là tham gia các cuộc giao dịch trên bàn cơm còn phải tiếp rượu khách nên phòng này rất ít nữ.

Lâm Trình Tử cùng cái người nam nhân mờ nhạt kia cũng có nhiệm vụ tương tự, cũng là đi cùng mấy sư huynh, lão luyện trong phòng.

Văn kiện cùng đề án giao dịch đã chuẩn bị ổn thỏa. Khả Khả ăn mặc chỉnh tề đi theo trưởng phòng cùng Cố Tử Cầm bước vào nhà hàng. Trùng hợp nhà hàng này chính là nhà hàng mà cô và anh trai vẫn thường ăn. Ngồi chẳng bao lâu, bên công ty đối tác cũng đến. Qua vài câu xã giao lịch sự, mọi người chính thức vào chuyên môn chính. Các bản đề án được công ty kia đánh giá khá cao, lại thêm hai tay lão luyện trong ngành là trưởng phòng cùng Cố Tử Cầm ra tay, công ty kia nhanh chóng ký hợp đồng. Chuyện chính đã làm xong, bây giờ chính là chuyện cơm nước rượu chè. Mọi người cùng nhau dùng cơm, thật ra thì mọi chuyện diễn ra rất suôn sẻ, rất perfect nếu như không có ánh nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống cô từ 1 người bên công ty đối tác. Khả khả cảm thấy khó chịu khi anh ta cứ nhìn mình còng chọc như thế, 1 tia giấu diếm cũng không có, ánh mắt anh ta chứa đầy lửa dục đối với cô. Đến lúc tiếp rượu anh ta lại không ngừng mời cô, ý đồ muốn chuốc say cô để hạ thủ.

Qua 3 vòng rượu, Khả Khả đã cảm thấy mình sắp chống không nổi, cô vốn là từ trước đến giờ chưa uống qua rượu lần nào, mà cái tên sắc lang kia cứ bám theo nài nỉ không thôi, Khả Khả còn không biết ý đồ của hắn hay sao, nhưng vì thể diện công ty cô vẫn phải bấm bụng nuốt vào. Khả Khả dường như cảm thấy mình sắp gục, đầu quay mòng mòng, nhìn 1 người ra 2 người, cô xin phép vào phòng vệ sinh. Lúc cô đi còn không biết, Cố Tử Cầm cười gian trá, độc ác hướng theo cô, tiếp đó cô ta nháy mắt với tên sắc lang kia, lại còn nhanh tay cho 1 ít bột vào ly nước lọc vừa mới được bưng ra của Khả Khả.

Vừa mới rửa mặt xong chuông điện thoại của Khả Khả reo, cô lục lọi rất lâu sau mới lấy ra được. Giọng nói bên đầu dây kia vang lên làm tim cô đập nhanh hơn 1 nhịp, lòng cảm thấy ấm áp vô cùng. Anh hỏi:

- Em đang ở đâu?

- Em đang cùng trưởng phòng tiếp rượu công ty đối tác.

Nghe tới đây Lôi Kinh thoáng nhú mồm, lại hỏi:

- Em đang ở nhà hàng nào? Lôi Kinh vừa xuống sân bay liền gọi cho Khả Khả. 3 ngày qua Anh nhớ cô đến phát điên, chỉ nói chuyện qua điện thoại cơ bản là không đủ, anh muốn ôm cô, cảm nhận hơi ấm từ cô.

- Em đang ở Nghê Thường. Giọng cô khàn khàn, nói.

- Em say à? Anh lo lắng hỏi cô.

- Hình như là vậy em bị ép uống nhưng không uống được nhiều, đầu choáng quá.

Lôi Kinh sắc mặt thêm vài phần đen đi. Dám chuốc rượu bảo bối của anh.

- Sau này đừng uống nhiều như thế. Giọng anh ôn nhu vang lên.

Khả Khả lòng thấy thật ngọt ngào vâng vâng dạ dạ đáp lời. Cô thầm nghĩ: ước gì bây giờ được gặp anh. Không biết tại sao, mỗi lần được anh ôm trong lòng, cô lại cảm thấy rất an toàn và ấm áp.

Lúc trở lại bàn không biết vì sao Cố Tử Cầm tốt bụng đột xuất, đưa cho cô ly nước lọc, bảo uống nước sẽ bớt say. Khả Khả không nghi ngờ, 1 hơi tu sạch ly nước, quả thật có cảm giác bớt chóng mặt 1 chút. Cô thắc mắc không biết sao tên sắc lang kia lại nhân tính bộc phát, không tiếp tục mời rượu cô nữa. Nhưng cũng nhanh chóng không nghĩ tới nữa, lúc này đầu óc cô cứ mông lung, phiêu dật trên mây, cảm giác giống như đang chuẩn bị bay lên nóc nhà, Khả Khả biết, cô sắp gục xuống đây mà ngủ, rượu thấm rồi. (anchan: Thực ra mà nói, chính xác hơn là thuốc thấm mới đúng, bởi thuốc mà Cố Tử Cầm hạ thuốc loại được tính phát tác chậm chính vì sợ bị phát hiện nên mới nhân từ cho Khả Khả chút mặt mũi, dự tính đến lúc vào đến khách sạn thì thuốc vừa kịp phát tác)

Đột nhiên giám đốc bên đối tác nhân từ bộc phát, tuyên bố nhà có việc cần phải về gấp. Giám đốc đã mở lời vàng ngọc, ai nào dám cãi vì thế mà chính thức tàn tiệc. Nghe được về, Khả Khả như tỉnh táo được vài phần, ý định nhanh chóng lấy xe về nhà

Nhưng trưởng phòng ngăn lại, bảo cô đã chén choáng say, để anh đưa cô về, Khả Khả biết anh có ý tốt, nhưng không muốn phiền anh liền từ chối. Chẳng biết hôm nay Cố Tử cầm ăn nhằm cái gì mà lại vô cùng tốt bụng, đứng ra nhận nhiệm vụ đưa cô về nhà. Khả Khả định từ chối nhưng trưởng phòng lại bảo là cũng tốt dù gì để phụ nữ đưa cô về an toàn hơn. (anchan: anh zai, anh vô tình giao trứng cho ác rồi đó)

Từ chối mãi mà chẳng được, đầu óc Khả Khả ngày càng mù mịt, sương giăng đầy trước mắt, cô muốn ngủ quá đi, vì thế mà cô phó thác thân mình cho quỷ dữ.

Cố Tử Cầm thoáng nở nụ cười tà ác quỷ dị, thầm nói: “Hà Khả Khả ơi là Hà Khả Khả, ai bảo cô làm phật lòng tôi, nay thì tự làm tự chịu nhá.” (anchan: đúng là lòng dạ đàn bà, còn thâm hiểm hơn cả rắn độc nữa)

Cố tử bà đang chuẩn bị đưa Khả Khả lên xe đem đi bán thì 1 chiếc xe thể thao màu trắng trẻ tới, chắn cả lối ra. Một thân ảnh lịch lãm phong độ bước xuống xe, hướng về phía xe Cố má mì đi tới. Đó là Lôi Kinh, Cố má mì thoáng sững sốt. Lo sợ trong lòng, chưa kịp suy nghĩ thêm, Lôi Kinh đã tiến đến cửa xe, Cố má mì hạ cửa kính xuống, ánh mắt phong tình cười với Lôi Kinh, hỏi:

- Lôi tổng hôm nay sao có hứng thú đến đây vậy.

- Tôi đến đón cô ấy. Ngón tay thon dài mảnh khảnh của anh chỉ về phía Khả Khả đang ngủ say trong xe.

Anh thoáng nhíu mày, nghĩ: “ngủ say như vậy không sợ người khác đem đi bán hay sao?”

(anchan: kì thực mà nói, em nó sắp bị bán thật rồi đấy anh ạ)

Cố má mì nụ cười cứng đờ, nói:

- Không được, tôi đã hứa với tiểu Khả là đưa cô ấy về nhà an toàn... Lời còn chưa dứt Lôi Kinh đã đành mặt lại gằm lên:

- Mở cửa. Lôi Kinh vốn không thích gì người phụ nữ này, nếu Khả Khả còn tiếp xúc với cô ta không sớm thì muộn cũng sẽ bị cô nhúng chàm.

Cố má mì sợ run người, nhanh chóng mở cửa, không dám nói lời nào, chỉ trơ mắt nhìn Lôi Kinh mang người đi.

20. Chương 20

Lôi Kinh bế Khả Khả lên xe ,như cảm nhận được hơi ấm ,cô khẽ xoay người ,nhích về nơi có hơi ấm ,mặt cọ cọ vào lòng anh trong trẻo thoát ra

-Lôi Kinh

Lôi Kinh thoáng sững người ,lòng tràn ngập hạnh phúc ,ánh mắt sủng nịnh nhìn tiểu nữ nhân trong lòng ,cô thấy anh trong mơ ?

Đặt cô lên xe ,thắt dây an toàn cho cô ,anh lái xe ,định đưa cô về nhà

Khả Khả loáng thoáng có nghe được cuộc đối thoại giữa Cố Tử Cầm và Lôi Kinh ,biết anh đưa cô về nhà nên an tâm mà đánh 1 giấc thật say

Đang ngủ ngon Khả Khả cảm thấy trong người rất nóng ,khó chịu ,ngứa ngái ,như có hàng ngàn con kiến bò trên thân thể mình

Thấy Khả Khả ày khó chịu ,Lôi Kinh nhẹ nhàng vuốt lưng giúp cô thoải mái hơn .Bàn tay anh đi tới đâu ,người cô như mát lạnh đến đấy .Cô thoải mái nép sát vào người anh ,bộ ngực đầy đặn áp chặt vào tay anh .Lôi Kinh thoáng cứng người .Cái tiểu nữ nhân này say rượu lại chủ động đến gần anh ,định thử thách tính nhẫn nại của anh hay sao ?Lôi Kinh thầm than

Anh đặt cô ngồi ngay ngắn lại ,Khả Khả khó chịu nín chặt lấy tay anh ,Lôi Kinh thoáng nhíu mày anh 1 tay nắm chặt vô-lăng,tay kia mặc Khả Khả ôm vào lòng .Đường như chỉ ôm tay anh thôi thì vẫn chưa hết nóng,Khả Khả nhích người đến gần anh hơn ,cô dựa hẳn cả người vào lòng anh ,2 cánh tay ôm chặt lấy anh ,ko ngừng cọ cọ .Cổ họng khan nóng ,cô vươn lưỡi liếm láp lấy đôi môi của mình

Tất cả những cử chỉ phong tình đều lọt vào mắt anh

Cả người Lôi Kinh căng cứng ,nhìn thân thể tuyệt đẹp của cô đang dựa cả vào người anh ,đôi gò hồng đào kia đang dán chặt vào cánh tay rắn chắc của anh ,ánh mắt cô mơ hồ ,đôi môi căng ướt át .Anh ko phải Liễu Hạ Huệ ,ko thể nào ôm mỹ nữ trong tay mà ko có phản ứng,huống hồ cô lại là người anh yêu .Anh1 mắt anh như có lửa ,ngọn lửa muốn thui cháy cô ,cả người sớm đã có phản ứng với cô ,anh cố gắng kìm nén dục vọng bùng nổ ,kéo cô ra và nói :

-Khả Khả ,ngoan ngồi yên cho anh lái xe

-Lôi Kinh ,....em nóng .giọng nói kiêu mị của cô vang lên ,lại càng làm cho Lôi Kinh thêm khó chịu ,‘Tiểu Kinh ‘đã sớm có phản ứng ,đang ngày 1 to hơn ,đã sẵn sàng phát cờ khởi nghĩa

Khả Khả ko còn khả năng điều khiển hành động của mình .Cô khó chịu tay quơ loạn xạ .Lôi Kinh chụp lấy tay cô ,cố gắng kìm nén,chân nhấn ga chạy thật nhanh về nhà

21. Chương 21

Chương 9.1: Tập thể dục buổi sáng

(anchan: truyện của ta cũng đơn giản hết như con người của ta vậy, đọc cái tựa là biết sẽ xảy ra chuyện gì rồi)

Ánh nắng ấm áp chiếu rọi qua ô cửa sổ, mang theo mùi hương nhẹ nhàng của buổi sớm mai, từng tia nắng ảm hắt ánh sáng vào mặt Khả Khả. Chói mắt, Khả Khả khó chịu, nhưng vẫn khẽ đóng đưa hàng mi, cố mở mắt.

“Kì lạ sao đầu óc đã tỉnh táo mà thân thể lại chẳng nghe theo sự điều khiển của mình?” Khả Khả thầm nghĩ. Khắp người cô giờ đây như không còn thuộc về cô nữa, đầu đầu cũng đau đớn cùng nhức mỏi, nhất là thắt lưng.Taychân cũng nặng trĩu không nhấc lên được, cảm giác giống như bị cái máy ủi, ủi qua ủi lại trên người, xương cốt nát bấy, thân thể rã rời.

Khả Khả cố vươn vai, tay vừa đưa lên đến đỉnh đầu liền phát hiện ra 1 việc kinh thiên động địa???

Tay Khả Khả để trên đầu, liền phát hiện ra hình như tay cô chạm phải thứ gì đó, mềm mềm, ấm ấm, Khả Khả tiếp tục sờ soạng xem mình đụng trúng thứ gì. Một lúc lâu sau Khả Khả mặt xám ngoét, đưa mắt nhìn theo cánh tay của mình. Mắt cô xém tý nữa rớt ra ngoài.

Thứ mà tay cô sờ nấy giờ chính là mặt của một người, mà người đó không ai xa lạ chính là Lôi Kinh. Chính xác hơn là anh đang nằm cạnh cô.

“Người... Người...Người này không phải là Lôi Kinh hay sao??? Sao...Sao...Sao anh ta lại nằm kế mình...Hình như...Còn không có mặt đồ.” Khả Khả nghĩ

Mặt cô ngày càng đen, cô từ từ thu 2 tay về, lật góc chăn bên trên người mình, nhìn xuống.

Khả Khả đứng hình toàn tập...

“Tại sao mình lại không mặt đồ??? Còn những cái dấu đo đỏ này nữa, bị muỗi cắn sao??? ”

Khả Khả nhìn quanh quất, căn phòng này hình như rất lạ? Khắp nơi bày trí gọn gàng, ngăn nắp, căn phòng mang gam màu lạnh. Cô nhớ không lầm thì phòng của cô là màu xanh lam nhạt thì phải? sao giờ biến thành màu xám tro? Cách bày trí cũng không giống như trước, rút ra kết luận sau cùng: Phòng này không phải phòng của cô, thế phòng này của ai?

Nghĩ tới đây, Khả Khả ánh mắt sợ sệt nhìn sang Lôi kinh đang say sưa ngủ bên cạnh.

“Đừng nói đây là nhà của anh ta nha.” Khả Khả trầm than.

Bình tĩnh, trước hết hãy bình tĩnh, cố nhớ xem hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

Khả Khả trầm nhủ rồi cố sức suy nghĩ.

Hình như cô đi theo trưởng phòng bàn việc hợp đồng, rồi thì hình như bị ép rượu, rồi thì hình như say, rồi thì hình như là Lôi Kinh đến đưa cô về nhà, rồi thì hình như cô ngủ, rồi thì hình như là cô nhào vào lòng anh ta, bám riết không buông, rồi thì hình như cô bị anh ta ăn sạch không còn 1 mẫu xương vụn.

1 chuỗi cụm từ “rồi thì hình như” chạy qua não bộ của Khả Khả, cuối cùng thì cô cũng thông suốt. Sau khi thông suốt Khả Khả lại đứng hình tập 2.

“Anh...Anh...Anh...Cư nhiên ăn sạch cô??? Thât thân như vậy là thât thân rồi, Cô giao mình cho sói, còn tưởng anh đưa về thì an toàn số 1.” Khả Khả khóc không ra nước mắt. Trừng mắt nhìn lôi Kinh lại nhìn chính bản thân mình.

Anh ta sau khi ăn cô xong lại còn ngang nhiên ngủ cạnh cô, không sợ cô sẽ giết anh ta vì tội nhúng chàm cô sao???

(anchan: Ô hay chị này đã tỉnh ngủ hẳn chưa nhỉ??? Nhà là của người ta, giường là của người ta, anh ý không ngủ ở đây thì ngủ ở đâu??? Còn nữa là tỷ câu dẫn người ta trước mùa.)

Nghĩ đến đây Khả Khả giật mình, tại sao mình phải ở đây chờ chết, anh ta chưa thức, cô còn không nhanh chân chạy à. Nghĩ sao là làm vậy. Khả Khả kéo chăn ra, định chuẩn thì ai đó trở mình, giang tay ôm gọn Khả Khả vào lòng.

Khả Khả giãy giụa muốn thoát ra khỏi ma trảo của anh.

- Nằm yên. Lôi Kinh gầm nhẹ. Sáng sớm mở mắt ra đã thấy cô hét ngất ngời rồi lại muốn chạy trốn.

Thấy phản ứng của anh như thế Khả Khả sợ hãi, ngoan ngoãn nghe lời, nhưng 1 lúc sau cô lại giãy giụa, anh làm gì mà hung dữ vậy, người bị hại mới chính là cô đây này? Tại sao cô phải sợ anh.

Sáng sớm bạn Lôi Kinh tinh thần thoải mái, tinh lực có thừa, lại thêm ai đó không an phận, nằm trong lòng anh mà không yên, tay chân rục rịch, làm cho hạ bộ anh nóng rực, Lại thêm vào buổi sáng, thân thể cô không có thứ gì che chắn, từng đường cong tuyệt mỹ trên cơ thể của cô hiện ra dưới nắng sớm, đôi môi đỏ mọng chu lên như đang mời gọi anh. Lôi Kinh mất kiểm soát...

- Anh làm gì mà dữ vậy? Em không thích nằm cạnh anh đó, buông... Khổ thân Khả Khả lần nào cũng vậy lời nói chưa dứt hết câu liền bị ai đó hôn đến chết đi sống lại.

Lôi Kinh xoay người nằm đè trên thân thể cô, mặt Khả Khả biến sắc, từ đen sang xanh rồi đỏ.

- Anh, mau tránh ra, em sắp bị đè chết. Khả Khả nói, tay cố đẩy anh ra. Cái tư thế ái muội này, ngay cả con heo cũng biết sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì.

- Thân thể em như thế nào rồi? Lôi Kinh mặt áp sát Khả Khả hỏi, hơi thở nam tính nóng bỏng phả vào mặt cô, Khả Khả bất giác lại đỏ mặt.

- Tốt, rất tốt. Ánh mắt anh như có lửa, Khả Khả sợ hãi trả lời qua loa.

- Vậy sao? Người em không còn đau nữa à? Lôi Kinh hỏi, môi gặm gặm vành tai của cô.

Khả Khả cảm thấy chính mình hít thở không thông vội chuyển chủ đề.

- Trời vẫn còn sớm, hay là chúng ta cùng nhau ra ngoài tập thể dục đi, vận động buổi sáng rất có ích cho sức khỏe. Khi nói xong câu này nay 1 phút sau đó cô lại muốn đập đầu tự sát đi cho xong.

- Em thật sự muốn tập thể dục buổi sáng sao? Lôi Kinh giọng khàn khàn hỏi.

Tưởng mình sắp được giải thoát, Khả Khả gật đầu lia lịa, nói:

- Vâng, vâng.

Lôi Kinh cười tà nói:

- Cái này là em tự nói đấy nhé, không được nuốt lời.

Khả Khả tưởng mưu mẹo mình sắp thành công liền gật đầu phụ họa.

Sự thật đã chứng minh ông cha ta ngày xưa có nói: Khôn 3 năm dại 1 giờ. Chính là áp dụng cho bạn Khả Khả của chúng ta đây. 1 lời nói của bạn ấy đã chính thức biến bạn ấy từ thức ăn ngắn hạn, trở thành thức ăn dài hạn của bạn Lôi Kinh. Ít nhất là trong ngày hôm nay bạn ý đừng mong thoát khỏi số kiếp.

Sau đó người mà ai cũng biết là ai đấy, vùi đầu vào tiếp tục công cuộc làm người.

Đánh chén no say xong anh mới buông tha cho bạn Khả Khả đáng thương của chúng ta.

Khả Khả người mềm nhũn vô lực, Khóc không ra nước mắt, lời nói của cô rất chi là trong sáng, mà sao khi đi qua não bộ của anh lại trở thành như thế??

Ai đó ăn xong bạn Khả Khả tâm tình vui vẻ, bế bổng bạn Khả Khả lên đi vào phòng tắm dự định triển khai kế hoạch B: Tắm uyên ương.

Sự thực cũng đã chứng minh có lần 1 sẽ có lần 2, lần 3 và lần N. Khả Khả bị ăn 1 lần rồi lại 1 lần và bây giờ lại thêm 1 lần.

22. Chương 22

Tác giả: anchan

Chương 9.2: Xung đột với Cố Tử Cầm

Khả Khả trở lại công ty đã là chuyện của 3 ngày sau. 3 ngày vừa qua Khả Khả sống không bằng chết, bị ai đó giày xéo đến chết đi sống lại. “Người đầu mà tinh lực dư thừa dữ, sao không chết vì mệt mỏi quá độ đi? ” Khả Khả thầm nguyên rửa.

Thấy Khả Khả chu môi lằm bằm, Lôi Kinh khéo môi khê nhếch lên, tâm tình vui vẻ chưa từng có.

(anchan: công nhận, thường thường soái ca là hay mắc thêm cái bệnh biến thái, anh này cũng không ngoại lệ, bị rửa mà vui, pó tay)

Tối hôm qua nếu không phải Khả Khả khóc lóc năn nỉ anh dừng tay chữa cho cô chút sức để ngày mai đi làm thì hôm nay cô khó mà lết được xuống giường. =.=

Trở lại phòng làm việc, mọi người dường như không thắc mắc về chuyện cô nghỉ liên tiếp 3 ngày mà không xin phép, giám đốc cũng chỉ hỏi thăm xem tình hình sức khỏe của cô rồi tiếp tục giao phó công việc.

Khả Khả trở về bàn làm việc thì thấy Lâm Trình Tử sắc mặt u ám đang ngồi ngẩn ra. Bình thường muốn thấy biểu hiện này của cô là rất khó.

Khả Khả lo lắng hỏi han Lâm Trình Tử, chỉ thấy cô ấy không nói gì, nhìn Khả Khả hồi lâu rồi cầm cúi viết cái gì đó trên giấy rồi đưa cho cô.

Khả Khả có hơi ngạc nhiên nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra, trong giờ làm việc không được buôn chuyện.

Nhận tờ giấy từ tay Trình Tử, sắc mặt Khả Khả thoáng biến đổi từ đỏ sang đen.

Tờ giấy viết như sau:

“Trước khi tôi nói cho chị biết sự việc rắc rối của tôi, tôi nghĩ chị nên xem xét lại vấn đề rắc rối của chính mình, đêm hôm qua chị làm gì, chị ắt biết, vấn đề quan trọng là dấu vết vẫn còn đọng lại rất rõ ràng trên cổ chị, nhanh chóng đi phi tang chứng cứ đi.”

Đọc xong những dòng viết hết sức chân thành kia, Khả Khả lao như tên lửa vào nhà vệ sinh.

Đúng như Trình Tử nói, dấu vết phạm tội để lại nơi đây rất rõ ràng, 1 cái vết đỏ lôm hỏm in trên cổ cô, Khả Khả thầm nguyên rửa Lôi Kinh: “Cái tên chết tiệt làm cô mất mặt trước các anh chị đồng nghiệp, nếu Lâm

Trình Tử không nhấc nhở, khéo cô lại trở thành đề tài ngôn luận cho công chúng trong phòng làm việc may mà ngoài Trình Tử ra không ai biết cả.”

Khả Khả ra sức dậm phần vào cổ, nhằm che đậy chứng cứ.

- Hừ, đừng tưởng được sếp chiều cổ thì hay, chẳng được bao lâu đâu. Giọng nói thánh thót như xé gió phát ra từ phía bên ngoài. Khả Khả đưa mắt nhìn ra, thì ra là Cố Tử Cầm, chị ta đứng ngay cửa ra vào, nhìn Khả Khả như muốn nhào lên cắn chết cô.

Khả Khả không nói gì, tránh được thì tránh, mấy người ganh tỵ mà nổi cơn tam bành thì có mà chết. Khả Khả thảm nhủ.

Thấy Khả Khả không nói gì, cố Tử Cầm được nước lấn tới, lại nói:

- Bất quá là tình một đêm thôi, cổ mà huênh hoang đi.

Nghe tới đây tự dưng máu nóng trên đầu Khả Khả bốc lên ngàn ngụt, dám nói cô tình 1 đêm? Thế thì khác gì sĩ nhục cô là hạng đàn bà lăng lợ. Hừ! lão hổ không ra tay mi lại xem ta thành mèo bệnh.

Khả Khả sau khi hoàn thành xong tác phẩm trên cổ mình, cô quay sang cười thật tươi với Cố Tử Cầm, phán ra 1 câu mà chính Cố Tử Cầm cũng không đỡ nổi. Khả Khả nói như sau:

- Cám ơn Cố tỷ đã quan tâm, tình 1 đêm hay không người trong cuộc như em khác biết, vẫn còn hơn 1 số người ngay cả tình 1 đêm, muốn cũng không được.

Nói xong Khả Khả xoay người, hoa hoa lệ lệ bước ra khỏi Nhà vệ sinh. Bỏ lại Cố Tử Cầm đang tức nghẹn họng ở đây.

Khả Khả tâm tình vui vẻ vì có người thay Lôi kinh đứng ra làm bia cho cô trút giận.

Vừa ngồi xuống bàn liền thấy Cố Tử Cầm hung hăng bước ra khỏi phòng vệ sinh, lườm Khả Khả như muốn ngay lập tức phanh thây cô thành ngàn mảnh.

Khả Khả không nói gì chỉ nhìn chị ta nở 1 nụ cười phong tình vạn chủng, khiến những đồng nghiệp nam đang quan sát hai người họ, thất điên bát đảo, tâm hồn theo gió theo mây, ngất ngây tâm hồn.

(anchan: ai nha tội lỗi, tội lỗi Khả tỷ đã vô tình chà đạp lên tâm hồn ngây thơ trong trắng của các anh chàng đồng nghiệp)

Cố Tử Cầm tức muốn học máu, nhưng chẳng làm gì được Khả Khả đành cam chịu bị nội thương mà âm ức quay về bàn làm việc.

Đột nhiên Lâm Trình Tử đưa cho cô tờ giấy, viết rằng: “Sao chị ta nhìn chị ghê thế?”

Khả Khả cười cười quay sang nói với Lâm Trình Tử:

- Bởi vì chị ta vừa mới bị tôi cài, phải tự mình nhảy vào cái hố do chính mình đào ra.

Lâm Trình Tử không nói gì chỉ cười nhạt. Khả Khả thoáng đứng hình, đây là lần đầu tiên cô thấy Lâm Trình Tử cười.

23. Chương 23

Tác giả: anchán

Chương 9.3: Rắc rối của Lâm Trình Tử

Khả Khả chợt nhớ lại sắc mặt tối đen như mực lúc này của Lâm Trình Tử, liền viết giấy đưa cho cô ấy.

Lâm Trình Tử do dự lúc lâu sau mới hồi âm lại cho Khả Khả.

Thì ra lúc đi đàm phán hợp đồng, Lâm Trình Tử cũng bị quấy rối như Khả Khả, nhưng cô không may mắn như Khả Khả rằng tên kia đột nhiên nhân tính trời dẫy buông tha cho cô. (anchan: Khả tỷ đúng là ngốc hết thuốc chữa, tên ấy là thú tính trời dẫy, đang chờ tỷ được tính phát tác đấy mà còn không biết) Còn lâm

Trình Tử thì bị tên biến thái kia bám sát tới cùng, các đồng nghiệp nam cũng cứu cô không được, lý do? Tên biến thái kia là giám đốc bên đối tác, không thể đắc tội. Trên đời này sao lại nhiều tên biến thái thích quấy rối người khác thế nhỉ? Khả Khả cảm thán.

Lâm Trình Tử lúc ấy phản kháng bằng thái độ không xong đành dùng hành động, cô ấy nhanh tay hất ly rượu trên bàn vào mặt lão già biến thái kia, xong rồi thấy không hết tức, liền nhanh tay xô ông ta ngã, vì lão ta đã chệnh choáng say nên sức phòng ngự cũng kém đi, Lâm Trình Tử chỉ dùng sức 1 tý thế là lão ta đi đời nhà ma. Trước khi đi Lâm Trình Tử còn không quên tặng cho ông ta 1 cú đá “đoạn tử tuyệt tông” giúp ông ta nhanh chóng siêu thoát. Ngay sau đó cô nhanh chóng chuẩn bị đi. Không chuẩn đứng đấy có mà chết à.

Khả Khả đọc đến đoạn này liền ôm bụng, nhin cười đến bị nội thương, mắt thấy Lâm trình Tử trừng, liền nghiêm chỉnh ngồi ngay ngắn, nhanh tay hồi âm..

Lá thư hồi âm nội dung như sau:

“Tôi Hà Khả Khả ủng hộ cô hết mình, đối với những tên BT như lão giám đốc kia thì phải dùng biện pháp mạnh, giúp “chú em” của lão nhanh chóng thăng thiên thì từ nay lão sẽ không thể nào quấy rối người khác được nữa. yên tâm, tôi luôn ở cùng chiến tuyến với cô, tôi sẽ dùng hết sức mình giúp cô, không để cô, đồng chí ở cùng chiến tuyến duy nhất của tôi trong công ty này phải mất việc. Tôi xin hứa.”

Đọc xong phần hồi âm trên lần này đến phiên Lâm trình Tử nhin cười đến nội thương. Cái đoạn hồi âm này sao giống lời hứa hẹn khi xin vào Đảng quá vậy.

Thấy Lâm Trình Tử cười đến tẩu hỏa nhập ma Khả Khả thắc mắc, cô chỉ viết ra suy nghĩ của mình thôi, sao cô ấy cười như ma nhập thế?

Lâm Trình Tử hồi âm, bảo cảm ơn cô. Thực sự trong lòng Lâm Trình Tử rất cảm kích Khả Khả, có người để trút nỗi buồn vẫn tốt hơn là tự mình ôm đồm.

Buổi trưa Khả Khả lại cùng ăn trưa với Lôi Kinh, khác 1 chỗ là, lúc trước Khả Khả phải làm cơm cho Lôi Kinh thì giờ ngược lại, cơm trưa của Khả Khả là do anh làm. Gần đây Lôi Kinh tốt với cô rõ thấy. Khả Khả thụ sủng nhược kinh, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ. Từ sau cái ngày bị ăn, cô bị Lôi Kinh nhốt trong nhà (anchan: đây là chỉ nhà của anh, trước khi trở lại công ty, 3 ngày trước tỷ ta bị cấm cung trong nhà, chủ ý của Kinh ca là nhằm phục vụ cho nhu cầu cá nhân của anh) mọi việc sinh hoạt của cô đều do anh lo từ A-Z. Đương nhiên từ trong việc sinh hoạt đó anh cũng kiếm được không ít lợi. Ví dụ như: đi tắm. Việc tắm rửa của cô là do anh lo liệu, Khả Khả 1 là sau khi ăn no bị anh lôi đi tắm, anh sẵn đó chiếm chút tiện nghi của cô, 2 là sau khi mưa cùng anh, cô bị anh lôi đi tắm, sau đó vẫn là anh chiếm tiện nghi của cô. Nói tóm lại làm cái gì anh cũng tranh thủ chiếm chút ít tiện nghi của cô. “Đúng là nhà tư bản mà. Chuyện gì không có lợi cho bản thân, anh không bao giờ làm.” Khả Khả cảm thán.

Thấy tâm tình Lôi Kinh đang vui, cô lại có ý định nhờ vả anh, nên hôm nay không cần anh tự ra tay, chịu khó mặt dày, chủ động dâng bữa tráng miệng lên tận họng anh.

Hôm nay tự dưng cô tốt bụng, chủ động hôn anh, Lôi Kinh chẳng ngốc mà không hưởng thụ. Nhưng trình độ Khả Khả nhà ta còn hạn hẹp, chưa chi đã đầu hàng, Lôi Kinh từ thế bị động, chuyển sang chủ động, hôn cô đến không biết trời đất mới buông ra.

Ôm cô trong lòng, anh từ từ, chậm rãi nhả ra từng chữ:

- Em chủ động như thế này là muốn xin xỏ anh việc gì?

Khả Khả cười lấy lòng anh, nói:

- Anh này, nếu như... nếu như thôi nha, nếu như em làm mất hợp đồng của công ty, lại còn đắc tội với công ty đối tác thì sẽ bị xử như thế nào?

- Tùy mức độ mà xử lý, nếu nhẹ thì trừ lương và cắt thưởng, nếu nặng, có chức vụ thì cắt chức, không chức vụ thì sa thải. Lôi Kinh ung dung nói.

- Nhưng nếu lỗi là xuất phát từ phía đối tác thì sao? Khả Khả mặt xanh như tàu lá hời.
 - Cho dù có là vậy thì cũng đáng phạt. Đã là nhân viên của công ty thì ai ai cũng là người chuyên nghiệp, đã là người chuyên nghiệp đương nhiên phải biết cách ứng phó với mọi tình huống cho dù là xấu nhất.
 - Nhưng chẳng lẽ lại cam chịu cho bọn đàn ông biến thái đó động tay, động chân hay sao, bọn họ... Lời còn chưa nói hết Khả Khả đã bị ánh mắt rà soát của Lôi Kinh dọa đến run người.
 - Em nói nãy giờ là đang ví dụ hay là đã xảy ra trên bản thân em? Lôi Kinh mặt xám xịt nhìn Khả Khả. Anh nhất định không để người phụ nữ của mình phải chịu ủy khuất.
 - Em... là ví dụ, ví dụ, thôi. Khả Khả cười gượng nói.
 - Nói thật, nếu không đừng trách anh làm cho em ngày mai không xuống giường được. Lôi Kinh hăm dọa.
- Lôi Kinh nói những lời này thậm chí mặt không đổi sắc, nhưng Khả Khả thì đã sớm thay đổi từ đỏ sang đen. Hăm dọa, đây chính xác là hăm dọa, là lời hăm dọa khủng bố nhất mà Khả Khả nghe được từ trước tới giờ. Cô run sợ khai thật.
- Em là hỏi Cho Lâm Trình Tử, cô ấy bị quấy rối trong lúc đàm phán với đối tác, nhưng là cô ấy không cố ý...bla...bla...bla... Khả Khả nói 1 lèo, rồi nhìn anh bằng ánh mắt van xin, xin anh đừng sa thải Lâm Trình Tử, cô ấy là người bạn duy nhất của cô trong công ty này.
- Lôi Kinh thoáng trầm tư 1 lúc, lúc sau anh nói tiếp:
- Muốn anh giúp cô ấy không khó, chỉ là... Lôi Kinh cố ý kéo dài giọng, làm Khả Khả lo sợ, theo dõi phản ứng của anh.
- Nhìn Khả Khả lúc này thật đáng yêu, làm anh thật muốn hôn cô, nói là làm, Lôi Kinh lại hôn Khả Khả. Dây dưa hồi lâu anh mới buông cô ra, lại nói:
- Anh giúp em thì anh được lợi gì, công ty anh mất 1 hợp đồng, em lấy gì bù cho anh đây? Lôi Kinh cười tà hỏi Khả Khả. Thực ra cái hợp đồng ấy đối với anh chẳng là nghĩa lý gì, chỉ là anh đang âm mưu 1 số chuyện và cần bạn Khả Khả tham gia vào.
- Nhìn cái mặt gian gian tà tà kia Khả Khả thấy nghi nghi, ngửi thấy đầu dây có mùi âm mưu nhưng không biết là vấn đề nằm ở đâu. Đã trót phóng lao, giờ cô đành phải theo lao. Khả Khả cười cười lấy lòng, nói:
- Chỉ cần anh giúp em, không sa thải Lâm Trình Tử, anh muốn gì em cũng đáp ứng.
 - Thật không? Lôi Kinh hỏi.
 - Thật. Khả Khả không chút do dự đáp.
 - Được, vậy từ nay về sau dọn sang nhà anh, còn nữa, chuyển công tác, sang đây làm thư ký riêng của anh. Thấy mục đích sắp đạt được, Lôi Kinh hứng chí nói.
 - Chuyện này... Khả Khả thấy không ổn tí nào, Vì chuyện này cô phải hi sinh quá nhiều, dường như là cuộc mua bán này cô không có lời. Khả Khả trầm suy tính.
 - Nếu em do dự thì thôi vậy... Lôi Kinh không để Khả Khả kịp suy tính, liền cầm lấy điện thoại, định điện cho ai đó.
- Khả Khả nhanh tay ngăn chặn, trừng mắt nhìn anh hỏi:
- Anh định điện cho ai đó?
- Lôi Kinh bày ra bộ dáng vô tội vạ nhìn Khả Khả chậm rãi nhả ra từng chữ:
- Điện cho giám đốc bên phòng của em.
- Khả Khả nhanh tay đoạt lấy điện thoại, trừng mắt nhìn anh, nói:
- Em có bảo không đồng ý đâu, anh điện cho giám đốc phòng em làm gì.
 - Vậy ý em là đồng ý với điều kiện của anh?

- Em đồng ý. Khả Khả giọng ừ ừ nói.
- Vậy thì tốt. Lôi Kinh nhìn Khả Khả, mắt tròn đầy vẻ sủng nịnh nói.

Thật ra mà nói thì bạn Khả Khả đã bị Lôi Kinh bắt, từ sáng tổng giám đốc bên Đăng Lâm, công ty mà Lâm Trình Tử đã đắc tội có điện thoại cho Lôi Kinh, anh ta nói muốn xem lại hợp đồng, có ý muốn hợp tác, và yêu cầu người đại diện đàm phán phải là Lâm Trình Tử, anh ta nói là hôm trước nhân viên đã vô tình mạo phạm, muốn đích thân xin lỗi Lâm trình Tử. Lôi Kinh cũng đã đồng ý, công việc cũng đã phân phó cho giám đốc của phòng kinh doanh. Chỉ là nhân viên quen như Khả Khả và Lâm Trình Tử vẫn chưa biết tin nên mới lo sợ nơm nớp như vậy.

24. Chương 24

Tác giả: anchan

Chương 10.1: Bà mẹ mưu mẹo

Như lời đã hứa, Khả Khả dọn đồ sang nhà Lôi Kinh, Hà Khang Tại đã về nước, Khả Khả còn mong anh trai phản đối để cô có thể ở lại nhà. Không phụ sự kỳ vọng của cô, Hà Khang Tại không những không ngăn cản còn giúp cô thu dọn đồ, anh em tốt đến thế là cùng, anh còn dặn dò Lôi Kinh vài thứ về sở thích cũng như thói quen của cô.

Khả Khả khóc không ra nước mắt, đành ủy khuất theo Lôi Kinh về nhà.

Không những phải chuyển nhà mà công việc cũng chuyển chỗ nốt, Khả Khả trong con mắt của những người khác thì cô quả thật rất may mắn 1 bước thăng thiên, còn trong con mắt của Khả Khả đây chính là địa ngục trần gian, về nhà gặp Lôi Kinh thì không nói, nay trên công ty lúc nào anh cũng kề kề bên cạnh. Khả Khả bị anh giám sát 24/24, những lúc được giải lao Khả Khả còn khổ hơn, ai đó nói mà mệt mỏi, Khả Khả phải giúp anh mát xa, anh khát nước, Khả Khả làm em gái châm trà, anh đói bụng, đương nhiên là ai đó bị đem ra ăn sạch sẽ. Khả Khả cuối cùng cũng chịu không được, quyết định đứng lên phản đối, giai cấp nông nô quyết định đứng lên khởi nghĩa đòi lại lợi ích cho bản thân.

Rốt cuộc, sau khi ai đó ăn no nê, tâm tình thoải mái, quyết định ân xá cho Khả Khả được nghỉ phép 3 ngày.

Khả Khả mừng phát điên, tránh được anh giờ nào thì hay giờ đó, cô quyết định đi tìm Tiểu Tinh giải tỏa căng thẳng, 2 người cùng nhau đi mua sắm, ăn uống vui chơi hết cả ngày. Vừa về đến nhà Khả Khả nhận được cuộc gọi từ cha, cô như sét đánh ngang tai, nghe gì cũng chẳng rõ, chỉ nhớ 1 điều, mẹ cô đang nằm viện, cha điện bảo cô nhanh chóng sang Mỹ, mẹ đang rất nguy cấp. Khả Khả điện cho anh trai nhưng không ai bắt máy, cô lao nhanh vào nhà, gom góp 1 ít quần áo, chuẩn bị ra sân bay thì gặp Lôi Kinh ngoài cửa.

Anh ngạc nhiên hỏi:

- em định đi đâu?
- Mẹ em nhập viện rồi, em phải nhanh chóng sang bên đấy. Khả Khả sắc mặt tái xanh, giọng nói thiều thào làm Lôi Kinh hết sức lo lắng.

Anh đi đến bên cô, đoạt lấy vali của cô, điện cho ai đó, dặn dò vài câu rồi quay sang kéo Khả Khả vẫn còn đang ngơ ngác lên taxi, đi thẳng ra sân bay.

Đến lúc Khả Khả hoàn hồn thì cô và Lôi Kinh đã yên vị trên máy bay, cô ngơ ngác nhìn Lôi Kinh rồi hỏi:

- Anh theo em làm gì?
- Anh không an tâm để em đi một mình trong lúc này.

Khả Khả thoáng rung động, những lời lẽ rất bình thường này lại là động lực tiếp thêm dũng khí cho cô trong lúc này, tuy luôn bị anh áp bức, nhưng Khả Khả cảm thấy ấm áp và an tâm khi có anh kề bên, cảm giác anh có thể chống đỡ cả bầu trời của cô.

- Ngủ đi, khi nào đến anh sẽ gọi em dậy. Lôi Kinh ôn nhu nhìn cô.

- Vâng. Khả Khả tựa đầu vào vai anh, từ từ chìm vào giấc ngủ.

.....

Vừa đến nơi, Khả Khả đã thấy bác quản gia đứng đợi cô, ông nhanh chóng tiến đến chỗ Khả Khả, cung kính nói:

- Tiểu thư, ông bà chủ đang đợi cô ở nhà chính. Nói xong liền làm động tác mời, Khả Khả quá quen với những hành động này, cô yên lặng đi theo ông ra khỏi sân bay, bên ngoài đã có sẵn xe đang đợi bọn họ.

Khả Khả lo lắng ẹ, Lòng dạ bồn chồn lo lắng không yên, cô hỏi quản gia:

- Mẹ cháu sao rồi ạ?

- Tình trạng của bà chủ không mấy khả quan cho lắm ạ. Quản gia nói, đôi mày thoáng nhíu lại trên khuôn mặt già nua của ông.

Khả Khả choáng váng, không khả quan, không khả quan, bây giờ trong đầu cô chỉ lưu lại 3 chữ này. Cô chao đảo, mất thăng bằng, đột nhiên 1 cánh tay to lớn, rắn chắc ôm lấy cô, giúp cô đứng vững, là Lôi Kinh. Khả Khả nhìn anh, nước mắt chợt tuôn rơi, cô nắm chặt lấy vạt áo của anh, vùi mặt vào lòng anh thổn thức. Cô rất sợ, sợ sẽ mất đi mẹ, người đã sinh ra cô mà cô là đứa con bất hiếu vẫn chưa ngày nào làm mẹ yên lòng. Nếu mẹ có mệnh hệ gì, nghĩ tới đây, sắc mặt Khả Khả càng tệ hơn. Cô cắn chặt môi để không phát ra tiếng nấc.

Anh thấy Khả Khả như thế lòng rất đau xót, ôm chặt lấy cô như muốn tiếp thêm sức mạnh cho cô. Để mặc cô khóc, anh ôn nhu vuốt phẳng lưng cô như an ủi.

30 phút sau, 2 người đã có mặt tại Hà gia.

Khả Khả vừa bước vào nhà liền thấy 1 quý phu nhân, dung mạo diễm lệ, tuy đã ngoài 50 nhưng khuôn mặt do được chăm sóc kỹ lưỡng nên không phát hiện ra dấu vết tàn phai theo năm tháng. Bà chiếm chệ tựa người trên ghế quý phi, há miệng ra chờ người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh bón trái cây cho, tuy đã lớn tuổi nhưng có thể đoán ra thời trai trẻ ông quả là soái ca trên soái ca, thân hình lịch lãm, tuy đã gần sáu mươi nhưng vẫn toát ra nét phong độ, khí thế uy phong bức người.

Vâng, quý phu nhân xinh đẹp kia chính là mẹ của Khả Khả, còn người đàn ông trung niên kia, không ai ngoài cha cô. Khả Khả tròn tròn đôi mắt còn đang sưng đỏ vì khóc, nhìn trân trân vào cái người mà tình trạng không khả quan đó.

Nhìn hồi lâu cô lia ánh mắt như dao phay về phía bác quản gia, ông chợt dạ, cúi gằm mặt xuống. Khả Khả ôm 1 bụng tức khí, đi xăm xăm về phía mẹ, chất vấn:

- Không phải mẹ đang trong tình trạng nguy cấp hay sao?

- Ai nói? Hà mẹ bộ dạng ngây thơ vô số tội hỏi con.

- Đây, đây. Khả Khả hết chỉ quản gia lại chỉ cha, Hà ba chợt dạ rút đầu vào trong mai rùa.

1 bên là bà xã đại nhân, 1 bên là con gái bảo bối, bên nào cũng không thể đắc tội, Hà ba nghĩ, liền nói:

- Khả Khả con đi đường đã mệt, nghỉ ngơi trước đi, có gì để mai rồi tính.

- Sao lại phải để mai chứ? Chơi trò này vui lắm sao? Ba mẹ có biết con lo lắng không? Khả Khả bức xúc hét lên

- Chơi trò gì, mẹ có chơi gì đâu, mẹ là phải nhập viện thật chứ bộ, hôm nay vừa mới xuất viện đấy. Hà mẹ chậm rãi nói, thông thả cho 1 quả nho vào miệng, bộ dáng hưởng thụ, chọc Khả Khả tức nổ đom đóm mắt.

- Thế tại sao bác ấy nói tình trạng mẹ không khả quan, các người rõ ràng là đang chơi con mà. Khả Khả nả đạn về phía bác quản gia.

Ông ngay tức khắc phân bua:

- Tiểu thư, đúng là tôi có nói thế, tình trạng của bà chủ thật là không khả quan, chân bà bị gãy, phải bó bột, đây là lần đầu tiên có sự kiện như thế, khiến mọi việc sinh hoạt của bà rất bất tiện.

- Bất tiện thì bảo bất tiện, sao bác lại sử dụng từ dễ gây cho người khác hiểu lầm thế. Bẩn bác quản gia xong, Khả Khả lại quay sang tiếp tục oanh tạc ai đó đang giả làm rùa, cô nói:

- Còn ba nữa, gì mà mẹ con tình hình đang rất nguy kịch, nhanh chóng đến gặp bà lần cuối, tất cả các người diễn kịch hay quá nhĩ, cả một hội đồng lừa gạt con?

Đợi Khả Khả bốc hỏa xong, Hà mẹ mới từ từ lên tiếng:

- Mọi người gạt con, là mọi người có lỗi, nhưng chẳng lẽ con lại mong muốn mẹ nguy kịch như những lời họ nói? Việc mẹ nhập viện là có thật, mẹ trượt cầu thang, chân bây giờ phải bó bột tận 1 tháng. Mẹ chỉ là nhớ con gái của mẹ, muốn gặp nó thôi, chẳng lẽ ngay cả chút ước muốn nho nhỏ này con cũng không cho sao? Nói đoạn, Hà mẹ mắt ngấn nước.

Khả Khả thấy mẹ như thế tức giận liền theo gió mà bay đi, cô nhào vào lòng mẹ nức nở, xin lỗi rồi rít. Hồi lâu cô lại cảm giác hình như có cái gì đó không đúng. Nói là bệnh, muốn cô về thăm thì có thể tạm chấp nhận. Còn nhớ cô thì có vẻ hơi miễn cưỡng, hè năm nào mà cô không sang đây thăm mọi người, lại còn bình thường mẹ cô hay du lịch khắp nơi sao không điện thoại bảo là nhớ cô, cùng lắm 2 người chỉ gặp nhau qua máy tính, mẹ cô kể toàn chuyện trên trời dưới đất lúc bà đi du lịch cũng chẳng bảo 1 câu là nhớ cô.

Khả Khả đề phòng đột ngột rời khỏi vòng tay của mẹ. Lúc này Hà mẹ còn đang vui mừng vì kế hoạch sắp hoàn thành, Khả Khả đột nhiên có phản ứng lạ, làm bà không kịp thu lại nụ cười đắc thắng trên môi.

Khả Khả chống hai tay vào hông, ánh mắt hung hăng nhìn mẹ, hỏi:

- Lúc này mẹ khóc dữ lắm mà, sao giờ lại cười rồi?

- À, ừ, mẹ mừng vì gặp lại con đó mà. Hà mẹ lấp liếm qua loa.

- Mẹ, mẹ định bày trò gì? Khả Khả ánh mắt vẫn gắt gao rà soát trên người Hà mẹ, mong tìm được chút manh mối.

Nhìn thấy phản ứng của 2 mẹ con nhà họ Hà, Lôi Kinh không nén được cười thầm trong bụng, bộ dáng Khả Khả lúc này đang phồng mang trợn má trông thật đáng yêu. Lôi Kinh ánh mắt tràn đầy sủng nịnh cùng yêu thương nhìn Khả Khả.

Như phát giác được ánh mắt như điện cao áp của Lôi Kinh, Hà mẹ liền nhanh chóng chuyển chủ đề:

- Ai nha, ai đây? có phải Lôi Kinh hay không? Cháu càng lớn càng đẹp trai ra nha.

- Cháu chào 2 bác. Lôi Kinh lễ phép cúi chào.

- 2 người biết nhau? Khả Khả kinh ngạc hỏi.

- Sao lại không biết, Lôi Kinh với anh trai con là bạn học, thân từ học đại học, nó cũng gần như là người 1 nhà với mình. Nói rồi như nhận ra điều gì đó, Hà mẹ lại kinh ngạc thốt lên:

- Khả Khả, không lẽ con không biết?

Khả Khả gật đầu lia lịa. Hà mẹ dùng ánh mắt khủng bố nhìn con gái như nhìn quái vật. Lôi Kinh thấy vậy liền giúp cô giải vây, anh nói:

- Lúc con đến Hà gia thường xuyên thì hình như Khả Khả đã trở về nước, đến hè cô ấy mới trở lại Mỹ, khả năng không nhớ cháu cũng không có gì lạ.

Bây giờ đến lượt Khả Khả nhìn Lôi Kinh như nhìn sinh vật lạ. Anh ta biết cô từ trước? Khả Khả trầm nghĩ vấn.

Lôi Kinh như hiểu ý cô, anh nhìn cô, ánh mắt ôn nhu, môi anh khẽ nhếch lên, gật đầu như thừa nhận. Khả Khả choáng.

25. Chương 25

Như nhận ra giữa Lôi Kinh và Khả Khả có vấn đề, Hà mẹ cười gian xảo, nói với con gái:

- Khả Khả, con còn nhớ lời hứa 10 năm trước đã hứa với mẹ trước khi về nước không?

Khả Khả suy nghĩ hồi lâu, rồi như nhớ ra 1 sự việc rất chi là quan trọng, cô trừng mắt nhìn mẹ.

- Nhìn biểu hiện của con như thế, mẹ biết chắc mà con còn nhớ, vậy thì như lời đã định, 3 ngày nữa nhé. Hà mẹ khoái trí nhìn con gái đang còn ngơ ngác cười tà.

- Không được, việc đó con chỉ là... Lời nói chưa dứt liền bị Hà mẹ cướp lấy

- Con đừng nói là con định nuốt lời nhé, đừng quên con đang đứng trên địa bàn của mẹ đó, muốn lật lọng hả con, thêm 10 năm nữa đi.

(anchan: sắc! mẹ con nhà này nhiễm phim xã hội đen ghê ta)

Khả Khả cứng họng nhìn mẹ, cố gắng tìm lý do thoát thân:

- Nhưng là cũng không cần phải như vậy.

- Không như vậy thì như thế nào? Chẳng lẽ con đã có người yêu? Ai, đâu, con đừng nói với mẹ là Lôi Kinh nhé.

Lôi Kinh từ nãy đến giờ vẫn còn ngây ngốc, ù ù cạc cạc với cuộc đối thoại của 2 mẹ con Hà gia, đến bây giờ thì anh mới lơ mơ hiểu được chút đỉnh.

Mặt Khả Khả thoáng ửng đỏ, nghĩ ngợi hồi lâu, Khả Khả thấy hay là cứ nhận đại Lôi Kinh là bạn trai của cô, sau này khi mẹ dẹp cái ý định ép cưới rồi thì cô lật lọng vẫn không muộn. Tính toán xong, Khả Khả cảm thấy ý tưởng của mình cũng không tệ, liền mạnh dạn, đồng dục phát biểu ý kiến:

- Nếu con nói là anh ấy thì sao?

Khả Khả vừa dứt lời, Hà gia 1 phen khiếp đảm hồn vía, mỗi người 1 biểu hiện, 1 suy nghĩ.

Đầu tiên là Hà ba, chủ gia đình, là người 1 thời làm mưa làm gió trong giới chứng khoán, trên thương trường, không ai không khiếp sợ khi nghe đến cái tên Hà Bác Bạch. Nhưng trước mặt vợ thì ngoan như con mèo nhỏ, cảm xúc của ông lúc này chính là: “ghen tỵ”. Ông lia ánh mắt sắc như dao về phía Lôi Kinh, ý định muốn dùng ánh mắt giết chết anh. “Con gái ta nuôi 25 năm trời, mi chỉ mất 1 chút thời gian liền muốn cướp con ta? Đừng vọng tưởng.” Hà ba trầm nghĩ.

Tiếp theo là Hà mẹ, người phụ nữ cầm đại quyền sinh sát trong Hà gia, cảm xúc của bà lúc này chính là: “Đắc ý”. Cuối cùng con gái bà cũng chịu thua, cuộc đời của bà chỉ có 2 lần đắc ý nhất chính là: lần thứ nhất là lúc nhận được lời cầu hôn từ chồng, lần thứ 2 là bức ép được con gái kết hôn. Bà vạn lần ưng ý đối với Lôi Kinh, tướng mạo tuấn tú, thân hình hoàn mỹ, thông minh xuất chúng, tiền tài vô số, nói tóm lại không thua kém ông xã của bà. Mà quan trọng nhất là tình cảm mà anh dành cho Khả Khả, bà có thể quan sát ra được rằng anh thật yêu con bà. Duyệt. Hà mẹ trầm nghĩ.

(anchan: tiêu chí chọn rể của Hà mẹ cũng khác khe dữ hén, mấy ai mà được như chồng bà, vừa đẹp vừa giàu, phong độ lại yêu bà)

Người cuối cùng chính là bạn Lôi Kinh. Bạn Lôi Kinh của chúng ta giờ đây đang bận chìm đắm trong ngọt ngào, gọi cách nào cũng không chịu tỉnh, vì vậy chỉ có thể dùng 4 chữ để hình dung tâm trạng của anh hiện giờ, chính là: Ngập tràn hạnh phúc.

“Cô thừa nhận anh là người yêu của cô, anh không nghe lầm, anh thật hạnh phúc chết đi được. Cuối cùng cô cũng đáp lại tình yêu của anh.” Lôi Kinh trầm nghĩ.

Lúc lâu sau Hà mẹ mới đăng hắng:

- Lời con nói là thật chứ? Có hay không 2 đứa thông đồng lừa gạt mẹ?

- Là thật. Khả Khả gật đầu lia lịa. Cô quay sang thấy Lôi Kinh vẫn còn đang chìm đắm trong hạnh phúc mà đàn ra, có chút bực bội cùng 1 chút thích thú, cô kéo kéo tay áo anh.

Đột ngột bị kéo, Lôi Kinh choàng tỉnh, có chút khó chịu.

Khả Khả nháy mắt ra hiệu với anh, Lôi Kinh thoáng dờ ra nhưng cũng nhanh chóng gật đầu phụ họa theo Khả Khả.

Thấy 2 đứa trẻ ra sức gật đầu, Hà mẹ khoái trá trong lòng, nhưng vẫn không quên mục đích chính, bà nói:

- Mẹ không tin, 2 đứa nhất định là đang gạt mẹ, trừ phi... Hà mẹ cố ý dài giọng, làm Khả Khả hồi hộp, hồi thúc.

- Trừ phi thế nào?

- Trừ phi 2 đứa kết hôn mẹ mới tin. Hà mẹ cười thật tươi. Trong lòng mừng thầm, gian kế sắp đạt thành, rất nhanh bà sẽ có cháu ngoại bồng. Thấy mấy bà bạn ai ai cũng đều con cháu đầy nhà, nhìn lại nhà mình chỉ còn 2 ông bà cô quạnh, Hà mẹ buồn bực, đêm đêm trằn trọc ngủ không yên, gần đây bà nhớ lại chuyện 10 năm trước, lúc Khả Khả đòi về nước, nói là muốn tự lập, bà đã cho cô đi với điều kiện, năm cô 25 tuổi phải dắt bạn trai về ra mắt bà, nếu không hôn nhân của cô sẽ do bà sắp đặt. Hà mẹ thừa biết tính con, ham học đến quên ăn quên ngủ thì lấy đâu ra thời gian quen bạn trai. Bà không muốn đến chết mà vẫn chưa có lấy 1 đứa cháu để bồng. Vì vậy bà ép buộc ông xã đại nhân phải cùng bà diễn kịch, quyết định giúp cô tìm chồng. Danh sách xem mắt đã chuẩn bị xong, chỉ chờ nhân vật chính nữa thôi. Ai ngờ phút cuối lại xuất hiện Lôi Kinh, đối tượng là Lôi Kinh bà cầu còn không được nữa.

- Hả? có cần phải thế không? Khả Khả cả kinh nhìn mẹ, lúc trước không phải chỉ hứa là đem bạn trai về thôi mà, sao giờ lại chuyển sang kết hôn?

- Phải cần, nếu 2 đứa đã yêu thương nhau sớm muộn gì cũng phải kết hôn, sớm 1 chút cũng chẳng ăn thua gì. còn 2 đứa không đồng ý chính là 2 đứa đang lừa gạt mẹ. Thế thì mẹ sẽ giúp con tìm chồng vậy. Hà mẹ nói, ánh mắt tà tà nhìn Khả Khả. Để xem lần này con chạy đằng trời, đường nào cũng phải kết hôn con ạ. Hà mẹ thâm nghĩ.

- Nhưng mà. Khả Khả muốn từ chối nhưng không có lý do, đành phải dùng ánh mắt cầu cứu Lôi Kinh. Anh hiểu ý của cô, nhưng chính anh mong muốn được cưới cô đến phát điên, nay nhạc mẫu đại nhân tương lai đã bắt cầu cho anh đi, đại gì mà không qua. Lôi Kinh giả vờ không thấy, ánh mắt lơ đãng nhìn xung quanh.

Khả Khả cảm hận nhìn anh. Lại bắn tín hiệu đến chỗ ba ba, nhưng số ba ba còn khổ hơn cô, ông không muốn tối tối lại ngủ ở thư phòng, liền lắc đầu tỏ vẻ không giúp được gì với con gái.

Nhìn con gái bắn tín hiệu cầu cứu không thành, Hà mẹ vui mừng, nói:

- Thế nào, con quyết định xong chưa? Lấy hay không lấy, nhưng mà mẹ thấy con không nên từ chối, 2 đứa yêu nhau sao lại không tiến đến hôn nhân? Con không lấy Lôi Kinh cũng được. Nghe đến đây Khả Khả vui mừng khôn xiết. Nhưng sau khi Hà mẹ phán tiếp câu sau, Khả Khả như bị dội 1 xô nước lạnh lên người. Câu nói như sau:

- Không lấy Lôi Kinh cũng được... Nhưng con phải lấy người do mẹ chọn.

Khả Khả đau khổ vạn phần, cả 2 vế cô đều không muốn chọn vế nào.

Cô lại nhìn anh, ánh mắt anh sâu thẳm, thâm tình, anh nhìn cô như đang mong chờ cô đồng ý. Nghĩ lại từ trước đến giờ, cô luôn quen có anh kề bên, được anh yêu thương, che chở, nay lại lấy người khác thì cảm giác thật khó chịu. Bất quá kết hôn chỉ là ràng buộc về mặt pháp luật. Ít nhất lấy anh, cô không cảm thấy xa lạ, và vì một lý do gì đó mà chính cô cũng không rõ. Suy tính kỹ lưỡng, Khả Khả quyết định đánh cuộc với số phận, dù gì ngày hôm nay thứ mẹ cô muốn chính là 1 chàng rể, quyết định này không thể hủy bỏ được. Khả Khả cắn môi, chán nản đưa ra quyết định sau cùng:

- Thôi được rồi, con lấy.

Một câu nói nhẹ nhàng như gió của Khả Khả làm Hà mẹ và Lôi Kinh vui mừng đến phát điên lên. Anh nhanh chân tiến đến, gắt gao ôm chặt lấy cô, giờ phút này đây anh đang rất hạnh phúc. Chỉ trong 1 ngày

hôm nay cô đã cho anh không biết bao nhiêu là hạnh phúc.

Hà mẹ vui mừng, dặn dò quần gia lo chuẩn bị đám cưới.

Khả Khả há hốc mồm, nói:

- Có cần phải gấp gấp vậy không? Con còn đây, đâu có bốc hơi mất.
- Cần, chính là rất cần, anh mong chờ ngày này phát điên lên mất.

Lôi Kinh vẫn chưa buông Khả Khả ra, nghe anh nói vậy, tim Khả Khả kéo đến 1 đợt rung động dữ dội. Ra anh lại muốn kết hôn đến vậy. Nhưng thứ làm cô hạnh phúc chính là người mà anh muốn cưới là cô, không phải ai khác chính là Hà Khả Khả.

Cô cười ngọt ngào với anh, nụ cười ẩn chứa rất nhiều cảm xúc.

26. Chương 26

Tác giả: anchan

Chương 10.2: Happy ending

Hà mẹ cùng Lôi Kinh huy động hết lực lượng nhân sự, ra sức thiết kế tổ chức đám cưới trong thời gian ngắn nhất và phải là lễ cưới huy hoàng nhất.

Thời gian gần đây Lôi Kinh bận kinh khủng, anh phải giải quyết công việc tồn đọng của công ty, chuẩn bị tốt cho lễ cưới và tuần trăng mật sắp tới.

Hà mẹ cùng Hà ba cũng bận rộn không kém, mọi thứ từ bàn tiệc, cách bài trí đám cưới, danh sách khách mời... Đều do hai ông bà lo liệu.

Mấy ngày trước công ty của Hà Khang tại vừa mới chính thức đi vào hoạt động, anh bây giờ bận chính đôn đội ngũ công ty, không có thời gian sang giúp đỡ.

Người rảnh rỗi, nhàn hạ nhất chính là cô dâu, bạn Khả Khả của chúng ta, mọi việc từ trên xuống dưới đều có ba mẹ và Lôi Kinh lo liệu. Hà mẹ bảo: cô chỉ việc ngồi chờ lên xe hoa thôi, mọi việc sẽ có người khác thay cô lo lắng. Mà người khác là ai? Chính là 3 người vừa nêu tên trên kia.

Khả Khả nhàn hạ quá đâm ra buồn chán, ngày ngày đều điện hỏi thúc Đặng Tiểu Tinh nhanh sang đây hội họp cùng cô. Mà con nhỏ bạn kia lại cứ hứa hẹn lần lượt mãi vẫn chưa thấy có động tĩnh rằng sẽ sang đây. Đặng Tiểu Tinh bảo cô đang bị sếp áp bức, từ thể xác đến tinh thần, hứa chắc chắn sẽ có mặt trong ngày đám cưới, còn việc có thể qua sớm hơn không còn phải lết dép ra xin keo xem sếp cô ngày nào nhân tính trời đất mà tha cho cô đi sớm.

Đã mấy ngày không gặp Lôi Kinh, Khả Khả cũng cảm thấy nhớ. Chi bằng ngồi đây rảnh rỗi, giờ cô đi tìm anh xem có vẻ còn vui hơn.

Nói là làm Khả Khả nhanh chóng đi khắp nơi tìm anh. Nghe quần gia nói anh đang ở trong phòng, Khả Khả liền đi đến đó.

Cửa phòng anh không khóa, cô vặn chốt cửa, nhẹ nhàng tiến vào bên trong thì thấy anh đang gục trên bàn làm việc. Thấy anh ngủ say, Khả Khả rón rén đi đến bên cạnh, cố ý không muốn đánh thức anh. Bộ dáng của anh khi ngủ thật đẹp, mày rậm, mi dài, mũi cao, bạc môi mỏng khiêu gợi. Bất giác cô đưa tay sờ lên môi mình. Đã mấy ngày nay không gặp anh, không được anh ôm vào lòng, cùng với những chiếc hôn nồng nàn. Mặt cô thoáng đỏ bừng. “Thiên a! cô đang nghĩ cái gì đây?” Khả Khả thầm than.

Lại nhìn anh, đột nhiên Khả Khả tiến lại gần, mặt cô và mặt anh ngày càng gần, cô đặt môi của mình lên môi anh, thân thể cô thoáng run rẩy, môi anh rất lạnh.

Đột nhiên 1 cánh tay ôm chầm lấy eo cô, kéo cô ngồi trên đùi anh. Anh đã tỉnh từ lúc cô bước vào phòng. Bàn tay anh trơn trượt trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, ánh mắt ôn nhu nhìn cô, anh cười sủng nịnh nói:

- Bắt gặp quả tang em dám hôn trộm anh.

- Không có, em... Em... Khả Khả ngượng chín cả người, mặt đã đỏ đến tận mang tai. Ngay lúc làm chuyện xấu lại bị anh bắt gặp.

Đôi môi lạnh lạnh lúc này bất chợt bao phủ môi cô, anh hôn cô cuồng dã, đã lâu không có cảm giác thân thiết như vậy, Khả Khả quên cả kháng cự, nhanh chóng đáp trả anh, đón nhận đôi môi ngọt ngào của anh. Hai người dây dưa hồi lâu, Khả Khả cảm giác như thân thể bị bế bổng lên, Lôi Kinh bế cô, hướng về phía giường lớn, Khả Khả lo lắng nắm chặt vạt áo anh. Lôi Kinh nhìn thấy biểu hiện đáng yêu này liền nở nụ cười hạnh phúc.

Anh đặt cô xuống giường, nhanh chóng cởi bỏ lớp quần áo vướng víu, Khả Khả bối rối không biết làm gì, đây không phải lần đầu 2 người đến với nhau nhưng sao cô vẫn hồi hộp không thôi.

Chưa kịp nghĩ xong, 1 thân thể to lớn đè lên người cô, anh cuồng dã hôn cô, Khả Khả thở dốc, lấy tay đẩy anh ra, nói:

- Anh, ở đây có ba mẹ của em.

- Họ ở bên ngoài, không biết đâu. Anh vẫn tiếp tục hôn cô

- Nhưng... Khả Khả cố bấu víu chút lý trí còn sót lại, nhưng lời còn chưa nói đã bị anh nuốt mất.

- Anh đã nhịn mấy ngày nay rồi... Cho anh. Giọng nói của anh khàn đặc vì kìm nén, ánh mắt đầy dục vọng nhìn cô như van xin, thân thể nóng rực của anh áp sát thân thể non mềm của cô, anh rất biết cách khơi lên ham muốn của cô.

Khả Khả hoàn toàn chìm đắm trong anh, cô phó mặc mọi thứ, muốn cùng anh đi đến bất cứ nơi đâu dù là thiên đường hay địa ngục.

Cuối cùng thì cũng đến ngày thành hôn. Từ sáng sớm Khả Khả đã bị 1 đoàn người xông vào phòng, lúi lúi kéo kéo, giúp cô trang điểm, làm tóc... Khả Khả mặt đỏ không ra hơi.

Cuối cùng mọi thứ cũng hoàn tất, cô ngạc nhiên ngắm mình trong gương. “Thiên a! người trong gương đâu phải là ta, là thiên sứ giáng trần.” Khả Khả cảm thán

Đặng Tiểu Tinh, Lâm Trình Tử cùng Lôi Quyên khi thấy Khả Khả cũng sock đến đứng hình, không ngờ Khả Khả lại đẹp đến vậy.

Đặng Tiểu Tinh hoàn hồn trước, nói:

- Chuyên viên trang điểm thật là chuyên nghiệp, sau này tớ mà kết hôn nhất định sẽ mời họ.

Nghe thế 2 người kia cũng đồng loạt gật đầu.

- Đây, đây, Đặng Tiểu Tinh, ý cậu là tớ nhờ các chuyên viên trang điểm tài tình mới được như thế á, này trời sinh tớ vốn đẹp sẵn rồi nha, chỉ là cho họ chút đất diễn thôi. Khả Khả đùa.

3 người hết nhìn nhau rồi lại nhìn Khả Khả, 4 người cùng bật cười.

.....

Khả Khả khoác tay Hà ba tiến vào lễ đường. Lôi Kinh đã đứng từ phía xa xa đợi cô. Khả Khả đi từng bước, từng bước thật chậm đến gần anh. Giờ phút này đây cô không hề hối hận vì đã quyết định kết hôn với anh.

Sau khi cả hai cùng tuyên thệ, lúc Lôi Kinh chuẩn bị đeo nhẫn cho cô, đột nhiên anh quỳ xuống, rút trong túi ra 1 cái hộp, hướng chiếc nhẫn trong hộp về phía cô mà hỏi:

- Em có đồng ý lấy anh làm chồng không? Anh nguyện sẽ chăm sóc, yêu thương và che chở cho em hết kiếp này.

Khả Khả hơi sững người trước hành động này của anh, chú rể cầu hôn cô đâu trong ngày kết hôn? Chuyện này chưa từng có, nhưng anh vẫn muốn cầu hôn cô, anh muốn nghe cô nói rằng: cô đồng ý. Khả Khả nhìn anh, ánh mắt anh lúc nào cũng ôn nhu nhìn cô, ánh mắt tràn đầy yêu thương và trân trọng. Mãi đến lúc này cô mới phát hiện, thứ cảm xúc mà bấy lâu nay cô vẫn không lý giải được luôn len lỏi vào tim cô, thứ

cảm xúc đó có tên là: Tình yêu. Cô yêu anh, yêu những cử chỉ, hành động ôn nhu của anh, yêu thân thể ấm áp của anh, ánh mắt yêu thương mà anh dành cho cô, cô yêu mọi thứ từ anh. Cô đã để anh vô tình bước vào cuộc sống của mình rồi yêu anh từ lúc nào cũng không biết.

Anh lại nói:

- Anh đã nói với em chưa? Rằng, anh yêu em.

Khả Khả lại lần nữa sững người, anh nói anh yêu cô?

Lôi Kinh đột nhiên đứng lên, vươn tay lau đi thứ gì đó trên mặt cô, anh nhìn cô yêu thương nói:

- Cô ngốc này, sao lại khóc?

Khóc? Khả Khả nghi ngờ đưa tay sờ lên khuôn mặt ẩm ướt của mình, cô khóc, thật sự đã khóc vì quá hạnh phúc. Cô ôm chặt lấy anh nước mắt ràn rụa, nói:

- Em đồng ý, vạ lần đồng ý.

Anh ôm chặt lấy cô, lồng vào tay cô 2 chiếc nhẫn, chứng minh từ nay cô thuộc về anh, vĩnh viễn thuộc về anh.

Người chủ trì hôn lễ tuyên bố:

- Lễ thành, chú rể có thể hôn cô dâu.

Anh cúi người xuống đặt lên môi cô một nụ hôn, nụ hôn nồng ấm chứa đựng biết bao yêu thương.

Anh và cô từ nay sẽ thật hạnh phúc.

.....

Mọi người đang chìm đắm trong không khí lãng mạn của đôi vợ chồng trẻ, đột nhiên bên ngoài có 1 chàng trai xông vào, anh tuấn tú khác thường, nếu nói Lôi Kinh đẹp kiểu ôn nhu, tà mị thì chàng trai kia đẹp theo kiểu, cương trực, khí thế ương ngạnh bức người, chính xác là mãnh nam.

Khả Khả trợn mắt thấy mãnh nam đang ngày 1 tiến gần về phía cô, Lôi Kinh đề phòng, đứng chắn trước mặt cô. Mãnh nam đột nhiên rẽ phải, đi mãi rồi dừng lại trước người nào đó, Khả Khả tò mò, ló cái đầu nhỏ nhỏ ra xem xét tình hình.

Người mà mãnh nam đang dừng lại chính là Đặng Tiểu Tinh. Khả Khả thấy nhỏ bạn đang run như cây nhìn mãnh nam, 2 người họ hình như quen biết nhau.

- Đặng- Tiểu- Tinh, em cứ nhiên lại trốn anh. Mãnh nam gầm lên.

- Em...Em...Em... Không có trốn... Chỉ là đi dự đám cưới bạn thôi. Đặng Tiểu Tinh run run cười lấy lòng mãnh nam.

- Vậy sao? Nói xong mãnh nam nhìn sang Khả Khả và Lôi Kinh. Gật đầu 1 cái xem như chào hỏi, lại nói:

- Xem bộ đám cưới cũng đã hoàn thành, vậy thì em nhanh theo anh về nhà. Nói xong mãnh nam nắm lấy tay Tiểu Tinh, kéo cô đi khỏi lễ đường.

Khả Khả ngăn người nhìn bộ dáng thảm hại của Đặng Tiểu Tinh, khẽ cười, người đàn ông kia có phải chính là “chủ nợ” kiêm chồng sắp cưới của Đặng Tiểu Tinh hay không?

Nhưng nhìn mặt mãnh nam trông có vẻ quen quen, hình như đã gặp qua ở đâu rồi.

Khả Khả cố lục lọi suy nghĩ, cố nhớ xem cô đã gặp anh ta ở đâu.

Rồi như chợt nhớ ra điều gì, Khả Khả vô tình tốt ra thành lời:

- A.

- Việc gì thế? Lôi Kinh lo lắng hỏi.

- Không, không có gì. Khả Khả xua xua tay, miệng cười thật rạng rỡ, trong lòng thầm nghĩ: “ Hóa ra anh ta đã trở về”.

Ai nha xem ra mùa xuân đã đến với Đặng Tiểu Tinh rồi. Khả Khả cảm thán.

Khắp nơi tràn ngập sắc màu hạnh phúc

—————Toàn văn Hoàn—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sep-ta-chuyen-nganh-dao-bay>